DANDU BRIEL

„– Tu ești TATI al meu, nu-i așa?”

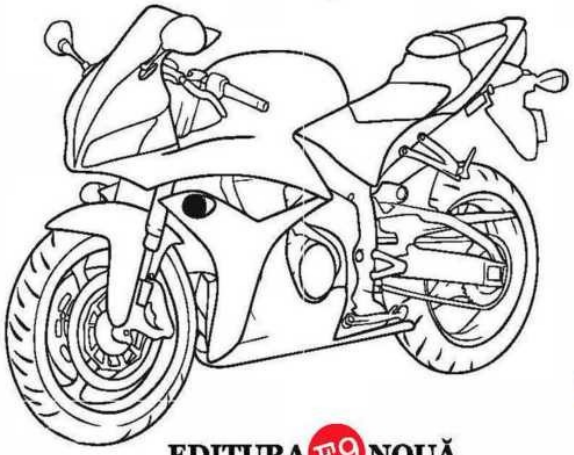

EDITURA E9 NOUĂ

Reeditare electronică cu acceptul direct al autorului DANDU BRIEL şi al Bibliotecii Cronopedia, realizată de Ioan Muntean

DANDU BRIEL

„— Tu eşti TATI al meu, nu-i aşa?”

Dedicată lui Alin Marconi, şi tuturor prietenilor mei cu însuşiri speciale din Atingerea cuantică.

Coperta este realizată de Prof. Ionuţ Theodor Barbu, după o idee a autorului.

ISBN 978 – 606 – 596 – 155 – 5

EDITURA E9 NOUĂ

Editura Nouă, Bucureşti – 2017
www.E9.ro

DANDU BRIEL

„— Tu eşti TATI al meu, nu-i aşa?”

EDITURA NOUĂ, 2017

— E imposibil! Numai doctorii vindecă!

— Unde i-aţi mutat pe cei din salonul 6?

— Nicăieri! N-a mutat nimeni pe nimeni!

— Atunci de ce e gol salonul? Au murit toţi?

— Nici vorbă, dar s-au vindecat şi am fost obligaţi să le dăm drumul acasă.

— Cum să se vindece opt pacienţi dintr-odată, voi nu ştiţi ce vorbiţi!

— Le-am făcut şi analize, şefii şi toţi erau perfect sănătoşi!

— Şi cerşetorul ăla mizerabil vreţi să spuneţi că era sănătos, hai că mă faceţi să râd! Era în comă!

— Mai ales el era cel mai sănătos şi dacă l-aţi fi privit mai atent după ce a fost spălat şi bărbierit aţi fi avut o cu totul altă impresie! Să fi văzut cum stăteau fetele gata, gata să-i facă toate poftele.

— Şi ăla unde a plecat că noi l-am cules de pe stradă?

— Cred că tot acolo, s-a întors înapoi la colegii lui din cutiile de carton şi ziceau unii că el nu ştie alt loc de domiciliu. Noi nu l-am mai găsit în pat!

— Dar ce, ăsta s-a născut cerşetor? Nu mai are pe nimeni?

— Prietenul lui povestea că nu ştie să aibă pe cineva, adică vreo rudă ceva.

— Vreau să verific personal toate dosarele celor pe care i-aţi trimis acasă!

— Vi le-am pus deja pe birou! Cu excepţia cerşetorului pe care nu l-am trimis noi nicăieri că a plecat singur.

— Până acum n-am mai pomenit ca un pacient, adus mai mult mort decât viu, complet paralizat, să se facă bine şi să plece acasă fără să termine tratamentul medicilor şi fără ca noi să ştim cum s-a vindecat.

— Uite că se mai întâmplă chiar şi minuni şefii!

— Eu nu cred decât în minunile medicinii, altele nu există!

— Dacă nici vindecarea unui salon întreg nu vă convinge atunci nu mai avem argumente.

— Şi voi de ce credeţi că s-a întâmplat aşa?

— Chiar că nu ştim cine şi de ce a făcut minunea asta!

— Foarte ciudat!

— Şi nu vi se pare curios că opt pacienţi se vindecă brusc şi dintr-odată şi pleacă acasă iar unul dintre ei fusese adus chiar în comă. Cine vindecă aici noi sau Dumnezeu?

— Şefu', eu cred că am pus şi noi o vorbă bună pe lângă Cel de sus!

— Terminaţi cu prostiile! De ce nu s-au făcut bine toţi pacienţii din spital, ce ăştia au avut pile?

— Poate că au avut mai mult noroc, sau poate că salonul fiind pe soare le-a făcut mai bine!

— O să văd şi eu dosarele şi dacă e cum ziceţi voi aşa rămâne, dar dacă văd că aţi dat drumul cuiva care nu a trecut prin toate testele şi prin toate procedurile vă ia Gaia!

— Să fiţi convins că aşa este şi că totul va fi în regulă. Pentru mai multă siguranţă noi i-am mai chemat la un control peste o lună să fim lămuriţi că sunt chiar sănătoşi.

— Bine aţi făcut! Sunteţi liberi!

— Vă salutăm!

Cu opt luni în urmă.

În salon era linişte deplină. Doar picăturile de la perfuzii se auzeau în ritmul lor egal.

În primul rând a încercat să mijească un ochi şi să distingă locul în care se afla. Totul era atât de alb şi de strălucitor încât cu greu se putea observa ceva. A fost un moment insuportabil. A închis imediat pleoapa la loc şi a încercat să simtă ce este în jurul lui. Se auzeau nişte zgomote de paşi undeva departe, nişte voci de femei care discutau ceva despre împărţirea unor medicamente, iar de afară pe fereastra deschisă venea un zgomot de parc cu

păsările ciripitoare. Habar n-avea ce se petrece! Avea senzaţia că în apropierea lui vorbeşte cineva în şoaptă.

A vrut să zică ceva dar i-a fost imposibil să pronunţe vreun cuvânt. S-a gândit că probabil are gura uscată. „Mai bine mă culc la loc că parcă am cărat pietre de moară aşa sunt de obosit”.

A încercat mai târziu să-şi simtă corpul şi a realizat că are o inimă care bate, se percepe un puls destul de vioi dar mai ales a observat că nu simte nicio durere în nicio parte a corpului. „Asta e de bine!” S-a gândit el fără să-şi dea seama că, de fapt, asta e cel mai rău. A început să analizeze cu atenţie tot ce se auzea în imediata apropiere. A vrut să întoarcă capul spre dreapta dar şi-a dat seama că îi este imposibil să facă mişcarea. Nici să-l ridice nu putea. Atunci a încercat să-şi mişte un picior, dreptul, dar nici măcar nu-l simţea şi cu stângul a fost la fel. Mâinile păreau a fi de plumb şi imposibil de ridicat. Treptat a început să înţeleagă că este paralizat total. „Asta nu e de bine!” Şi şi-a schimbat părerea emisă anterior.

Singurul organ care îi funcţiona era creierul şi părea că poate privi în tavan cât dorea. Dacă reuşea să deschidă bine ochiul. Măcar unul! Dar acolo nu era nimic interesant, un fel de muscă, ce apărea din când în când în cadru dar pe care nu o putea urmări cu privirea. Trebuia s-o aştepte să vină şi să plece.

La un moment dat, s-au auzit paşi şi cineva s-a aplecat peste el şi l-a privit. A încercat să se uite şi el la persoana respectivă dar nu a reuşit şi doar a auzit cum spune:

— Cred că încearcă să mişte globul ochilor, altfel, e la fel de fix ca în ziua în care a fost adus.

El încercase să deschidă un ochi, mai de dimineaţă şi asta l-a obosit la culme, aşa că acum stătea cu amândoi închişi şi doar asculta ce se petrece.

— Tu ce părere ai? O mai duce?

Această întrebare a fost pusă de cel care era aplecat deasupra lui, şi i se simţea respiraţia, cuiva din apropiere, care nu se auzea şi nici nu se vedea.

— O duce, n-o duce trebuie să respectăm toate procedurile.

Un zgomot s-a auzit de pe hol şi o voce a strigat:

— Unde-i băiatul nostru, unde-i Uriaşul?

Acum dacă priveai cu atenţie în patul cu povestea, părea clar că despre acest pacient era vorba pentru că sub cearşaful alb se vedea clar profilându-se un corp cam de lungimea patului şi care nu putea fi acoperit în întregime cu tipurile de aşternuturi existente. Picioarele apăreau ieşind la capătul patului şi era evident că ele aparţineau celui al cărui cap era tocmai în partea cealaltă.

Individul care a intrat, cu toate că avea pe el un halat de protecţie oferit vizitatorilor din partea spitalului, se prezenta foarte clar prin pantalonii făcuţi ferfeniţă la manşete, înnoroiaţi, nişte adidaşi din care la un picior chiar îi ieşea un deget şi mai ales prin mirosul de gunoi şi fum pe care îl răspândea cu generozitate în urmă şi în jurul lui. Sub ochiul drept avea o cicatrice mai veche de parcă l-ar fi muşcat cineva de obraz.

Persoana de lângă pat s-a dat rapid la o parte, făcându-i loc individului care s-a apropiat şi care s-a uitat fix la cel întins sub cearşaf.

— Se duce? L-a întrebat el pe cel în halat alb şi cu stetoscopul de gât, care evident că era doctorul.

— Cum adică?

— Adică o mierleşte?

— Încă nu putem să ne exprimăm foarte ferm şi momentan sperăm doar să iasă din comă.

„Am ieşit, am ieşit, sunt vioi!” îi venea să strige dar îi era imposibil să deschidă ochii sau să articuleze vreo

vorbă.

— Să ştiţi că e băiat bun şi de când a venit între noi la gunoaie nu a făcut probleme nimănui. Pare puţin dus cu capul dar altfel e săritor şi a ajutat pe toată lumea.

— El locuieşte cu voi… la gunoaie?

— Da, că nu ştie să aibă pe cineva. Nu a vorbit niciodată de nimeni, de o muiere, sau despre copii. Acum se ţine cu una de-a noastră dar sunt doar prieteni că el cred că nu poate să-i facă nimic. Cel puţin aşa a zis ea. Acum, dacă o mierleşte trebuie să ştim că rămâne un loc liber şi astea din hala veche au foarte mare căutare. Poţi să iei la schimb tot felul de chestii.

— Nu ne putem pronunţa încă şi oricum nu putem să-l declarăm decedat atâta timp cât respiră şi inima îi bate.

— Nici eu nu vreau să moară, nene, doar că dacă se duce să ştim din timp.

„Am impresia că ăştia chiar vor să mă îngroape. Aşa le-aş zice vreo două dacă aş putea, dar nici măcar nu-i văd”.

— După câte îmi dau eu seama nu prea aveţi apă curentă acolo unde locuiţi? I-a sugerat doctorul.

— Nu avem nici apă şi nici curent, cum zici matale, dar pentru noi nici nu e nevoie că acolo toată lumea se spală cam o dată pe lună şi nu cred că trebe mai mult. Oricum ne murdărim imediat umblând prin gunoaie, aşa că ce rost are, mai ales că asta e ca o carte de vizită!

— Şi acum de ce ai venit, doar să-l vezi?

— Noi suntem prieteni foarte buni şi de atâţia ani de când suntem împreună am ajuns să ne ştim. Eu zic că aşa trebuie să se poarte prietenii să aibă grijă unul de altul. Şi el a avut grijă de mine mereu numai că acum a cam belit-o.

— Ai dreptate că acum nu prea e bine, a încercat doctorul o traducere, dar cum de a ajuns în halul ăsta să intre în comă?

— Nu ştie nimeni, a venit de la mormane cu nişte table, le-a pus în faţa intrării şi apoi a zis că nu se simte bine, s-a întins, şi a început să se încingă de nu mai puteai să ţii mâna pe el. I-am pus noi nişte cârpe cu apă rece pe frunte da n-au avut niciun efect şi până la urmă, ca să nu se prăpădească între noi, că asta ar fi dus la mari complicaţii, am trimis pe cineva să anunţe salvarea. Acum văd că l-aţi spălat şi arată cam la fel cum arăta atunci când a venit, acum câţiva ani, tare curăţel. Viaţa asta te distruge, numai între gunoaie.

— Eu zic că e mai bine să pleci acum, că ai împuţit tot salonul şi nu vrem să avem reclamaţii şi după ce te mai speli atunci ai voie să mai treci să-l vezi.

— Ce să văd, că dacă stă ca lemnul şi nu mişcă nu am ce să mai văd. Poate mai trec. îi faceţi voi înmormântarea?

— Da, dacă nu are rude sau nu-l vor cei de la disecţii pentru studenţi.

— Bine, ne mai auzim atunci!

— Cum o fi soarta lui!

— Hai salut!

— Bună ziua! Să laşi o adresă sau un număr de telefon la recepţie să vă putem anunţa dacă e cazul.

— Ete, recepţie! mă găsiţi la cârciuma de la pod şi mi se spune Bidon! Mă ştie toată lumea!

„Ăştia sunt duşi cu capul de vor să mă şi îngroape, nu văd că sunt viu, ce idee pe Bidonel să vină în vizită!”

Colegul cerşetor a ieşit şi în salon parcă s-a făcut linişte dintr-odată.

— Să deschideţi geamurile să se aerisească ca lumea şi să spălaţi pe jos pe oriunde credeţi că a călcat individul ăsta! Băgaţi dezinfectante!

— Am înţeles!

— Eu plec acum şi dacă omul moare să înregistraţi ora exactă şi toate datele clinice.

— Şefia eu nu cred că ne părăseşte.

— De ce spui asta?

— De azi dimineaţă i-au crescut toate datele, şi ritmul, şi pulsul, funcţionarea plămânilor, adică totul este mai bine ca ieri.

— Cine ştie, atunci, poate are zile şi va rămâne doar infirm într-un scaun cu rotile, probabil că o să-l bage ăştia la cerşit! Noi nu putem decât să-l facem puţin mai bine şi asta şi încercăm, în rest cum o vrea Dumnezeu!

— Era bine dacă mai aveam un ajutor şi din partea Lui.

— Bine, bine, la revedere, să mă ţineţi la curent cu toate evenimentele că acuma plec imediat după garda asta.

— Nicio problemă şefii!

Imediat toată lumea trecut la treabă şi nimeni nu să mai preocupat de cei din salon. În acel moment toate paturile erau pline cu tot felul de pacienţi. Fiind un salon care adăpostea persoane în stare destul de gravă era şi o preocupare deosebită pentru mediul ambiant, aerisire, curăţenie etc…

Nimeni nu se prea văita sau nu se plângea excesiv deoarece nu prea avea cui, fiecare fiind destul de bolnav pentru el. În unele zile se mai auzea cum pacienţii primeau vizitatori şi toţi vorbeau în şoaptă pentru a nu deranja pe cei din jur.

Astăzi nu părea a fi o zi mai specială, a început cu raportul de gardă, a continuat cu vizita împreună cu doctorii stagiari şi acum cine putea să mănânce primea la pat o farfurie sau un castron iar cei care erau hrăniţi prin aparate primeau şi ei o pungă nouă de ser cu vitamine.

Pentru că era absolut nemişcat Uriaşul, o să-i spunem şi noi la fel, a primit asistenţă, de specialitate şi mai multe surori au venit să-l întoarcă şi să-l spele

frecându-i corpul cu un burete cu soluţie. El era complet inert şi nu reacţiona în niciun fel.

— Păcat că nu reacţionează la nimic că e ditamai bărbatul. A spus una din surori care părea cea mai miloasă.

— Aşa dacă te uiţi la el spui că acum începe să vorbească sau să se dea jos din pat.

— Şi eu zic că nu arată a mort sau ceva pe aproape. Ai impresia că doar doarme.

— Hai să-i punem pijamale curate să-l facem elegant! Aduceţi şi voi unele mai mari!

— Aveţi grijă să îi cuplaţi la loc toate furtunurile alea cu hrană să nu avem probleme.

Cu greu au reuşit să-l îmbrace în pijamale şi dacă la alţi pacienţi era suficientă o soră în cazul nostru erau patru care se străduiau să facă treaba cât mai bine.

— Bine că nu face urât când îl atingem că ai văzut ce înjură femeia aia de la 4.

— Şi chiar pare a fi tot o cerşetoare!

— Ai dreptate, cred că aşa s-a născut dar băiatul ăsta e clar că doar un moment de nebunie sau amnezie l-a adus în halul ăsta. Sigur a fost altceva la viaţa lui.

— Ce folos dacă acum a ajuns aici şi e ca o legumă!

— Poate că are şi el pe undeva un înger păzitor!

— Doamne ajută să aibă, că tare ar mai avea nevoie acum de el.

„Ce tot vorbesc fetele astea despre mine, de unde şi până unde sunt eu inert şi fără vlagă. Sunt de acord că acum nu pot să mă mişc dar nici nu am încercat prea mult. Cred că trebuie să-mi vină o idee. Că aia a lor, cu disecţia, nu mi se pare de loc strălucită”.

Surorile au terminat treaba şi au ieşit din cameră. Ultima care a rămas puţin mai la urmă s-a apropiat de patul lui şi l-a mângâiat uşor pe faţă, l-a privit mai mult şi

apoi s-a uitat în jurul ei să vadă dacă cineva îi observase gestul. Ea era asistenta care le verifica pe celelalte. Nimeni nu putea să vadă nimic pentru că în timpul igienizării au fost trase perdelele de lângă pat. Acum ea le-a tras la locul lor şi a ieşit păşind cu grijă.

„Ce fată bună şi ce frumos îi miros mâinile deşi cu atâtea substanţe chimice pe aici te aştepţi la cu totul altceva. Păcat că nu pot să o privesc. Adevărul este că nu pricep nimic din ceea ce se petrece. Cum am ajuns aici, de ce, unde sunt? Nici măcar cine sunt nu-mi este clar iar ideea că aş fi cerşetor mi se pare cea mai dezagreabilă, cred că trebuie să-mi fac un plan de bătaie sau cum s-o numi el”.

Stătea în pat şi se gândea că nu reuşeşte să conştientizeze decât foarte puţine lucruri şi cel mai important era că trăieşte şi respiră. S-a bucurat când a constatat că respiră singur şi nu simţea să mai aibă băgate pe nas furtunuri sau alte chestii medicale. Al doilea lucru era că inima îi bătea cu regularitate şi nu simţea în corp niciun fel de sfârşeală sau leşin. Cel mai deosebit fapt era acela că putea să gândească şi era perfect conştient de tot ce se petrece chiar dacă cei din jurul lui nu sesizau acest fapt. Mai aflase, chiar azi, că e cerşetor şi că locuieşte undeva într-o hală dezafectată în apropierea unor mormane de gunoaie. Din zona asta parcă ţinea minte câte ceva.

Era foarte mulţumit de faptul că putea să-şi evalueze starea de sănătate sau mai bine zis de boală, dar în acelaşi timp nu înţelegea de ce este complet inert şi de ce nu poate să mişte măcar o mână sau un picior. În acelaşi timp se gândea că faptul de a fi complet paralizat prezenta şi avantajul că nu putea să-l mănânce nici nasul şi nici în altă parte că asta chiar ar fi fost îngrozitor să îl apuce vreo mâncărime şi el să nu poată nici să strige dar nici să se

scarp ine.

În ce hal am ajuns dacă pot să mă bucur că sunt complet paralizat. Cred că trebuie să mă liniştesc altfel poate fac vreo tensiune şi să mă gândesc ce măsuri pot să iau, ăştia o dată mă declară mort şi mă dau la disecat. Ia să vedem ce avem până în prezent pe inventar! în primul rând respiraţia, adică pot să respir, în al doilea mintea, pot să gândesc, şi în al treilea inima care bate şi cam atât. Probabil că sunt întreg şi restul organelor funcţionează, cât de cât că altfel nu ar funcţiona nici astea. Din păcate nu prea îmi dau seama momentan la ce îmi pot folosi, respiraţia, mintea şi inima dar dacă altceva nu am atunci cu astea trebuie să încep să mă fac bine. Să-mi vină o idee!

În primul rând am să mă concentrez pe respiraţie şi să văd dacă prin amplificarea ei ajung undeva că mintea e mai greu s-o forţez!”

Tot gândind aşa a început să respire mai accentuat şi să încerce să tragă cât mai mult aer în piept. Să-l ţină suficient şi apoi să-i dea drumul încet, încet. După câteva încercări a avut vaga senzaţie că ceva se petrece în corpul lui. Ori înnebunise complet ori avea impresia că acest fel de respiraţie chiar îi făcea bine. După un timp l-a cuprins ameţeala şi a trebuit să se oprească. S-a gândit că nu are suficient antrenament. Şi probabil că aşa şi era. Pentru un moment a crezut că şi pulsul i s-a mărit şi parcă simţea sângele că îi curge prin vene mai repede. Părea clar că pulsaţiile venelor sunt mai puternice.

„Constat că dacă respir cu putere primesc, parcă, o energie nouă în tot corpul. Pentru început este foarte bine. Dacă aş putea să-mi folosesc mintea mai mult cred că ar fi şi mai bine. Eu cred că mintea asta, aşa cum te face bolnav, dacă te gândeşti tot timpul că eşti pe ducă, tot aşa ar trebui să te facă şi sănătos dacă o pui să facă treaba asta. Azi se pare că deja am cam obosit dar mâine de

dimineaţă o să fac nişte exerciţii noi de stimulare a propriului meu organism”.

În timpul nopţii nu s-a întâmplat nimic deosebit ci pur şi simplu a dormit. A trecut o asistentă, la un moment dat şi probabil că a verificat funcţionarea aparatelor de măsură şi pungile cu ser. Uriaşul s-a gândit că cel mai bine este să stea în banca lui, adică în patul lui şi să nu înceapă să sufle ca din foaie atunci când este cineva în preajmă. Nimeni nu trebuia să ştie că el are de gând să se vindece singur, în secret. Oricum dacă ar fi ştiut cineva ar fi crezut că doar a înnebunit omul şi gata sau poate s-ar fi dat ordin să fie mutat în altă parte şi el dorea să rămână exact unde era. Avea vaga senzaţie că locul acesta care era în plin soare îi făcea extrem de bine. Parcă îl încărca cu o energie nouă. Deci momentan tot ce făcea era de un secret absolut privat. E drept că acum nici dacă dorea nu putea să-l spună nimănui.

Cum s-a trezit de dimineaţă şi a început mişcarea prin saloane a încercat să fie mult mai atent la tot ce se petrece. Fiecare zgomot, fiecare tuse sau târşâială de papuci i se păreau acum mult mai puternice. Avea certitudinea că era mai viu ca ieri şi că tot planul pe care îl făcuse va fi perfect valabil.

— Să curăţaţi bine pe jos şi să ştergeţi orice urmă care ar putea fi de praf. Vezi că la patul ăla trebuie schimbate cearşafurile şi dincolo să aduci o altă faţă de pernă. Să curăţaţi bine şi mai ales pe sub paturi!

— Am înţeles, dar să spuneţi la magazie că nu mai avem aşa mult detergent şi să ne dea şi nişte deodorante de cameră să mai împrospătăm mirosul.

— O să vorbesc eu peste tot dar voi să vă faceţi treaba cu ce aveţi şi or să vă vină şi toate materialele.

El nu vedea nimic şi parcă se obişnuise să ţină ochii închişi, dar auzea perfect tot ce se vorbeşte şi simţea

apropierea unei persoane care, la un moment dat, a atins, din greşeală patul lui şi a avut senzaţia că a primit cu tot corpul efectul acestei mici zguduituri.

„Sigur s-a petrecut ceva cu mine, că parcă sunt din ce în ce mai viu şi auzul parcă mi s-a mai ascuţit. O fi de la exerciţiul de respiraţie de aseară. Oricum este tot ce pot să fac singur şi o să mai fac antrenament în felul ăsta. Acum de dimineaţă am spus că o să-mi concentrez puterea minţii pe starea de sănătate şi o să mă gândesc că sunt din ce în ce mai sănătos. Să zicem că încep de la vârful degetelor de la picioare şi urc pe fiecare bucată din mine spre cap şi mă gândesc că fiecare muşchi sau vinişoară de sânge se simte bine şi se va însănătoşi”.

Nu a mai ţinut cont de foiala din salon şi a început să se gândească, că nu deranja pe nimeni cu asta, la degetele de la picioare, chiar la fiecare în parte, în primul rând de la dreptul şi apoi de la stângul. Nu simţea nimic dar intuiţia lui îi spunea că face foarte bine ce face. A făcut un traseu complet de concentrare de la degetele picioarelor şi până în vârful capului şi a fost foarte mulţumit. În cursul întregii zile s-a mai parcurs de câteva ori şi a fost iar foarte satisfăcut de parcă ceva a început să se activeze în el, un fel de voinţă şi mai ales de conştientizare personală. Părea că se inventariază periodic.

Zilele treceau şi el se simţea din ce în ce mai stăpân pe corpul lui. Auzea cum vine vizita cu doctorii la care el nu prea era băgat în seamă, dar în schimb afla toate datele despre bolile colegilor săi de salon. Se pare că niciunul nu era prea bine cu toate că unii din ei chiar mergeau singuri la baie. Bine că nu nimerise într-un salon de infecţioşi că era riscul să-şi dea unul altuia toate bolile. Cel mai simpatic era un bărbat la care mai veneau din când în când soţia şi fata lui şi el căuta să le liniştească şi să nu mai bocească atâta că e încă viu şi nici nu are alte gânduri.

— Voi nu vă uitaţi la namila asta de om de lângă mine că zici că-i mort. Ce bărbat bine şi nu mişcă un deget! Nu vedeţi că eu mă ridic şi mănânc singur iar el stă racordat la toate furtunurile alea.

Faptul că nu mişcă un deget, l-a Scut să tresară şi şi-a dat seama că, probabil, a greşit modul de abordare. Sa concentrat prea mult asupra întregului corp în loc să se ocupe de o parte mai mică şi să se concentreze pe ea. A schimbat tactica. Pentru început a ales degetul mic de la mâna dreaptă. Din acel moment toată puterea lui a fost dirijată spre el, care stătea sub cearşaful care îl acoperea. Fiind atât de paralizat avea marele avantaj că nu se dezvelea în somn şi era mereu acoperit perfect. Lumea venea şi pleca şi nimeni nu-şi dădea seama că el se concentrează pe ceva. Toţi îl priveau ca pe cel care urma să moară primul din salon. Avea senzaţia că dacă ar fi avut un loc liber la morgă s-ar fi găsit chiar cineva să-l ducă acolo, din timp, să nu se mai chinuiască în patul ăsta.

Marea surpriză s-a produs în timpul unei nopţii, că el dacă dormea şi ziua, mai stătea noaptea într-un fel de veghe şi făcea exerciţii. Că ce altceva putea să facă! încă de cu seară s-a gândit că nu utilizează decât respiraţia şi mintea la şedinţele lui de autotratamente dar nu-şi foloseşte inima de loc. El ştia foarte bine că dragostea de mamă, care porneşte chiar din inimă, este vindecătoare şi atunci s-a gândit că şi din inima lui ar putea porni o mare iubire chiar pentru el. Avea sentimentul că este singura persoană care îşi putea transmite lui, iubire. Nu prea ştia cum să procedeze dar a încercat să-şi imagineze că ceva pleacă din inimă, ca un fel de flacără şi se duce exact pe degetul lui mic de la mâna dreaptă.

Multă vreme nu a simţit nimic şi atunci s-a gândit că ar avea nevoie de un ajutor. Din păcate singurul cu care putea întreţine un dialog era chiar el şi asta nu l-a

încurajat de loc.

„Cum să mă rog eu pe mine să fac ceva când ştiu foarte bine în ce situaţie sunt. Dintr-odată şi-a dat seama că acest cuvânt – a ruga-i se pare foarte cunoscut şi imediat i-a venit în minte cuvântul – rugăciune. Asta este! Ura! Trebuie să spun o rugăciune! Problema este că nu mai ştiu ce-i aia! Nici nu cred că am ştiut vreodată ce este o rugăciune darmite să ştiu una pe dinafară. Eu cred că dacă mă rog, pur şi simplu, cu putere şi credinţă o să fac şi progrese”.

El încă nu folosea puterea intenţiei!

Acestea fiind zise, a început un nou tip de antrenament prin care respira puternic, se concentra pe degetul mic de la mâna dreaptă, trimitea din inimă un fel de lumină plină de iubire spre el şi în tot acest timp se ruga cu putere „Doamne ajută-mă şi pe mine să mă fac bine!” Toată ziua dormise aşa că, acum noaptea, nu mai avea niciun fel de somn. Era destul de antrenat şi acum putea să-şi facă exerciţiul şi ore întregi.

La un moment dat a avut vaga senzaţie că îşi simte degetul mic şi că e la locul lui. După încă o oră de perseverenţă a realizat că nu a fost vorba de o simplă senzaţie ci de ceva foarte real că parcă degetul lui se freca imperceptibil de cel de alături şi puţin începuse să-l simtă şi pe acela. De emoţie a adormit şi a uitat de toate.

Dimineaţa a venit foarte devreme din moment ce el stătuse aproape toată noaptea tăcând exerciţii. În prima clipă a avut impresia că a uitat de degetul lui cel mic şi că totul nu a fost decât un vis, aşa că şi-a propus să încerce să verifice din nou dacă totul era aievea sau a fost doar o halucinaţie. A dat drumul la respiraţie, însoţită de o lungă expiraţie, apoi concentrarea, apoi flux luminos şi la final rugăciunea din suflet plină de intenţii bune. După un timp destul de lung a simţit că mişcarea cu degetul s-a repetat

şi a putut chiar să agaţe cearşaful cu unghia şi să-l tragă puţin. Simţea cu claritate pe vârful degetului rugozitatea cearşafului şi atunci şi-a dat seama că materialul nu este de cea mai bună calitate. A încercat apoi să mişte degetul un pic lateral şi a constat că poate să facă şi acest lucru. Deja era foarte fericit! Căuta să facă mişcarea fără să audă cineva şi să creadă că i-a intrat vreun şoricel pe sub cearşaf.

La vizita din acea zi a stat nemişcat, ca de piatră şi a auzit din nou aceleaşi texte debitate de doctor şi de medicii stagiari.

— Tot nu mişcă?

— Nu se observă nimic cu toate că aparatele indică o creştere a activităţii inimii şi pulsul.

— Probabil că sunt ultimele zvâcniri de viaţă!

„Băi amărâţilor nu vedeţi că sunt viu şi respir, ce mama voastră vreţi să mai fac, să punem de-un dans? Ăştia chiar că mă supără! Se iau numai după aparenţe, habar nu au ei ce face degetul meu cel mic!”

— Hai mai departe că aici, la patul ăsta stăm degeaba!

„Mergeţi, mergeţi! Hai faceţi paşi că momentan nu am nevoie de voi!”

Peste două zile îşi simţea şi degetul de alături şi le freca unul de altul de parcă asta era cea mai importantă activitate de pe lumea asta. Exerciţiile continuau zi şi noapte. Respiraţie, concentrare, flux luminos şi rugăciune. Cu ultima făcea tot felul de improvizaţii şi compunea tot felul de texte dar, curând, şi-a dat seama că cel mai important lucru era să se roage indiferent sub ce formă îi venea în minte. Să-şi dorească ceva! Nimeni nu bănuia nimic şi acum avansase de la nivelul – „ăla care nu mai moare odată”— la – „te pomeneşti că scapă” O asistentă chiar a remarcat că parcă se mai îmbujorase la faţă şi

zicea că îi stă mai bine.

La vreo două săptămâni după ce a început exerciţiile de respiraţie, tot într-o noapte a reuşit să deschidă şi ochii şi a privit îndelung în tavan, fără să poată întoarce capul să vadă şi el ce este prin salon. Ziua îi era imposibil să facă acest lucru deoarece lumina soarelui îi bătea exact în faţă şi parcă îl ardea. Practic toată ziua stătea cu ochii închişi. Într-una din nopţi i-a deschis încet şi a privit-o pe asistenta care îl mângâiase atunci pe faţă. Vorba vine, că a privit-o, că nu putea decât să-şi mişte globii oculari până avea impresia că se întorc pe dos dar tot i-a zărit o parte din umbra siluetei de pe perete. Când ea s-a apropiat mai mult a închis repede ochii să nu-i provoace vreo stare de leşin. Ea nici nu ştia ce ochi albaştri şi minunaţi are el sub pleoapele alea umflate de medicamente.

Cu fiecare zi care trecea făcea progrese şi acum putea să-şi simtă şi degetele de la mâna stângă şi mai ales simţea un fel de mâncărime la degetele de la picioare. Acest fapt l-a bucurat nespus că nu avea de gând să participe la concursurile sportive din scaunul cu rotile decât dacă era absolut necesar.

— Tu n-ai impresia că băiatul ăsta e din ce în ce mai cald şi mai colorat la piele. Parcă nu mai are pielea aia de mort!

— Şi eu am avut aceiaşi senzaţie dar am crezut că am halucinaţii şi de asta am tăcut.

— Uită-te şi tu ce uşor se spală acum, nu mai ai zenzaţia că ţi se ia pielea pe burete!

— Ai perfectă dreptate, se pare că nu prea are de gând să moară! Ăia de la urgenţă mereu ne întrebă dacă s-a eliberat patul şi când aud că încă nu, sunt foarte miraţi.

„Cred şi eu că sunt foarte miraţi că ei nici nu ştiu cât mă chinuie pe mine exerciţiile astea. Progresele sunt foarte lente şi de abia se observă. Azi am avut impresia că

pot să mişc mâna dreaptă din cot dar momentan am doar senzaţia de mişcare că încă nu pot să-i fac nimic”.

După aşa o cugetare profundă a încercat, fiind sigur că nu-l vede nimeni să tragă mâna dreaptă spre marginea patului folosindu-se doar de primele două degete. În prima etapă a constata că mai mult trăgea de cearşaf dar mâna nu se mişca de loc. A înţeles că dacă nu reuşeşte să-şi mişte mâna cu totul din umăr nu va reuşi niciodată să o depărteze de corp. Nopţi întregi a încercat să ridice din umeri şi numai după ce credea că totul s-a sfârşit atunci a simţit cum umerii lui se ridică şi se lasă mişcând, în acest fel şi mâinile pe cearşaf. Totul decurgea ca la carte. Clipă de clipă, oră de oră, exersa continuu şi ajunsese să simtă tot corpul şi parcă putea să acţioneze mai bine asupra fiecărei părţi. Dimineaţa căuta să fie în aceeaşi poziţie în care a fost lăsat de surori ca nu cumva vreuna să îşi dea seama de progresele făcute.

Ziua în care a reuşit să mişte pentru prima dată laba piciorului stâng a fost pentru el o mare sărbătoare. Fiind atât de lung stătea cu picioarele în afara cearşafului, probabil că dacă era învelit ar fi reuşit să se descopere şi atunci s-ar fi dat de gol.

Peste trei zile a reuşit să ridice mâna dreaptă din poziţia pe lângă corp şi să o pună pe burtă. De fericire şi de efort a aţipit şi era cât pe ce să intre asistentele şi să îl prindă în flagrant.

— Auzi tu?

— Ce vrei?

— Tu nu ai impresia că azi l-am întors mai uşor?

— Ba da, chiar voiam să-ţi spun. Am avut chiar senzaţia că vrea să ne ajute!

— Cred că avem halucinaţii dar chiar am impresia că a început să miroase mai frumos că la început parcă era putred.

— Asta s-a datorat şi mirosului pe care l-a căpătat la gunoaie şi probabil că trecând timpul s-a mai redus, că parcă îi intrase în carne.

— Cred că ai tu dreptate dar senzaţia mea este că e din ce în ce mai viu. Alţii, pe măsură ce li se apropie sorocul, încep să se usuce, să se albească, dar băiatul ăsta nu prea dă semne de aşa ceva.

— Doamne ajută să scape, că frumos mai e!

„Ce fete de treabă şi au perfectă dreptate că sunt mai viu şi chiar am încercat să mă împing în picior atunci când au vrut să mă întoarcă. Sunt convins că pentru ele, micuţele, sunt o adevărată namilă!”

— Ce mai face pacientul nostru? Am impresia că nu vrea să ne părăsească. Cred că îi place de voi fetelor.

— S-ar putea să nu fie pe lista cu coasa, domnule doctor!

— Tot mă îndoiesc, dar acum parcă mai puţin, văd că a început să zburde pe aparate, să mai vedem, voi să aveţi grijă de el ca şi cum ar urma să-şi revină!

— Cu cea mai mare plăcere, domnule doctor! La revedere!

— Auzi tu, dragă!

— Ce este?

— Ori eu am înnebunit ori se întâmplă ceva cu băiatul ăsta!

— Da’ de ce spui aşa?

— De dimineaţă când l-am spălat, şti tu, colo şa, nu i-am mai simţit chestia aia ca o cârpă şi eram gata să mă cam excit şi eu!

— Acum chiar cred că eşti dusă cu mintea şi ai halucinaţii! Am impresia că eşti cam obsedată!

— Bine! Atunci data viitoare să-l speli tu acolo…

— Aşa o să fac să-ţi scot din cap prostiile!

„Şi dacă fata asta are dreptate şi probabil că eu nu

pot să mă controlez. Dar e posibil şi ca sonda să fie una nouă şi mai rigidă şi atunci cine ştie ce şi-a imaginat, că eu din partea aia nu am nicio veste”.

A urmat prima noapte în care a reuşit, după ore întregi de respiraţie, concentrare, rugăciune să-şi ridice genunchiul de la piciorul drept şi să poată atinge cu mâna pulpa piciorului. E drept că a trişat că a băgat şi texte pozitive, cum ar fi „genunchiul meu se îndoaie cu uşurinţă”. De fapt mai întâi a fost textul şi apoi, la final, rugăciunea. Simţea cum şi piciorul stâng începe să vibreze şi vrea şi el să se mişte dar acest lucru a fost posibil mai târziu atunci când a mişcat şi capul.

Acum se obişnuise să exerseze numai noaptea pentru că ziua putea fi văzut şi cineva ar putea să propună să fie mutat din reanimare. Pentru el soarele care intra pe fereastră părea vital. Simţea efectiv cum se încarcă imediat ce primele raze îl atingeau. Era convins că se va vindeca. După cinci luni a ajuns să se întoarcă singur pe o parte, cu mare grijă, pentru a nu deranja pe cei din jurul lui şi a nu face prea mult zgomot. Din acel moment totul părea floare la ureche. Noaptea exerciţii şi ziua somn. Norocul lui era că în această încăpere se sforăia pe toate gamele şi cu greu se mai putea distinge vreun alt zgomot. Pentru că nu putea dormi chiar toată ziua s-a gândit să încerce să transmită prin puterea gândului lui ceva bun şi pentru vecinul de pat, la care veneau fetele în vizită. Momentan nu înţelegea de ce un tată de fete îi este atât de simpatic şi de ce dorea să-l ajute primul.

Cert este că imediat ce se lumina de ziuă şi înainte de a-l lua somnul se concentra, tot respirând, pentru vecinul lui. Nu ştia ce boală are că încă nu se dumirise dar se gândea să-l mai întărească puţin că prea arăta slăbit. Noaptea se mai ridica puţin, că acum putea să facă şi acest lucru şi îl privea. Aşa şi-a dat seama că e foarte palid şi

parcă fără vlagă. Aşa cum stătea el pe spate în pat, cu ochii închişi se concentra şi transmitea către patul vecin un fel de pătură de lumină albă cu care îl învelea. Dacă la început pătura lui de lumină părea că se colorează într-o culoare închisă, imediat ce îl atingea, după o vreme a văzut, cu ochii minţii că pătura rămânea albă şi din ea au început chiar să sară scântei colorate. Pe vremea aceea el nu ştia că ăsta e un semn de însănătoşire, dar se gândea şi el că parcă e mai bună o imagine cu scântei colorate decât una cu un giulgiu ca de mort.

— Ce mai face uriaşul meu? S-a auzit iar într-o dimineaţă chiar deasupra capului lui şi s-a simţit şi un miros puternic de haine afumate. Arată mai bine să nu-i fie de deochi. Parcă s-a mai în bujorat.

Musafirul cerşetor, vechiul lui prieten, Bidon, s-a aşezat lângă el şi l-a apucat de mână.

— Nu mai este nici aşa de rece, probabil că doamna cu coasa l-a ratat şi de data asta. El a mai avut, de mult un accident, că aşa ne-am cunoscut când şi-a pierdut memoria. Nici acum nu ştie cine e.

— Dar tu de unde şti de accident?

— Ce poţi să crezi altceva, a spus aproape şoptit Bidon, atunci când vezi un tip, în costum de motociclist, cam prăfuit, fără motocicletă, că apare aşa dintr-odată la noi şi se bagă în cartoane. Niciodată nu am ştiut ce a fost la viaţa lui!

— Dar nu l-a căutat nimeni, poliţia, primăria, salvarea?

— Acolo unde stăm noi nu există o adresă şi o razie de la poliţie a fost de mult de tot şi doar unii, mai vechi, îşi mai amintesc de ea. Şi dacă vreţi s-o ştiţi p-a dreaptă nu e singurul care nu mai are memorie. Pe unii îi culegem chiar noi după stradă şi îi aducem la sediu, apoi le spunem ce să facă şi îi trimitem la cerşit. îi punem pe poziţii şi seara îi

aducem înapoi.

— Şi pe el l-aţi pus să cerşească?

— În niciun caz, că nimeni nu-i dă bani unei namile de om, el a fost şi este paznicul nostru, de mult căutam unul care să păzească ce mai ciordim şi noi că altfel nu am avea nici ce mânca. De când a început să păzească el nu s-a mai furat un ac. Are tipul o tehnică de bătaie de te lasă cu gura căscată. Nici nu zici că îi atinge şi parcă au şi căzut ca muştele.

— Dar de ce se bate?

— Cum de ce, asta-i treaba lui, dacă vrea cineva să intre în hală trebuie să dea cu el de pământ. La început mai greşea şi mai găseam câte un coleg legat fedeleş dar asta a fost până i-a învăţat pe toţi că nu avem hotel permanent şi unii mai pleacă prin lume dar se întorc cu prada când au terminat treaba.

— Şi nu ţi-e frică că dacă îmi spui mie astea, eu mă duc la poliţie şi te spun? A spus asistenta care se conversa cu Bidon.

— Nu mânca-ţi-aş că ţi-aş rupe gâtul imediat şi dacă te uiţi la mine vezi că nu glumesc. Ce vorbim noi sunt doar vorbe şi poliţia are nevoie de dovezi iar tu pari fată deşteaptă care nu are nevoie de necazuri, aşa că stau liniştit. La un moment dat a tresărit, dar imediat şi-a revenit şi a spus:

— Acum aş vrea să rămân puţin singur cu prietenul meu să mă rog pentru el!

— Nu-i nicio problemă, dacă vrei tragem şi perdeaua de la pat. A spus asistenta şi a tras de perdea până ce spaţiul s-a închis de privirile celor din jur.

Imediat ce a plecat, cerşetorul i-a spus celui din pat:

— Mă tu eşti nebun? Să nu-mi zici că trăieşti şi o să scapi de aici! Tu m-ai strâns de mână?

— Nu mai da atât din gură că nu avea cine să te

strângă de mâna care era la mine. Ce mă tot atingi că nu sunt amanta ta! Uriaşul a spus toate aceste vorbe repede şi puţin răguşit că nu se antrenase şi la vorbit decât noaptea când corul de sforăituri depăşea un număr de decibeli şi putea şi el să-şi dreagă vocea.

— Bă de ce faci pe mortul, că eu tot nu înţeleg?

— Muribunzii sunt trataţi gratuit, tăntălăule! Şi atunci eu tot mor de luni de zile!

— Şi ce-o să faci când or să vadă că eşti sănătos?

— Să crezi tu că o să vadă ceva, o să vadă patul gol şi atâta!

— Bă, să nu-mi zici că vrei să pleci, aşa cum eşti, în curu' gol, doar cu cămeşoaia asta pe tine, că te aresteză la primul semafor!

— Aici e treaba ta, să-mi faci rost de haine şi să le aduci atunci când te voi chema eu!

— Chiar sunt curios să văd şi eu cum mă chemi. Deschizi fereastra, mă strigi şi eu care stau de zile întregi ciucit chiar sub geamul tău, apar ca un prinţ care îşi salvează consoarta, vrei şi cal alb?

— Tu nu te-ai prins că eu sunt lipsit doar de memorie dar nu şi de inteligenţă! Am să-ţi comunic exact data şi ora la care să vi cu hainele. Să mai treci pe aici, mai des. Nu cred că mai este mult!

— Bine, aşa o să fac!

— Şi să-ţi ţi gura! Că nu am nevoie de circ! Trage perdeaua la locul ei să văd ce se petrece în cameră!

— Bine. Hai salut! Uite-ţi şi priveliştea! A spus cerşetorul viziator şi după ce a tras perdeau la locul ei a ieşit din cameră. Pe faţă încă i se citea surpriza.

„Parcă nu-mi vine să plec şi să-i las pe băieţii ăştia care m-au suportat atât, nevindecaţi! Să sperăm că totul va decurge conform planului".

Din acel moment, pe lângă exerciţiile personale,

Uriaşul a început să facă şi antrenamente pe vecinii de salon. Fetelor, domnului din dreapta, când au venit la tatăl lor, nu le-a venit să creadă ce bine arăta. Şi mersul era altfel şi vocea era mai nouă iar mintea îi mergea brici. Uriaşul îi transmitea noaptea şi lui energie şi cu fiecare zi părea tot mai vioi.

„Să nu se prindă ăştia ce fac şi să mă bage la vreun arest!” Se întreba el mereu, dar nici nu putea să se oprească atunci când vedea ce bucurie îi face şi lui şi familiei. Căuta să stea cât mai nemişcat, în aşa fel încât nimeni să nu bănuiască cine este „vinovatul” de schimbările profunde ce se petrec cu bolnavii din încăpere. Culmea culmilor a simţit-o într-o noapte, când s-a ridicat singur şi s-a dus până la baie. Era să leşine de emoţie şi de bucurie. Cel mai dificil a fost că a trebuit să ia sonda şi punga cu el dar scopul exerciţiului a fost realizat. Se putea deplasa singur! Din acel moment a fost şi mai complicat să facă în continuare pe muribundul şi într-o dimineaţă s-a hotărât să producă marea revelaţie şi să deschidă ochii. Să le facă şi lor o bucurie.

În primul rând şi-a dat seama că demonstraţia lui nu are spectatori şi că în salon nu mai e nimeni cu excepţia pacienţilor. A înţeles că trebuie să mai aştepte şi i-a închis la loc. Va face demonstraţia în cel mai potrivit moment. Acesta a fost ora de vizită. Atunci a deschis brusc ochii în clipa în care doctorul tocmai trecea prin faţa patului şi voia să zică, la fel ca în fiecare zi:

— Ăsta e băiatul care nu vrea să moară!

Atunci a deschis ochii, mari, amândoi! Doctorul a rămas pe loc, uşor perplex, parcă hipnotizat de privirea aceea albastră plină de tot soarele care îi intra pe geam.

— Fetelor, ce zic aparatele, că a înviat omul nostru!

— Zic la fel, e cam viu!

— Vă rog să-i faceţi imediat toate analizele să ştim

cum stăm! Ce buni suntem! A zis el laudativ, întorcându-se spre studenţii şi doctorii stagiari care îl însoţeau. Asta însemna perseverenţă. Să nu îţi pierzi niciodată speranţa!

— Cum te cheamă? Care e numele tău? S-a aplecat doctorul spre faţa Uriaşului. Acesta ar fi răspuns dacă întrebarea era mai inteligentă dar deja toată lumea ştia că el nu-şi mai aduce aminte de nimic deci a tăcut din gură şi doar l-a urmărit pe doctor cu privirea.

— Vedeţi, mai are mult până să se recuperze măcar parţial. Totuşi este un mare progres. Să observăm dacă îşi suportă propria evoluţie. Staţi cu ochii pe el. A spus doctorul şi a trecut mai departe.

— Şi tu ce eşti aşa vioi? L-a întrebat el pe vecinul din dreapta.

— Aşa mă şi simt. A răspuns acesta. Parcă m-am mai născut o dată. Nu pot decât să vă mulţumesc!

— Aici nu e maternitate dar acum înţelegi ce progrese a făcut medicina în ultimii ani. Vezi că se poate dacă respecţi toate prescripţiile noastre? Vezi?

Vecinul nu a vrut să-i strice bucuria doctorului şi nu i-a spus că el de o săptămână face colecţie de medicamente şi că nu mai înghite nimic. Dacă nu ar fi avut încă o uşoară slăbiciune în corp ar fi plecat de mult din spital. Aşa că doar a îngăimat:

— Da dmnu doctor, aşa e!

„Ce i-aş zice şi eu vreo două doctorului ăsta că de câte ori îl aud doar se laudă! O să mă mai ocup puţin de vecinul meu dar nu prea mult că mai sunt şi ceilalţi, să am un antrenament complet. E minunat când nu trebuie să ştiu ce diagnostic au, ci doar să le transmit energia şi probabil că mintea lor sau corpul ştiu exact ce trebuie făcut. Dacă eu pot să fac lucrurile astea înseamnă că sunt făcut pentru aşa ceva sau am vreun dar mai special. După ce ies de aici o să mă ocup serios de treaba asta că poate

scot şi nişte bani” Oricum Dumnezeu e cu mine.

După aşa un efort de gândire a adormit la loc chiar în timpul vizitei şi nici nu a mai apucat să audă o asistentă care a spus:

— Mamă, ce ochi are, aşa ceva n-am văzut în viaţa mea! Parcă te topesc!

— Să nu-mi spui că-ţi place de el!

— Ba cum să nu! M-aş înfăşură puţin pe corpul ăsta la câţi muşchi are!

— Şi ţine cont că acum este după atâtea luni de stat în pat! îţi dai seama cum arată tipul dacă îl duci o săptămână la sală!

— Nici nu vreau să mă gândesc! Păcat că e dus cu capul!

— Nu e dus cu nimic, prietenul lui zicea că a avut un şoc şi şi-a pierdut memoria dar altfel e perfect normal.

— Aşa să fie şi să se facă bine cât mai repede că e mare păcat de aşa un bărbat. Mâine dimineaţă trebuie să-l spălăm din nou dar acum văd că pare mai simplu dar nu înţeleg de ce?

— Probabil că a slăbit şi e mai uşor că altă explicaţie nu am!

— Probabil.

Vizita s-a terminat şi vecinul, curios, s-a apropiat de patul lui şi s-a uitat la el cum dormea. Se gândea că pare un băiat de treabă numai că viaţa asta l-a adus în halul de a ajunge cerşetor. Aşa spălat şi curat nu-l deosebeai de un sportiv de performanţă sau chiar un actor de film.

— Ce cauţi nene lângă prietenul meu? S-a auzit vocea lui Bidon.

— Să ştii că azi a deschis ochii şi l-a lăsat mască pe dom’ doctor!

— Ce vorbeşti, auzi la el, a început să chiombească! Hai că mă faci să râd, cum să deschidă ochii când e ca şi

mort. A spus cerşetorul vizitator şi l-a apucat de mâna dreaptă pe cel întins pe pat. În clipa în care a simţit că acesta aproape că îi rupe degetele cu o strânsoare puternică pe care nu a văzut-o nimeni şi doar el a simţit-o din plin a spus:

— E posibil să vă facă surpriza şi să-şi revină!

— Eu m-aş bucura tare mult că de când stau lângă el şi îl privesc parcă mă simt şi eu mai bine!

— Şi noi! S-au auzit încă două voci din celelalte paturi!

Probabil că restul mai picoteau că altfel toată lumea din cameră ar fi recunoscut că se simte mai bine. Unii erau veniţi mai recent iar alţii s-au refăcut imediat ce au fost internaţi sau la câteva zile. În general atmosfera din salon era acum de optimism şi nu auzeai pe nimeni că se plânge de ceva.

— Pe mine mă scuzaţi că trag perdelele, a spus cerşetorul, dar vreau să mă rog puţin pentru prietenul meu! Aşa că s-a ridicat şi a tras perdelele care i-au separat complet de cei din jur. Nu se mai zărea decât o siluetă aplecată peste cel din pat.

— Ai ceva de zis?

— Bineînţeles! Mâine noapte vi cu hainele. Ce ai aşteptat atât? Nu intri în clădire că am să las un furtun de la serurile astea să atârne pe geam, pe ăsta de lângă mine. Chiar dacă cineva închide geamul nu e nicio problemă că nu păţeşte nimic, doar se turteşte. Sau mai bine îl las în jos atunci când îmi dai un semn că ai venit. Faci şi tu ca cioara sau ca o cucuvea!

— Hai că la asta şti că mă pricep. I-am pus pe băieţi să-ţi adune nişte ţoale mai mari şi au făcut treabă foarte bună. Cămaşa e chiar spălată că e împrumutată de ieri de pe funia unde era la uscat. Altceva nici nu ai nevoie pe căldura asta.

Vorbeau în şoaptă ca nu cumva cineva să îi audă şi să dea vreo alarmă. Se pare însă că cei din salon au treburile lor şi pentru că se adusese masa îşi sorbeau cu conştiinciozitate zemurile.

— Hai, uşcheală că te-ai rugat destul! Ne vedem mâine!

— OK să trăieşti să mbătrâneşti! Vine cucuveaua!

— Trage perdelele la loc să mă vadă ăştia, cât sunt aici!

Bidon a tras la loc perdelele şi a plecat salutându-i pe cei care stăteau pe marginea patului cu castroanele în mână:

— Salut băieţi, ne vedem data viitoare! Sau niciodată!

Ei oricum de abia aşteptau să plece şi să poată aerisi aşa că nu au făcut caz şi nici nu au insistat să-l reţină mai mult.

În cameră se auzeau numai lingurile troncănind în castroane şi sorbituri lungi acompaniau ritmul lor. Toată lumea era foarte mulţumită că se simţea bine şi chiar aveau speranţe să plece din spital. Deja fiecare îşi anunţase rudele să le aducă haine de plecare şi doar unul a zis că el nu mai pune nimic pe el până nu stă o zi în cada de baie şi i-a zis băiatului lui să tragă maşina direct la uşă, când s-o elibera, că el se suie chiar în halat şi pijama.

A doua zi de dimineaţă asistentele au venit cu spălatul şi tare s-au minunat de corpul frumos al Uriaşului care părea plin de vigoare şi iar au avut senzaţia că le ajută la întorsul de pe o parte pe alta. Au frecat la el cât au putut şi l-au făcut ca nou. Una din ele, parcă ar fi avut un presimţ, că a a dus şi o sticluţă de after shave şi după ce l-a bărbierit i-a dat puţin pe faţă.

— Ce-i faci dragă, îl însori?

— Nu se ştie niciodată ce urmează, uite ce băiat

frumos avem! Ce te uiţi frumosule, vrei să zici ceva, păcat că nu vorbeşti!

„Le-aş zic eu vreo două, măcar de mulţumire, dar nu pot să stric totul acum la plecare! Poate într-o zi o să ne mai întâlnim că am aflat pe la ce baruri merg fetele”.

După-amiaza a trecut fără incidente şi Uriaşul începuse să aibă o stare de agitaţie că un asistent, care s-a uitat pe monitoare, a remarcat că toate valorile sunt crescute.

— Ăsta parcă vrea să se lanseze, aşa ritmuri are, uite că şi inima îi bate mai repede!

„Cum să nu-mi bată măi puştiule când se apropie momentul plecării. Da ce ai tu pe coloană?”

Exact atunci când se gândea Uriaşul a privit dintr-o parte spre spatele asistentului şi parcă a văzut o lumină roşie pe prima vertebră lombară care pulsa exact ca o inimă.

„Ce chestie ciudată, până acum nu am mai păţit aşa ceva. Probabil că acolo este ceva care cere alinare. O să mă concentrez puţin, cât stă să aranjeze medicamentele, să vă ce iese”.

Cu privirea fixată pe vertebra omului Uriaşul a transmis un jet de lumină plină de energie şi a parcurs cu ea întreaga coloană. Ca o măturică. La fiecare trecere punctul de lumină scădea şi în câteva clipe a dispărut de tot. Asistentul a început să-şi îndrepte spatele, după ce a stat aplecat deasupra măsuţei cu medicamente şi preventiv şi-a pus o mână pe şale pentru a-şi amortiza durerile care îl chinuiau de mai multă vreme. Dintr-odată faţa i s-a luminat şi pentru că nu-i venea să creadă s-a mai aplecat o dată peste masă şi iar s-a îndreptat, fără să se mai ţină cu mâna. Părea complet vindecat. Mut de mirare s-a depărtat puţin de masă şi s-a aplecat până jos atingând cu mâinile podeaua după care s-a ridicat brusc şi a rămas extrem de

mirat. Nu mai avea nicio durere. S-a întors şi s-a uitat repede în jurul lui şi a surprins privirea Uriaşului care parcă emitea un fel de rază de lumină exact spre el. Semăna cu lumina unei lanterne şi se vedea bine că se făcuse aproape întuneric. Raza de lumină se oprea pe burta lui.

— Stinge chestia aia că nu ai voie cu scule din astea în pat!

Uriaşul a întors imediat capul şi a închis ochii. Lumina a dispărut instantaneu. Asistentul s-a apropiat şi văzând despre cine e vorba a trecut mai departe. În mintea lui era clară convingerea că „ăsta nu are cum să scoată lumină din el. Probabil a fost o reflecţie de pe geam de la farurile de afară" şi a ieşit.

„Hai că era s-o păţesc, chiar acum, era să mă dau de gol, dar mi-a fost milă de el că întotdeauna a fost băiat bun şi le ruga mereu pe fete să aibă grijă de mine. Probabil că a fost o simpatie reciprocă. Cred că este momentul să mai trag un pui de somn. Bine că m-au decuplat de la toate firele alea că altfel aflau în prima secundă când se oprea monitorul".

El ştia că mai este cuplat la sonda cu pungă dar deja făcuse mai multe exerciţii de eliberare de această obligaţie. Acum o mai ţinea, până în ultima clipă, fiindcă prin branulă îi tot intra serul hrănitor în vine şi era posibil să o mai utilizeze. Într-un final a aţipit, dar mai înainte a pregătit şnurul făcut din furtunurile de perfuzii pe care le-a adunat în timpul nopţilor când îşi făcea rondul de antrenament. Le înnodase unele cu altele să-i iasă, ca lungime, cât un etaj, cam atât era până jos la trotuar.

Evadarea!

Pe la ora două, în liniştea nopţii, s-a auzit clar cucuveaua în dreptul geamului. Uriaşul tocmai făcea ultimele transmiteri de energie către colegii de cameră.

Acum era sigur că toţi vor fi liberi chiar de a doua zi. S-a ridicat încet din pat dar vecinul tocmai s-a întors pe partea cealaltă şi l-a frânat puţin din mişcare. S-a dus la fereastra de lângă pat şi a deschis-o mai larg. Prin locul suficient a dat drumul, în jos la furtunul pentru haine. Cel de jos era un expert în multe aşa că a agăţat imediat pachetul şi i-a făcut semn să-l ridice. Cum a ajuns sus l-a desfăcut şi a văzut că are doar haine dar nu are şi pantofi sau măcar o amărâtă de pereche de papuci. Toată lumea îşi imagina că el are papuci în picioare dar nimeni nu s-a gândit că i-au dispărut de mult în opt luni de zile de când femeile cu feşteleele tot au dat pe sub paturi. Deci era desculţ, dar asta nu era nicio problemă, în ultimii ani umblase de multe ori aşa.

Şi-a scos cu grijă cămeşoaia de spital şi a tras pe el hainele pe care le-a primit. Sonda o scosese cu câteva minute înainte şi o legase de o bară de la pat. O cămaşă, o pereche de chiloţi şi una de pantaloni care oricum erau prea scurţi. Pentru ciorapi nu şi-a pus problema că deja era prea fudul. A aruncat o ultimă privire în salon şi a văzut că totul era în regulă. Toată lumea dormea. A ieşit pe hol. Linişte deplină. La capătul holului era căruciorul cu mopuri, găleţi şi cârpe de curăţenie. Intuitiv a apucat de el şi a început să-l împingă aplecându-se foarte mult deasupra lui ca să mai scadă din înălţime. Aşa aplecat părea un tip normal care făcea curăţenia de noapte. A ajuns la lift şi a coborât cu cărucior cu tot. Ştia că aşa făcea şi băiatul de la curăţenie. Jos în hol era agitaţie mare şi două maşini de salvare descărcau tărgile aduse. Din păcate pe una din ele cearşaful acoperea complet capul celui întins. Dumnezeu să-l ierte!

Nimeni nu l-a băgat în seamă şi a ieşit chiar pe intrarea de urgenţă. A lăsat căruciorul cu toate angaralele şi s-a uitat după prietenul lui. Acesta stătea în picioare

lângă un taxi cu motorul pornit. S-a urcat şi au plecat imediat. A avut senzaţia că şoferul face parte din gaşca lor că i-a zâmbit foarte prietenos.

— Bine ai ieşit! Sper că nu ai avut probleme?

— De nicio culoare! Totul a mers şnur!

— Mă bucur pentru tine şi să ştii că toată lumea din hală te aşteaptă.

— Dar ei nu au somn?

— La specificul nostru e mai bine să dormi ziua şi să lucrezi noaptea!

— Asta cam aşa e dar cred că am uitat şi lucrul ăsta. Abia aştept să-ţi povestesc ce am învăţat eu la spital.

— Da' unde, ai urmat cursuri, că din câte ştiu eu ai fost mai mult înţepenit?

— De la nimeni e vorba de o descoperire proprie, altfel cum crezi tu că m-am făcut eu bine dacă nu beneficiam de ceva în plus faţă de tratamentul lor.

— Vrei să spui că ai luat şi alte pastile? Să nu-mi zici că ai dat-o pe droguri?

— Nu fi fraier, nu e vorba de pastile e vorba mai mult de nişte puteri pe care le-am căpătat sau pe care mi le-am descoperit. Cineva are grijă de mine!

— Vrăjeală, ce poţi tu să faci, că nici injecţii nu cred că ai învăţat! Cu astea puteai să ne fi de folos dar aşa, las-o baltă.

— Mai vorbim când ajungem!

Home swet home!

Nimeni nu dormea în hală şi unii chiar făcuseră un fel de ghirlande din resturi de hârtie, adunate de pe jos şi ziceau că au împodobit hala de sărbătoare. Uriaşul era foarte iubit aici şi niciodată nu avusese vreo discuţie cu cineva. Cum au ajuns, au coborât din maşină şi au mers pe jos, prin gunoaie, până în hală, după ce prietenul şi-a dat seama că nu are încălţări şi a strigat la ei să-i aducă. Aici,

câteva lumânări aprinse indicau un aer de sărbătoare ca un fel de festivitate. Nu erau mulţi că majoritatea lucrau de noapte aşa că a trebuit să se mulţumească cu un comitet de primire restrâns. O roşcată cu bube pe faţă, probabil din cauza condiţiilor mizerabile, s-a apropiat de el şi a vrut să-l sărute. Din reflex a reuşit să o îndepărteze cu eleganţă şi fără să o supere dar el de mult nu mai mirosise femeile din gunoaie date cu Chanel de varză stricată. Avea senzaţia că îi va fi imposibil să o mai atingă vreodată. În clipa în care s-a mai apropiat şi a ajuns în zona luminată toţi au rămas cu gura căscată privind la bărbatul frumos care stătea în faţa lor. Aveai senzaţia că impune respect cu toate că ani de zile au stat împreună şi au împărţit toate bunurile între ei. Era clar că ceva se schimbase şi schimbat va rămâne. Nu a întins mâna nimănui şi nici nu s-a bătut cu ei pe umăr. Toţi au pus asta pe seama faptului că fiind lipsit de memorie nu-i mai ţine minte nici pe ei şi probabil că îi consideră străini. La câte aveau ei pe cap, nu s-a supărat nimeni şi i-au eliberat vechiul lui loc iar el s-a aşezat şi stătea şi îi privea. Toţi erau puţin nedumeriţi că nu prea înţelegeau situaţia.

— Hei, tu, ăla slabu, vino aici!

— Un puşti de vreo 15 ani s-a apropiat de el!

— Ce ai păţit la gât?

— Nimic, ce să păţesc!

— Nu face pe prostul cu mine că nu ţine, ai gâtul aproape fracturat, cine ţia – a făcut asta?

— Puştiul s-a uita spre fundul halei şi acolo se vedea întins pe jos, un alt vagabond, la fel de mizerabil ca şi ceilalţi, numai că dormea.

— Acuma stai în faţa mea şi nu te mişca!

Toţi se uitau ca trăsniţi dar niciunul nu-şi permitea să scoată vreo vorbă. Dintotdeauna Uriaşul a impus respect şi acum parcă mai mult ca niciodată! Băiatul s-a aşezat chiar

în faţa lui acolo unde i s-a spus şi a aşteptat nemişcat. Era evident că durerile erau insuportabile. Uriaşul şi-a îndreptat privirea spre ceafa lui şi a făcut ceea ce făcea de luni de zile, concentrare, respiraţie, emisia de lumină, fraza pozitivă şi rugăciunea. După o vreme băiatul a început să se îndrepte şi chiar a pus mâna pe gât şi s-a frecat neîncrezător.

— Dar nu mai simt nimic, parcă sunt nou, a spus el după o vreme, ce naiba mi-ai Scut tipule?

— Nimic deosebit, ce am învăţat, eu cum crezi că m-am vindecat dacă nu mai puneam puţin suflet şi de la mine la tot ce mi-au Scut acolo. Despre rugăciune nu le-a mai zis ca să nu-i sminteascâ.

— Vrei să zici că poţi să vindeci oameni?

— Exact asta vreau să spun de când am plecat din spital, dar nu m-a crezut nimeni!

— De unde să ştiu eu că poţi aşa o chestie! A spus Bidon. Cu treaba asta s-ar putea să facem o grămadă de bani!

— Hai la treabă acum că am avut o zi grea şi mai vorbim mâine! A spus Uriaşul şi s-a întins pe toată suprafaţa noii rogojine pe care ceilalţi cerşetori i-au pregătit-o.

— Pot să vin şi eu cu un prieten, mâine, că e cam beteag şi ar avea mare nevoie de o chestie ca asta! S-a apropiat cu sfială slăbănogul.

— Vino, dar de acum încolo să nu mai fie nimeni murdar în hală, vreau să începeţi să vă spălaţi.

— Tu te crezi acuma un fel de şef? S-a apropiat un tinerel obraznic.

— Eu nu mă cred nimic, sunt ceea ce sunt iar voi o să mă ascultaţi.

— Şi dacă, de exemplu eu nu o să te ascult, ce-mi faci?

— Absolut nimic, a spus Uriaşul şi în clipa următoare omul a căzut exact pe spate ca şi cum ceva l-ar fi lovit în frunte. Figura asta o învăţase benevol şi o practica cu fetele care cădeau grămadă peste el la spălat. Aici era exact invers. Dar a mers din prima. Tipul s-a ridicat buimac apucându-se de cap şi s-a îndepărtat repede fără să mai scoată un sunet.

— Dacă nimeni nu mai are ce face pe aici vă rog să mergeţi cu toţii la treabă sau la culcare şi mai vorbim mâine! A spus din nou Uriaşul.

Chiar şi prietenul lui, Bidon, a înţeles că din acel moment multe lucruri se vor schimba. Cu toţii au priceput cine va fi şeful.

Încă de dimineaţă lucrurile au început să se schimbe. După ce s-au sculat, unii chiar au încercat să se spele puţin pe faţă dar numai cu apă că săpunul care raşchetează încă nu se inventase pentru ei iar pentru alţii faţa murdară era ca o legitimaţie în practicarea meseriei în oraş. Nimeni nu băga în seamă un cerşetor curăţel şi care mirosea a deodorant.

Aşa cum a promis unul din băieţi i-a adus Uriaşului un confrate cam ghebos şi care mergea sprijinit într-o bucată de creangă solidă.

— Uite pe cine ţi-am adus, vezi dacă poţi să încerci ceva să se mişte mai uşor că acum mai mult se chinuie.

— Nu ştiu dacă pot să-i fac ceva că nu am mai avut situaţii din astea dar nu strică să încercăm. Ia stai băiete aici, în faţa mea. Aşa cum poţi că nu te ia nimeni de bărbat!

Cu chiu cu vai băiatul s-a apropiat şi la semnul care i s-a făcut s-a întors cu spatele prezentându-şi tot ghebul. Uriaşul s-a uitat la el şi fără să-l atingă a parcurs cu privirea coloana omului de sus până jos şi înapoi. Toţi se uitau şi nu pricepeau nimic!

— Când începi? L-a întrebat cel care a venit cu băiatul cocoşat.

— Poţi să taci?

— Eu pot, dar trebuie să-l şi duc înapoi că singur nu poate merge.

— Ce vorbeşti!

Tratamentul a continuat şi era din ce în ce mai evident că băiatul cocoşat parcă începea să respire mai adânc şi mai larg. Faţa lui se luminase şi cu toţi au auzit parcă zgomotul de oase în momentul în care Uriaşul i-a pus o mână pe piept şi una pe spate şi a început să-l îndrepte. Nu le venea să creadă ce vedeau, corpul omului s-a îndreptat şi era evident că nu mai avea nicio durere. Apoi a trecut cu privirea de-a lungul picioarelor şi acestea au revenit la poziţia normală că ajunseseră ca nişte arcuri slăbănoage.

— Durează mai mult că nu am mai avut un astfel de caz până acum!

— Cred că nu are nicio importanţă cât mai durează dacă îl rezolvi! A spus însoţitorul băiatului privind cu mare admiraţie şi constatând că acum cocoşatul este, de fapt, mai înalt decât el.

După ceva vreme, uriaşul i-a spus fostului cocoşat: – Iată nişte paşi!

Acesta a început să se sprijine în băţul lui dar imediat şi-a dat seama că o face degeaba şi l-a aruncat începând să păşească cu grijă călcând foarte atent. După câţiva paşi, parcă s-a eliberat şi a început să facă paşi mai mari iar apoi, încet, încet, chiar a încercat să ţopăie puţin şi să alerge prin hală.

— Bă, eşti de milioane, cum ai făcut?

— Eu nu am făcut nimic ci doar i-am arătat lui Dumnezeu unde sunt problemele tale şi el s-a ocupat de tine. Tu eşti credincios?

— Dacă pui aşa problema, nu prea sunt dar mi-ar plăcea să fiu şi să pot rămâne vindecat, că tare bine mă simt acum. De ani de zile n-am mai fost sănătos.

— Atunci ai grijă şi mai încearcă să te rogi că ar fi prea mult să-ţi spun să mergi la biserică.

— Acum de ce te-ai supărat că eu am vorbit frumos?

— Nici vorbă că nu m-am supărat dar mă gândeam că dacă tot eşti bine poţi să ajuţi şi tu alţi oameni să se vindece.

— Da' eu habar n-am cum se face asta!

— E foarte simplu, pentru început le spui să vină la mine!

— Eu nu cred că vine cineva aici, în mizeria asta! Că aşa, eu cunosc o doamnă care îşi plimbă băieţelul paralizat cu căruciorul şi e destul de mare şi pot să-i zic să vină la tine, dar nu aici.

— Spune-i atunci să vină în parc, mâine, că şi acolo e loc de plimbare, lângă fântână.

— O să-i spun să văd ce zice şi dacă vrea vin repede să te anunţ.

— Asta cu repede o să fie chiar o noutate pentru tine!

— Cam aşa e, mulţumesc mult, eu zic că dacă mă vede aşa drept nu trebuie să-i mai zic nimic că e gata convinsă şi vine după mine!

Uriaşul a început o campanie de curăţenie în hală şi toată ziua au cărat saci de gunoaie afară la grămada mare. Spre seară spaţiul a început să arate chiar acceptabil. Nu se punea problema să vină în vizită persoane din exterior ci numai dintre ei, ăştia mai jegoşi. Au mai cărat şi nişte paturi vechi de metal şi le-au pus pe lângă pereţi totul căpătând aspect de cazarmă.

De dimineaţă, nici nu se luminase bine de ziuă şi a apărut fostul cocoşat care aproape striga:

— A vrut să vină, o să vă întâlniţi la 10 la fântână!

— Tu ce i-ai spus?

— Nu prea multe că după ce a văzut cum sunt de drept m-a întrebat ea unde am fost la tratament. Noi nu ne-am mai văzut de destul de multă vreme că dacă nu m-am mai putut mişca n-am ieşit decât la munca cu profit.

— Şi despre mine ce ai spus?

— Acum nu ştiu dacă am zis de bine, dar i-am spus că am o cunoştinţă care a fost în India şi care s-a întors recent şi e mare specialist în îndreptatul oaselor. Iar ea a şi întrebat dacă nu te poate întâlni iar eu i-am spus că pe la ora 10 tu îţi faci plimbarea în parc şi ar putea să te întâlnească acolo. Ea mi-a spus că ar fi fericită dacă băiatul ei, care are aproape 6 ani ar putea să stea drept în cărucior că acum e ca o cârpă sărăcuţul, ai impresia că o să cadă din clipă în clipă.

— Sper că ai fost suficient de deştept să-i spui că nu sunt indian sau altă rasă şi că sunt un alb normal.

— Am asigurat-o că eşti un specialist, că de normal nu am ştiut cât să-i spun că eşti, că nu prea eşti! apoi i-am mai spus că eşti chiar mare!

— Bine, bine, du-te acum şi spune-i Bidonului că am nevoie de nişte haine mai curate cam într-o oră. Să fie cât de cât mărimea mea.

— Gata, am plecat!

Pentru că până la ora 10 mai era destul şi parcul era aproape, Uriaşul şi-a luat un moment pauză şi a început să se gândească cum ar fi bine să procedeze.

Dintr-odată i-a venit şi ideea de a-l atinge pe băiatul doamnei că a văzut cum atunci când se atingea chiar el totul parcă se întâmpla mult mai repede. Deja avea senzaţia că mâinile îl ard şi trebuie să se descarce pe cineva. Şi-a propus să nu mai atingă pe nimeni până la întâlnirea cu băiatul doamnei. îi era imposibil să înţeleagă cum de a căpătat aceste puteri miraculoase şi cât vor dura

ele. Se temea că, la un moment dat îi vor fi luate aşa cum le-a şi primit dintr-odată. Încă nu-şi dădea seama că a reintrat iar pentru totdeauna în lumea vindecătorilor energetici.

După o jumătate de oră i-au sosit şi hainele de stradă. O cămaşă în carouri şi o pereche de pantaloni de culoare mai deschisă. Pentru picioare au găsit o pereche de sandale în care nu trebuia să mai poarte ciorapi dar trebuia să fie bine spălat pe degete, că alea se vedeau. El avea avantajul că încă îşi păstrase curăţenia din spital şi doar de bărbierit mai trebuia puţin să aibă şi el o faţă comercială. După ce s-a ras s-a îndreptat spre parc.

Ajuns acolo a mers spre fântâna arteziană şi s-a aşezat pe o bancă în aşteptare. Era posibil ca doamna cu băieţelul să nu mai vină şi atunci s-ar fi ales doar cu o plimbare. Momentan stătea liniştit şi privea în jurul lui la lumea care îl măsura, din cap până în picioare, că aşa o namilă de om, înalt, frumos şi puternic nu apărea prea des prin parc.

Tocmai când se gândea să plece, dezamăgit de toată agitaţia, a văzut venind pe alee o doamnă care împingea destul de greu un cărucior. Atunci s-a uitat la ceasul din parc şi a văzut că de fapt acum era ora 10 şi el venise prea devreme. Doamna s-a apropiat, l-a privit, i-a zâmbit şi s-a aşezat pe bancă lângă el. Nu era nicio îndoială că ştia lângă cine stă. Fără să zică nicio vorbă a întors căruciorul în aşa fel încât băiatul să fie cu faţa spre el. Uriaşul i-a făcut semn să se dea puţin la o parte ca el să-l poată privi în întregime. Copilul dormea şi nu a considerat necesar să îl trezească. A început să-l privească cu mare intensitate încât mama lui a fost chiar puţin jenată de ceea ce se petrecea. Ea vedea un bărbat care privea spre copilul ei fără să scoată un cuvânt. În ochii uriaşului nu se putea citi nimic din ceea ce se petrecea. El privea copilul şi vedea tot

felul de culori peste hainele lui. La început acestea, mai ales cele din dreptul coloanei, erau cenuşii şi fără viaţă dar încet, încet au început să se lumineze.

La un moment dat şi chipul Uriaşului s-a luminat atunci când a văzut cum culorile care ies din băiat încep să devină strălucitoare şi să scoată scântei fosforescente. Deja ştia din proprie experienţă că aceste culori reprezintă trecerea corpului spre o stare de sănătate superioară. Cu cât erau mai luminoase şi mai strălucitoare starea de sănătate era mai bună. Şi-a dat seama că nu este nevoie să-l mai atingă spre nedumerirea mamei.

Ea se uita fără să înţeleagă nimic din ceea ce se petrecea şi practic nici nu vedea nimic deosebit. Nu-şi permitea totuşi să-l întrebe pe omul din faţa ei când începe tratamentul că îl vedea cum priveşte de atent la copilul ei şi se gândea că, probabil aşa se face pregătirea de început.

— Acum puteţi să plecaţi! I-a spus Uriaşul în momentul în care pe corpul copilului nu mai era nicio lumină de culoare închisă. Ne vedem mâine, la fel!

Aproape supărată doamna s-a ridicat de pe bancă iar în gândul ei se perindau nişte vorbe urâte despre toţi şarlatanii care se dau mari vindecători dar nu reuşesc nici cea mai mică ameliorare. Copilul stătea exact aşa cum venise rezemat de o latură a căruţului şi dormea în continuare. Doamna a apucat de mânerele căruciorului şi a spus scurt:

— Nu ştiu dacă şi mâine mai avem timp să venim pentru atâta lucru! Şi a smucit de cărucior să-l îndrepte spre alee.

Uriaşul se uita foarte atent la copil şi nici nu a sesizat tonul din vocea mamei. În acel moment copilul s-a trezit. S-a uitat în sus spre mama lui şi i-a spus cu o voce deosebit de dulce şi clară:

— Cred că am adormit mami!

Doamna a rămas fixată în acelaşi loc, total uluita, şi a privit spre copilul ei care nu mai vorbise de cel puţin trei ani niciun cuvânt. A căzut la loc pe bancă şi şi-a privit copilul. Ochii ei erau plini de lacrimi. Acesta îşi scosese mâinile de sub păturica cu care era învelit şi le-a întins în sus cu un căscat de zile mari. Ochii mamei erau gata să iasă din orbite pentru că ea ştia foarte bine că era paralizat de ani de zile şi nu putea să-şi mişte nici degetele darămite mâinile cu totul. Apoi pentru a-i da lovitura de graţie puştiul şi-a întins şi picioarele exact ca un pisoi până ai impresia că se rupe. Şi-a ridicat picioarele din suporţii căruciorului şi le-a întins până a atins asfaltul aleii.

— Vă rog să nu-l lăsaţi să coboare din cărucior că este extrem de slăbit şi se poate împiedica. I-a spus Uriaşul doamnei care era de-a dreptul încremenită de emoţie. Ochii ei erau plini de lacrimi. Rămâne că ne vedem mâine, la fel, dacă mai puteţi bineînţeles!

Uriaşul s-a ridicat şi a vrut să plece dar doamna l-a apucat de mână şi i-a pus în palmă un teanc de bani iar el a încercat să nu-i ia, dar dânsa a insistat şi i-a strâns banii în pumn aducându-i astfel aminte că trebuia să hrănească mai multă lume.

— Mulţumesc, a apucat să mai spună odată, cu o voce gâtuită de emoţie, înainte ca el să plece pe alee.

— Mami cine e nenea? A întrebat puştiul cu o vocişoară de vis.

— Un binefăcător! Un înger! I-a răspuns ea şi a început să împingă căruciorul. Lacrimile îi curgeau pe obraz dar ei nu-i mai păsa de nimic. Copilul ei vorbea şi se mişca iar ea simţea că a renăscut. Habar nu avea câţi bani i-a dat şi nici nu încerca să-şi aducă aminte ce a avut în geantă. Acest om merita tot aurul din lume.

După ce s-au despărţit Uriaşul a intrat într-un magazin alimentar şi a cumpărat o sacoşă întreagă de

mâncare. Parcă nici nu cheltuise din bani atât de mulţi mai erau. În ziua aceea, până seara, au ţinut-o numai într-o veselie şi mâncare. Special nu cumpărase băutură ca să nu aibă niciun fel de probleme.

Ce mai mare mulţumire a avut-o însă a doua zi de dimineaţă, atunci când a văzut că pe alee vine doamna cu băieţelul de mână şi s-au aşezat amândoi pe bancă lângă el. Uriaşul i-a cerut voie să-l lase pe copil să stea pe bancă rezemat chiar de el şi ea nu a avut nimic împotrivă. Păreau un fel de familie fericită. Băieţelul era foarte drăgălaş şi tot timpul voia să zică câte ceva dar i-au spus că pentru moment trebuie să stea liniştit şi mai ales să tacă.

— Pot să mai vorbesc şi cu alte mămici care vin la sală la antrenamente şi dacă nu vă deranjează să vină şi ele în parc, iar dacă o să plouă o să vă invit la mine acasă că stau foarte aproape.

— E o idee minunata şi vă mulţumesc foarte mult!

Minunile continuă!

Nici lui nu-i venea să creadă ce se petrece. Încă nu era convins că el este cel care face toate aceste lucruri. „Bineînţeles că nu sunt eu, ci Dumnezeu cel care face minunile, prin mine”. Mulţumit de această concluzie a plecat spre hala din gunoaie.

Aici treburile începuseră să se schimbe. Fiecare avea acum patul lui şi pătura lui iar unii chiar au început să se spele. Locul nu mai puţea de gunoaie şi cineva adusese chiar un deodorant de camera care oricum nu făcea faţa la volumul încăperii.

A doua zi, în parc, a mai venit o mămică cu o fetiţă care mergea foarte greu chiar dacă o făcea pe picioarele ei. Uriaşul a luat-o în braţe, după ce i-a cerut voie mamei şi au stat aşa mai multă vreme. La un moment dat fetiţa a dorit să coboare din braţele lui şi a sărit pe asfalt, dar a căzut imediat în patru labe iar mama ei s-a repezit speriata

să o ridice, privind cu reproş spre el. Uriaşul a oprit-o cu un singur gest şi ea a rămas blocată când a văzut cum fata ei s-a ridicat şi a început să alerge după o minge care tocmai se rostogolea prin faţa ei. Nu s-a împiedicat ci chiar a reuşit să ajungă mingea şi să-i tragă un şut.

— Cum să vă răsplătesc? A întrebat noua mămica vizibil emoţionată.

— Nu m-am gândit! A răspuns Uriaşul.

— Vă invit să mergem şi la sala noastră de antrenamente să vedeţi cum stă treaba acolo! Puteţi face mult bine şi altor copii.

— Cu mare plăcere.

— Putem să mergem chiar acum cu maşina mea.

— Este cel mai bine. A răspuns el că oricum nu mai exista o altă maşină.

Au ieşit din parc şi s-au urcat în maşina care era în parcarea din vecinătate. Mama fetiţei s-a urcat la volan după ce s-a asigurat că cea mica este bine asigurată în spate. Uriaşul s-a aşezat pe locul din dreapta încercând cu greu să-şi aşeze, cât mai comod picioarele care nu-i prea încăpeau. În zece minute au şi ajuns la sala de sport unde se vedeau copiii cu părinţii cum intrau la sală. Majoritatea aveau probleme cu mersul şi erau susţinuţi sau mergeau în cârje.

Imediat ce au oprit chiar în faţa uşii, doamna nerăbdătoare să se laude, a dezlegat fetiţa din centură şi să grăbit să plece spre intrare.

— Mutaţi dumneavoastră, vă rog, maşina în parcare, e imediat pe dreapta. A spus doamna şi a intrat în clădire cu fetiţa de mâna spre uimirea unei alte mămici care nu o văzuse niciodată mergând aşa bine.

Uriaşul, fără să se gândească prea mult, a coborât din maşină şi după ce a ocolit-o s-a urcat pe partea şoferului şi imediat i-a venit în minte: Jeep american,

motorul în V, putere 150 de cai, automatic, 6 viteze, bună maşinuţa! A răsucit cheia şi a pornit motorul iar apoi fără să stea pe gânduri a pornit încet şi a cotit pentru a pune maşina cu mare precizie în parcare. După ce a oprit motorul şi a scos cheile din contact a rămas ca trăsnit pe locul lui.

„Ce a fost asta? De unde ştiu eu ce fel maşină este şi mai ales de unde ştiu eu să conduc aşa ceva? Probabil că sunt într-o lume a miracolelor. Oricum nu pricep nimic din ceea ce se petrece şi aici am venit pentru altceva”.

A coborât şi s-a îndreptat spre intrarea din sala de sport. La uşă era un tip, destul de solid, dar nu suficient, care l-a oprit.

— Aveţi legitimaţie de acces?

— Nu prea!

— Atunci nu aveţi voie să intraţi, aici accesul se face numai pe baza de legitimaţie.

— Am văzut că doamnele au intrat direct fără să mai arate nimic!

— Pe doamne le cunosc că vin aici de ani de zile!

— Am înţeles acum care e regula, nu legitimaţia contează ci dacă mă cunoşti sau nu!

— Eu nu stau la glume cu oricine aşa că vă rog să vă daţi la o parte că poate mai vine cineva şi vrea să intre.

Uriaşul s-a dat puţin la o parte, oricum nu mai venea nimeni şi din poziţia în care era a privit exact spre fruntea paznicului de neclintit. Nu a trecut un minut şi acesta l-a strigat:

— De ce nu intraţi că încep orele de antrenament?

— Tocmai mă gândeam de unde ne cunoaştem noi doi?

— Cum de unde, cred că de aici, nu veniţi mereu la sală?

— Probabil ca da, dar nu credeam că m-aţi observat!

— Cum să nu observ aşa un bărbat falnic, poftiţi în sală!

— Mulţumesc foarte mult!

De cum a intrat s-a şi întâlnit pe hol cu mama fetiţei care se grăbea spre intrare.

— Am uitat să-i spun paznicului că sunteţi cu mine, dar văd că nu aţi avut probleme.

— De niciun fel, cred că ne cunoaştem de mai multă vreme! A spus el şi i-a întins cheile de la maşină.

— Să intrăm, aici este.

Sala părea foarte mare şi asta se datora şi copiilor care erau destul de micuţi. Majoritatea mămicilor nu ştiau cine este domnul care a intrat şi erau interesate mai mult de evoluţia odraslelor. În sală exista un îndrumător, un fel de antrenor care supraveghea fiecare mişcare a copiilor şi făcea corecturile necesare unde era cazul. Antrenamentul consta în repetarea unor exerciţii până ce erau însuşite de copii şi apoi se trecea la următorul nivel. Toate exerciţiile necesitau efort fizic mecanic şi nu implicau de loc modul de gândire al copiilor şi probabil că acesta era principalul motiv din cauza căruia progresul lor era destul de lent. Parcă nu ar fi lucrat pentru ei. Fetiţa cu care venise împreună era în centrul atenţiei şi antrenorul le explica celorlalte mămici ce efect au avut exerciţiile lui dacă au fost executate cu conştiinciozitate. Auzind acestea, toată lumea, mame şi copii sau pus pe treabă şi mai abitir. Era evident că Uriaşul nu putea interveni în procesul de antrenament ci trebuia să se mulţumească să stea şi să privească. Antrenorul l-a privit cu multă suspiciune, dar crezând că este vreo rudă a fetiţei s-a mulţumit doar să-i spună:

— Vă rog să nu intraţi încălţat pe mocheta fără papucii speciali pe care îi găsiţi la intrare şi mai ales să nu interveniţi în exerciţiul fetiţei că ea se bucură de un

program special care nu trebuie tulburat.

Uriaşul nu a spus nimic dar nici nu s-a dus să ia încălţămintea specială recomandată. S-a aşezat pe o băncuţă pe o latură a sălii la care a ajuns fără să calce pe mochetă. Nimeni nu l-a mai băgat în seamă, toată lumea fiind preocupată de executarea exerciţiilor.

Pe o latură, în apropiere, era un băieţel singur care se străduia să urce pe un spalier, măcar pe prima treaptă şi care nu părea supravegheat de nimeni. N ic iun părinte nu era lângă el şi sărăcuţul, se tot trăgea în mâini şi căuta să ridice piciorul pe treapta spalierului dar nu reuşea decât să-l dezlipească de pe mocheta sălii. Părea că a fost adus de cineve acolo şi lăsat agăţat. Pentru că încă nu putea să stea de vorbă cu nimeni Uriaşul şi-a concentrat atenţia pe băieţelul cu spalierul. L-a privit şi i-a trimis un fel de pudra de lumina spre el care imediat s-a colorat de la brâu în sus de parcă se pregătea de carnaval dar de la mijloc în jos era cenuşie şi tristă. Atunci a început să-şi plimbe privirea pe picioarele băiatului şi ele au început, în scurt timp, să se coloreze din ce în ce mai viu. Cu privirea fixată pe piciorul pe care dorea să-l ridice Uriaşul a început să trimită din dreptul inimii o lumină fierbinte care parcă se transforma pe traseu într-o flacără alb strălucitoare. Dintr-odată copilul a ridicat piciorul şi l-a pus pe prima treaptă a spalierului moment în care Uriaşul şi-a mutat privirea pe celălalt picior şi a repetat procedeul. De data asta a fost şi mai simplu pentru că instinctul băiatului învăţase lecţia şi piciorul celălalt s-a ridicat lângă primul. Asta totuşi nu l-a mulţumit şi l-a privit mai departe. Mama fetiţei care a observat toată scena a vrut să se apropie şi să-i spună ceva dar tocmai atunci antrenorul a început încă o serie de vorbe laudative la adresa copilei care era foarte corectă şi făcea toate exerciţiile lui. Antrenorul i-a propus un nou exerciţiu care, însă, părea

destul de dificil pentru ea şi se vedea că nu prea avea tragere de inimă să-l execute.

În aceste condiţii Uriaşul şi-a văzut mai departe de treaba cu băieţelul la spalier. Fără să observe nimeni, în scurt timp, acesta se urcase pe el până sus şi acum încerca să coboare. În clipa aceea a fost văzut de antrenor şi acesta s-a repezit spre el strigând:

— Nu te mai mişca, vine tata imediat! Şi s-a repezit dorind să urce după el dar băieţelul a început să ţipe cu toate puterile lui:

— Lasă-mă în pace, că pot să cobor şi singur!

Antrenorul a rămas ca lovit la baza spalierului cu braţele întinse:

— Te prinde tata, să fi liniştit că nu te las eu să cazi!

— Nu cad de loc! A strigat băieţelul şi a început să coboare calm treaptă cu treaptă iar la ultimele trei a păşit direct pe treapta următoare fără să mai pună picioarele unul lângă altul pe fiecare.

Tatăl lui, antenorul îl privea ca pe o bucăţică ruptă din soare şi cum a atins mocheta a vrut să-l ia în braţe dar copilul a fugit prin sală de parcă nu-i mai pasa de nimic. Mama fetiţei a venit lângă Uriaş şi i-a spus:

— Să ştiţi că este aşa de la trei ani şi nimeni nu-i mai dădea nicio şansă. Din cauza acestei boli tatăl lui s-a apucat de antrenamente şi a vrut să ajute şi pe alţi copii dacă a văzut că are cât de cât rezultate. A făcut şi cursuri de specialitate şi se pare că e cel mai bun din zonă.

— Probabil că are şi rezultate bune pentru că exerciţiul şi repetarea sunt de mare efect dar mai sunt şi alte tehnici chiar mult mai eficiente. El nu utilizează de loc puterea inimii şi nici a spiritului. Tehnica mea este cu totul alta deoarece eu îl fac şi pe copil să participe prin subconştientul lui la vindecare.

— Nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi dar dacă

tehnica dumneavoastră are efect şi am văzut că are, atunci este minunat şi altceva nu ne mai trebuie. Am o prietenă aici care doreşte să vă cunoască, ea nu a venit cu copilul ei deoarece subiectul este chiar ea. E fata acea subţirică de la paralele.

Uriaşul şi-a îndreptat privirea spre cele două paralele din colţul sălii, montate destul de jos, pentru ca cine dorea, să poată merge printre ele în mâini. Pe ele se sprijinea acum o fată subţirică şi care avea picioarele prinse într-un fel de chingi întăritoare iar la unul din capetele paralelelor se vedea rezemată o pereche de cârje. Fata mergea printre bare şi se ţinea mai mult pe braţe şi mai puţin pe picioare.

„O să aştept să termine exerciţiile” s-a gândit, Uriaşul privind spre centrul sălii unde antrenorul plin de bucurie le împărtăşea celorlalţi cum a reuşit el să-l facă pe băiatul lui să urce spalierul. Bineînţeles că toţi îl ascultau cu mult interes că era deja al doilea caz în care îşi demonstrase capacităţile profesionale. Unii chiar şi-au arătat temerile ca nu cumva, dacă băieţelul se vindecă, să se închidă sala şi ei să nu mai aibă unde să-şi facă exerciţiile şi mai ales să fie lipsiţi de ultima speranţă, îndrumătorul care făcea minuni. El a liniştit pe toată lumea că aşa ceva nu se va petrece şi el nu are de gând să se întoarcă în pădure, la tăiatul lemnelor, de unde a venit când s-a întâmplat nenorocirea cu băieţelul.

Timpul de pregătire a trecut şi lumea a început să plece. Toţi treceau prin dreptul antrenorului, care, cu răbdare, le explica ce exerciţii au de făcut în continuare acasă. Mămicile păreau că ştiu foarte bine cum este finalul orei de antrenament aşa că stăteau politicoase la coadă şi ascultau, pe rând indicaţiile, care, de altfel, erau bine intenţionate.

Fata, care dorea să-l cunoască s-a apropiat încet sprijinită în cârje. De aproape şi-a dat seama că nu era o

copil iţă ci o domnişoară în toată puterea cuvântului. S-a apropiat şi i-a întins mâna în semn de salut iar el s-a grăbit să i-o strângă cât mai repede ca ea să se poată ţine în continuare de cârje.

— Mi-a spus prietena mea că, de fapt, dumneavoastră vi se datorează multe din lucrurile bune întâmplate azi. Eu am şi acasă o sală mică de antrenament şi dacă doriţi să mă ajutaţi, putem merge să o vedem, că nu stau departe. Mi-ar plăcea să aud ce părere aveţi despre starea mea şi să-mi spune-ţi dacă mai am vreo speranţă.

— Speranţe sunt cu certitudine şi dacă vrei mergem şi acasă să văd locul de antrenament. Oricum vei avea nevoie de multă pregătire mai ales după ce te vindeci, trebuie reluate anumite mişcări pentru refacerea musculaturii.

— Mă bucur să aud că am un viitor mai bun şi să ştiţi că sunt o elevă foarte disciplinată.

— Cum ajungem acasă?

— Cu maşina, eu pot să conduc şi numai cu mâinile că maşina mea a fost adaptată în mod special.

Mama fetiţei a stat într-o parte şi a aşteptat ca cei doi să-şi termine dialogul după care s-a apropiat şi şi-a luat rămas bun de la domnişoară şi de la interlocutorul ei îndreptându-se spre maşină împreună cu fetiţa. În ultimul moment el şi-a dat seama că a rămas în mână cu un plic, probabil cu bani. Cei doi, rămaşi singuri, au pornit încet spre maşina fetei sub privirile curioase ale antrenorului care nu mai înţelegea cine cu cine a venit şi plecat. Au ajuns lângă maşină şi fata a deschis portiera de la şofer şi s-a apucat cu braţele trăgându-se înăuntru. El să urcat în dreapta pe locul liber. A stat iniţial jos până a văzut că fata se descurcă singură iară probleme. Au pornit încet iar fata conducea având toate manetele sus la mână. Au intrat pe o şosea apoi pe autostradă şi au mai mers puţin până la

marginea unei păduri unde a cotit la dreapta pe un drum privat. După circa două sute de metri au întors în faţa unei case cu două niveluri care avea în faţa un rond special pentru maşini. Din casă a ieşit imediat un tânăr care, după ce i-a salutat foarte politicos, a preluat maşina şi a plecat cu ea s-o parcheze. Probabil că era un angajat al casei.

Au intrat înăuntru, unde în holul principal şi în faţa lor a apărut o doamnă elegantă, care nu părea foarte în vârstă, cu o privire amabila şi deschisă.

— Mama mea, a spus fata, iar dânsul este cel despre care ţi-am vorbit, şi căruia i-aş spune Big man. Pare şi logic! A zâmbit fata în timp ce gazda i-a întins mâna iar el a strâns-o uşor. S-au simpatizat din prima clipa şi parcă ar fi fost un obişnuit de-al casei.

— Luaţi puţin loc sau vreţi să mergeţi la locul ei de antrenament?

— Eu zic să mergem să văd ce vrea să-mi arate şi apoi mai stăm de vorbă.

— Bine atunci, eu vă aştept în salon.

— Pe aici! A spus fata şi a luat-o înainte sprijinindu-se în cârje.

Nu aveau mult de mers pentru că spaţiul amenajat ca o mică sală de sport era destul de aproape, probabil şi pentru ca fata să nu facă un efort prea mare. Camera era chiar de fetiţă şi prin colţuri erau instalaţi urşi mari din pluş şi păpuşi care, în mod sigur, participau şi la antrenamentele fetei.

— Aici, după ce termin la sala cu antrenorul, vin şi repet singură toate exerciţiile pe care le-am învăţat.

— Nu te superi că te întreb, de când eşti în situaţia asta?

— De mică, am făcut ceva ca o poliomielită şi de atunci nu mi-am mai revenit. A fost foarte greu până m-am obişnuit cu gândul că sunt infirmă.

— Cum adică te-ai obişnuit cu gândul că eşti infirmă? Cum ai Scut?

— Nu a fost complicat, doar în fiecare dimineaţă, atunci când mă trezeam, mă gândeam că sunt infirmă şi că nu am de ales şi că trebuie să mă obişnuiesc cu asta. Pe scurt cam aşa procedam şi încă mai obişnuiesc să-mi repet ideile de bază.

— Şi crezi ca asta te-a ajutat cu ceva?

— Bineînţeles, că m-am obişnuit mai repede cu starea mea de fată infirmă.

— Atunci am să-ţi spun un secret!

— Legat de sănătatea mea?

— Nu, că tu nu eşti cu adevărat bolnavă, eşti doar defectă!

— Nu înţeleg!

— Atunci fi atentă. Ai făcut cea mai mare greşeală posibilă. Te-ai străduit şi te-ai forţat, ani de zile să te convingi că eşti infirmă în loc să faci invers şi să te convingi că eşti sănătoasă. Ai lucrat împotriva ta! Fiecare om este o fiinţă unică, completă şi complexă.

— Asta cu persoana unică am mai auzit-o dar nu înţeleg ideea de completă, adică am ambele mâini şi picioare, doi ochi, două urechi, sigur că din acest punct de vedere sunt şi persoane incomplete.

— Nu are legătură cu partea fizică ci cu cea mintală. Omul ca fiinţă este complet adică nu are nevoie de nimeni ca să funcţioneze sau să se vindece. Fiecare om se naşte cu trusa de scule pentru reparaţii la purtător. Mulţi însă nu o deschid niciodată. Aşa este şi cu tine, te-ai declarat infirmă, te-ai străduit să-ţi oferi rangul de infirmă şi astfel ai sigilat trusa de reparaţii pe care nici măcar nu ai avut curiozitatea s-o deschizi vreodată.

— Nu prea înţeleg, unde este această trusă şi cum acced la ea.

— Spiritul tău deţine secretul acesta. Fiecare om are o tastatură proprie, ca să vorbesc pe limba ta, pe care o poate accede numai el şi nimeni altcineva.

În timp ce vorbea, Uriaşul se minuna singur de vorbele care îi ieşeau pe gură. După ce că a stat luni întregi fără să spună nimic, acum parcă nu-i mai venea să tacă, de parcă din energia pe care o transmitea cui avea nevoie ar fi furat şi el mereu o parte. Cu fiecare energizare pe care o făcea se simţea tot mai bine şi mai puternic.

— Nu văd ce legătură are spiritul meu cu picioarele mele.

— Cine a dat comanda – „sunt infirmă” – corpului tău?

— Eu, pentru că trebuia să mă obişnuiesc cu ideea şi să mă apuc de treabă!

— Şi ai schimbat ceva în bine din starea ta de sănătate?

— Nu, dar m-am liniştit!

— Te-ai obişnuit cu ideea de a fi infirmă?

— Cred că da, adică vreau să spun că mi-am acceptat soarta.

— Te-ai gândit vreun moment ce ar fi fost dacă îţi spuneai – sunt sănătoasă şi voi merge din nou?

— Ar fi fost o prostie, pentru că nu eram! Chiar aşa exagerat nu m-am gândit!

— Deci corpul tău nu a primit nicio sarcină suplimentară nouă ci doar a fost pus să accepte situaţia?

— Cam aşa ceva!

— Atunci, în cazul tău eu nu vreau să intervin cu nimic personal ci doar am să te oblig pe tine să-ţi schimbi părerile.

— Chiar mi-ar plăcea, dar cum să fac?

— Simplu, din acest moment vom lucra numai cu afirmaţii pozitive şi vom încerca să eliminăm din

subconştient comanda – „sunt infirmă” De acord?

— Aşa pare simplu, dar cum trebuie să fac practic?

— Eu zic să veniţi şi să mâncaţi ceva că e ora la care trebuie să-ţi iei şi pastilele! S-a auzit vocea mamei care s-a apropiat de ei. Văd că vă înţelegeţi bine.

— Avem amândoi acelaşi scop!

— Pot să discut ceva separat cu dumneavoastră!

— Vă rog să vă găsiţi acele vorbe pe care le puteţi spune şi în faţa fetei dumneavoastră, e mult mai bine aşa!

— Nu m-am gândit, dar dacă doriţi, voiam să vă întreb dacă vedeţi vreo speranţă de îmbunătăţire a situaţiei ei?

— Nu e vorba de nicio speranţă doamnă şi pentru că a văzut cum doamna s-a oprit din mers, a spus repede, am certitudinea că se va face bine!

— Asta ar fi cea mai mare bucurie a noastră! Nici nu vă daţi seama ce ar însemna să o vedem pe fata noastră mergând cât de cât normal!

— Eu aş fi onorat să-mi ofere primul ei dans! A răspuns el, întrebându-se în acelaşi timp dacă a dansat vreodată?

— Vorbiţi serios?

— Mai mult decât serios. Nu vă supăraţi că vă întreb, ce fel de pastile ia fata dumneavoastră şi pentru ce boală?

— Sinceră să fiu, noi am fost de acord să ia nişte calmante, dar asta mai de mult şi apoi au rămas în programul ei.

— Eu v-aş propune să nu mai ia nimic ce i-ar putea afecta funcţionarea rapidă şi completă a creierului. Ea acum nu are nevoie de calmante ci de libertate de decizie totală.

— Putem să încercăm dacă şi ea este de acord!

— Sunt total de acord. Atunci am considerat şi eu că era bine să iau calmante dar acum vreau să fiu complet

lucida şi să fac ceea ce mi se spune.

— Ai să fii surprinsă, dar de acum înainte ordinele le vei da tu!

— Cum adică?

— Foarte simplu, o să vorbim după masă!

În salon era totul pregătit pentru o masă cum el nu mai văzuse de mult sau poate niciodată. Etichetă maximă! Trei rânduri de tacâmuri, trei feluri de pahare, şerveţele de masă şi de pus pe picioare, farfurii cu apetitive şi tot felul de gustări în toate culorile.

— Sper că nu v-aţi deranjat pentru mine!

— Nici vorbă, a spus doamna cu falsă modestie, aşa mâncăm noi de obicei la prânz. Ce doriţi să mâncaţi?

— Dacă nu vă supăraţi, aş dori doar nişte peşte. A spus el, privind tacâmurile, cu gândul că dacă ar lua, oricât de puţin, din toate felurile ar fi posibil chiar să i se facă rău.

Doamna a făcut un semn şi un bărbat îmbrăcat în ţinuta de servit la masă, cu şervet apretat pe mâna, s-a apropiat cu un platou acoperit şi l-a pus în faţa musafirului după care a ridicat cu un gest profesionist capacul. Pe acel platou se lăfăia o bucată minunată de ştiucă garnisită cu tot ce era posibil. Un suport cu sosuri şi cu diverse arome picante a apărut şi el în imediata apropiere.

Doamna şi fata ei, care în mod evident făceau parte din cu totul alt mediu decât cel cu care era el obişnuit în ultimii ani, se uitau foarte curioase să vadă ce va face el cu atâtea tacâmuri şi scule de mâncat mai ales că o parte din garnitura peştelui o formau nişte exemplare minunate de stridii.

Pe faţa lor a început să se citească o uimire din ce în ce mai mare chiar spre uluire în momentul în care au văzut dexteritatea cu care a apucat tacâmurile de peşte, fără nicio ezitare şi a executat operaţia de scoatere a şirei

spinării dintr-o singură tăietură impecabilă după care a început să mănânce carnea rămasă, cu o eleganţa absolut uimitoare!

— Foarte bine preparat şi mai ales că a stat pe grătar exact atât cât trebuia. Aveţi un bucătar foarte priceput. Mi-ar plăcea să-i transmiteţi aprecierile mele! A spus el după ce să şters cu grijă la gură înainte de a lua paharul cu vin pentru o primă înghiţitură.

— N-am mai băut de mult un Cabernet aşa de bun! Dar e şi normal că 1980 a fost un an foarte bun!

Din acel moment doamna şi-a dat seama că habar nu are pe cine a invitat la masa, iar puştoaica, ce cunoştea foarte bine obiceiurile mamei ei de a-şi epata musafirii, a rămas blocată şi fără cuvinte. Vinul era preferatul tatălui ei şi era chiar din 1980. Desfacerea şi mâncarea stridiilor a constituit o adevărată lecţie chiar şi pentru ele. După ce au terminat de mâncat, au băut şi câte o cafeluţă în nişte căni mici de porţelan extrem de elegante, care parcă erau din filigran şi doamna nu a mai fost surprinsă de modul perfect în care el şi-a dres cafeluţa cu lapte şi zahăr, apoi s-au ridicat de la masă.

— Puteţi să mai staţi? a întrebat doamna sau mai aveţi şi alte probleme. Sunt sigură că aveţi multe solicitări.

— Caut să nu mă încarc foarte mult şi pot să mai stau că mai am nişte probleme de lămurit cu fata dumneavoastră.

— Unde doriţi să vorbiţi, aici sau la sala ei?

— Cred că cel mai bine este la sală dacă nu este obositor pentru ea să meargă iar până acolo!

— Dacă are probleme şi oboseşte vine imediat cineva şi o plimbă cu căruciorul, deci nu sunt probleme şi, de regulă, ea nu vrea să fie cooloşită.

— Aşa e mami!

— Bine, draga mea, când terminaţi eu sunt aici!

Uriaşul a încercat să-şi revină repede după demonstraţia pe care a făcut-o la masă dar până la final nu a reuşit să înţeleagă nimic din ceea ce s-a petrecut şi nu s-a mai întrebat de unde ştie el atâtea lucruri.

Au ajuns iar în sală şi el a luat loc pe o băncuţă de pe margine.

— Acum, te rog să te întinzi pe această saltea şi să te relaxezi!

Fata s-a dus spre saltea şi apoi s-a lăsat să cadă ca într-o flotare după care s-a întors cu faţa în sus şi a rămas întinsă cu privirea îndreptată spre noul ei antrenor.

— Acum, a spus el văzând că s-a relaxat, am să te rog să respiri adânc fără să te gândeşti la nimic. Un timp a urmărit cum pieptul fetei se ridică şi coboară ritmic.

— Te rog să respiri mai rar dar cu mai multă putere.

Fata a executat imediat chiar dacă nu înţelegea exact unde vrea să ajungă.

— Acum să-ţi concentrezi gândurile spre piciorul drept, spre degetele lui!

— Adică să mă gândesc la degetele mele?

— Nu în acest sens dar vreau să „vezi” cum gândul tău se îndreaptă spre degete şi le înveleşte cu el. Vreau să vezi gândul ca pe o lumină albă. Dacă ţi se pare dificil să înveleşti toate degetele atunci te ocupi doar de primele două.

— Nu mi se pare dificil, chiar le învelesc.

— E perfect, vom face acest exerciţiu de câteva ori.

— Am început!

— E minunat, te descurci foarte bine.

Uriaşul avea impresia ca el chiar vede gândul fetei cum se duce spre degete şi le înveleşte. Iniţial a crezut că are halucinaţii dar încet, încet s-a convins că poate percepe acest fenomen.

— Acum vreau să-ţi deschizi inima!

— Cum adică?

— Totul este în mintea ta, totul este creaţia ta, deci poţi să deschizi inima şi să „vezi” un şuvoi ca de foc, sau o simplă flacără, cum pleacă din inimă şi se duce în jos pe picior, ajunge la degete, le încălzeşte şi acest foc este continuu spre picioare şi prin ele.

— Pot să vorbesc?

— Desigur!

— Respir, mă concentrez, deschid inima şi dau drumul la foc dar am impresia că el dă la o parte lumina albă cu care am învelit degetele că nu o mai văd.

— E normal pentru că e mai puternic. Inima e mult mai puternică decât creierul! E mare păcat că oamenii nu îşi folosesc această putere.

— Păi ce inima gândeşte?

— Ea reprezintă totul, ea gândeşte, ea este intuiţia ta, ea este cea care ne conduce viaţa. Creierul doar execută ce-i spune spiritul şi mai ales inima. Tu o iubeşti pe mama ta?

— Bineînţeles, că e cea mai bună mamă din lume! De ce mă întrebaţi?

— E simplu. Atunci când te gândeşti la mama ta simţi că o iubeşti cu creierul sau cu inima?

— Evident cu inima! Eu pe mama mea o simt numai în inimă!

— Asta e tot, nu ne mai trebuie altă demonstraţie, inima e totul şi mai mult decât creierul ea este cea care completează spiritul nostru.

— Spiritul nostru nu suntem noi?

— Depinde ce numeşti noi, ceea ce vezi în oglindă?

— Păi nu?

— Acela este doar corpul fizic, noi ca spirit suntem în afara lui, facem parte din spaţiul universal, dar totuşi în imediata apropiere, învelim corpul fizic, noi suntem, în

realitate, aura de energie care protejează corpul.

Se pare ca ultimele vorbe nu au mai ajuns la micuţa domnişoară pentru că din respiraţia ei se vedea că toată activitatea zilei a obosit-o şi a adormit. Uriaşul s-a ridicat şi a luat o păturică pluşată de pe un fotoliu, în care probabil că stătea mama ei atunci când o asista la exerciţii şi a învelit-o. Apoi s-a oprit în faţa saltelei şi privirea lui a fixat-o pe fată şi a parcurs-o de sus până jos de mai multe ori. La un moment dat fata a tresărit şi a început să spună ceva indescifrabil. Uriaşul s-a oprit din procedura lui şi s-a îndreptat spre uşă ieşind.

Doamna era în salon şi l-a privit întrebătoare nemaivăzând fata.

— A aţipit şi am învelit-o cu pătura!

— Mulţumesc mult, i se întâmpla de multe ori să facă aşa, nu-i problemă. Cum a mers întâlnirea?

— Perfect, o să fiţi surprinsă de progresele pe care le va face.

— Dacă doriţi să plecaţi am să chem imediat maşina.

— V-aş rămâne îndatorat, dar să ştiţi că trebuie să ne mai vedem.

— Bineînţeles, ar fi extraordinar că nu am văzut să se simtă aşa bine lângă nimeni! Vă rog să-mi faceţi plăcerea şi să primiţi şi această mică atenţie, a spus doamna în timp ce îi înmâna un plic, roz elegant.

— Vă mulţumesc, dar nu am discutat încă nimic de onorariu.

— Dacă nu sunt suficienţi îmi spuneţi şi mai completăm cu cât trebuie. Pot să trimit maşina să vă ia mâine de dimineaţă, dacă doriţi şi puteţi să veniţi.

— Nu-i nevoie că acum ştiu adresa şi pot să iau un taxi!

— Toate cheltuielile vă vor fi decontate! Am să vorbesc şi cu soţul meu diseară şi am să-i spun ce fată

fericită avem!

— Sunteţi prea amabilă şi dacă a venit maşina am să şi plec. Vă mulţumesc pentru primire, sunteţi o familie cu totul deosebită.

Asta a spus-o aşa, din amabilitate, pentru că nu ştia ce urmează! O schimbare totală în viaţa lui!

— Maşina stă permanent la dispoziţie aşa că, dacă doriţi puteţi pleca şi doar să-i spuneţi şoferului în ce cartier să ajungeţi şi vă lasă în faţa porţii.

— La revedere şi mulţumesc!

Uriaşul s-a urcat în maşină şi i-a indicat şoferului adresa unui magazin din centru. Era evident că nu putea să-l ducă până la hala din gunoaie că, probabil ar fi făcut o impresie necorespunzătoare. După ce a coborât, a deschis plicul şi a privit banii. A rămas uluit şi dacă prima dată i s-a părut cam uşor acum a înţeles că în el erau numai hârtii de valoare foarte mare. Din primele calcule ar fi putut sta la hotel şi şi-ar fi putut cumpăra şi un costum de haine de calitate, se pare că era pe drumul cel bun. O singură nelinişte avea! De unde naiba ştia el cum să mănânce peştele şi cum de a nimerit anul exact de producţie al vinului. Norocul a fost că fetele din magazin, care l-au asaltat, i-au mutat imediat gândurile de la trecut. Când a ieşit din magazin era cu totul alt om, un bărbat, frumos, elegant, plin de forţă, cu o privire albastră care te pătrundea exact în inimă dar şi-a dat seama imediat că trebuia să se şi tundă, ceea ce a şi făcut intrând în prima frizerie. S-a spălat şi pe cap dar şi-a lăsat totuşi părul lung, până aproape de umeri. Simţea că este mai bine aşa!

A ieşit de nerecunoscut şi s-a îndreptat spre hala lui. Pe drum le-a mai cumpărat câte ceva colegilor din gunoaie.

Apariţia lui a bulversat complet întreaga populaţie locuitoare. Nimeni nu şi-a imaginat că un cerşetor se poate transforma în aşa mare măsură încât să nu mai poată fi

recunoscut. Iar a fost o seară de pomină cu multă veselie. Pentru toată lumea era clar că nicio persoană nu se mai putea apropia de el sau nu-l putea măcar atinge aşa cum se mai obişnuia între ei. Uriaşul impunea respect, cu toate că de ani de zile toţi îl călăreau şi se hârjoneau cu el. La finalul serii i-a anunţat că se va muta de acolo şi se va instala la un hotel din apropiere iar toţi cei care doresc să ia legătura cu el să îl caute la camera sa. Nimeni nu şi-a permis să îl întrebe de ce nu mai stă cu ei. Le era clar. Toţi credeau că dacă au făcut puţină curăţenie toate treburile sunt ca şi rezolvate, dar se pare că spaţiul nu devenise mai atractiv sau mai îmbietor. Le-a mai spus că dacă au nevoie de el să-l anunţe şi va veni chiar la hală unde va face orice îi va sta în putere pentru a le rezolva problemele, bineînţeles gratis şi fără nicio altă obligaţie. S-au despărţit şi Uriaşul a plecat la hotel unde a plătit în avans pentru mai multă vreme.

Era prima dată, după mulţi ani, când avea o cameră a lui şi o baie proprie cu apă fierbinte. O mare parte din orele care i-au mai rămas a stat numai în cada de baie şi să înmuiat. Simţea că pielea lui se subţiază şi parcă începuse să capete şi o altă culoare. De mult nu mai trăise aşa o senzaţie de curăţenie.

Cum s-a trezit, puţin mai târziu, dar asta a pus-o pe seama aşternuturilor care îl îmbiau să mai doarmă în continuare, a sărit din pat, s-a întins cu o poftă nebună de viaţă şi a coborât să servească micul dejun. Toţi cei prezenţi, în sala de mese, au întors privirea după el şi era evident că devenise centrul atenţiei. Pentru un hotel de periferie un musafir aşa de elegant era o raritate şi toţi doreau să-şi bucure privirea. A terminat masa şi a ieşit să caute un taxi pentru a ajunge la timp la noua lui prietenă cu cârje. Portarul a sărit imediat din locul lui şi a chemat o maşină. Şi-a dat seama că a ţinut minte perfect traseul

până în cele mai mici detalii, ceea ce pentru el era un fel de noutate. A regăsit imediat locaţia şi a achitat taxiul coborând din maşină.

Surpriza cea mare a avut-o a doua zi, pe la ora douăsprezece, atunci când a deschis uşa şi a intrat în spaţiul de aşteptare al cabinetului.

Amândoi au rămas cu gurile căscate!

Ea, cea care stătea la biroul de recepţie al cabinetului şi era chiar asistenta aceea care l-a mângâiat pe faţă atunci când îl credeau în comă, pentru că cel care a intrat i se părea extrem de cunoscut. În prima clipă nu a ştiut de unde să-l ia iar când şi-a revenit a rămas şi mai uluită de felul în care arăta, iar pentru el surpriza de a o întâlni aici a fost la fel de mare.

— Nici nu am apucat să vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine! Zâmbetul lui de cuceritor a făcut-o să-şi revină mai repede.

— Aşa este, nu ne-am mai întâlnit, că noi nu prea facem fişe de ieşire în toiul nopţii pacienţilor! în primul rând mă bucur mult să te văd sănătos şi de când ai intrat mă tot întreb cui datorez plăcerea de a te revedea?

— Ai să fii foarte surprinsă dacă ţi-aş spune că de azi suntem colegi de serviciu? Şi după ce a văzut uimirea de pe chipul ei a adăugat: Numai la cabinet nu şi la spital.

— Mă bucur să aud asta, nu ştiam că eşti medic!

— Nici nu sunt şi chiar dacă aş fi nu cred că aş ţine minte, eu mi-am pierdut memoria cam acum zece ani!

— Îmi pare rău să aud asta dar chiar nu mai şti nimic de tine dinainte?

— Absolut nimic, mai recent am lucrat la gunoaie dar cum am ajuns acolo nu mai ştiu! Am impresia că viaţa mea a început iar acum peste zece ani cu toate că acum mă gândesc că un bărbat ca mine nu e de dat la gunoi!

— Dar nu te interesează să afli cine eşti, că sigur nu

eşti gunoier şi nici cerşetor.

— Drept să spun, în ultima vreme, după ce am avut un fel de sclipiri de memorie mi-a venit ideea ca atunci când voi avea mai mult timp, să mă ocup serios şi de trecutul meu.

— Şi cam ce-ţi sclipea?

— Mă bucur că ai găsit cabinetul! A spus domnul doctor intrând. Cred că nu e cazul să vă fac prezentările că oricum erai febleţea ei.

— Lăsaţi domnul doctor aprecierile personale că mă faceţi să roşesc. A răspuns asistenta.

— Nici nu ţi-ar sta rău după cât eşti de albă! Eu l-am chemat pe băiatul ăsta aici, la noi, să ne ajute cu ce poate la cabinet. Pentru început doresc ca el să stea pe locul tău iar tu să intri în cabinetul de consultaţii cu mine şi să asişti la tot ceea ce fac. Nu ziceai că eşti în anul doi la medicină, nu cred că are ce să-ţi strice?

— Vă mulţumesc foarte mult numai că trebuie să-l instruiesc puţin de mersul lucrurilor pe aici.

— Fă cum crezi, tot nu a venit nimeni şi după ce termini şi soseşte primul pacient intri cu el în cabinet şi-l laşi apoi singur pe băiatul ăsta să-i înregistreze pe ceilalţi aşa cu o să-i arăţi. Acum mă duc să mă schimb şi eu. Ţi-ai adus halat?

— Da, a răspuns Uriaşul şi a scos din geantă un halat nou nouţ.

— Pune-l pe tine şi stai pe scaun că eşti aşa de mare că e posibil să-mi sperii toţi pacienţii.

Doctorul a intrat în cabinet şi cei doi au rămas să vorbească. Lucrurile erau simple, atunci când intra cineva, îl întreba de nume, îl trecea într-un caiet pentru data zilei şi apoi scotea fişa persoanei dintr-un fişet aflat chiar în spatele lui şi o pregătea pentru asistenta care ieşea şi chema pacientul următor. A înţeles imediat despre ce este

vorba şi peste câteva minute a şi sosit primul pacient. O doamnă cam la vârsta a treia care după s-a dezbrăcat de haină şi a pus-o într-un cuier din hol a fost trecută de asistentă în caiet şi era evident că se cunoşteau de mai multă vreme. Asistenta a luat fişa doamnei, care de fapt era pregătită pe masă, conform programării şi a invitat-o să intre în cabinet unde era aşteptată de domnul doctor.

S-a lăsat liniştea şi atunci a avut şi el timp să se uite într-o oglindă şi să se admire în halat. Chiar că îi stătea bine!

După mai multe minute a intrat un domn, care a rămas puţin surprins de noul recepţioner, dar nu a comentat nimic şi după ce a salutat a luat loc pe un fotoliu din sala de aşteptare. Uriaşul foarte conştiincios l-a întrebat: Puteţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră să vă pregătesc fişa.

— Dar domnul doctor mă cunoaşte foarte bine!

— Da dar eu trebuie să pregătesc fişa dumneavoastră până să intraţi ca să nu pierdem timp atunci!

În acel moment a ieşit asistenta cu doamna pacientă pe care a ajutat-o să se îmbrace şi fără să mai întrebe nimic, după ce a văzut cine este următorul s-a dus direct la fişet şi a scos fişa dând să plece. Uriaşul a apucato discret de mână şi i-a spus: spune-i domnului doctor că are rinichiul drept făcut praf şi trebuie operat.

Ea a rămas uşor surprinsă dar nici nu şi-a permis să-l contrazică şi a intrat după pacient în cabinet.

Între timp a mai venit o doamnă pe care a trecut-o în caiet şi apoi i-a scos fişa din spatele lui, unde era o ordine desăvârşită. A rămas apoi cu fişa în faţa lui pe birou şi cu privirea pe doamna de pe fotoliu. Era evident că persoana e ipohondră şi vine la doctor doar ca să i se confirme diagnosticele pe care le visa noaptea. Uriaşului nu i-au trebuit mai mult de trei minute să-i scoată toate bolile din

cap. A făcut totul aşa ca o distracţie fără să depună vreun efort şi chiar s-a gândit că-i face un bine doamnei.

După puţin timp a mai venit un domn şi a parcurs aceiaşi procedură cu fişa. Surpriza a venit din partea doamnei de pe fotoliu care parcă s-a îndreptat de spate, privirea ei a devenit foarte vie, şi-a ridicat ochii şi sculându-se de pe scaun i-a spus: Cred că o să vin altă dată că acum mă simt foarte bine!

— Cum doriţi a spus uriaşul, în timp ce cu privirea lui o încărca din spate cu energie ca pe o butelie.

Asistenta e ieşit cu cel dinainte şi văzând că pe scaun nu este decât o persoană a mai verificat o dată lista programărilor şi l-a întrebat:

— Unde-i doamna căreia văd că i-ai scos şi fişa?

— A plecat, a zis că se simte minunat! Aşa sunt şi unii care merg la dentist şi în sala de aşteptare se conving singuri că nu-i mai doare nimic şi chiar reuşesc.

— O să-i spun şi domnului doctor că aplecat, vă rog să mai aşteptaţi un minut i-a spus ea domnul din sală şi a intrat în cabinet.

Imediat a ieşit şi i-a spus:

— Domnul doctor te roagă să intri puţin la el!

Uriaşul s-a ridicat complet senin şi a intrat în cabinet.

— Tu ce crezi că avea doamna?

— Era ipohondră şi nu avea nimic ca boală.

— Exact şi te informez că ipohondrii sunt cea mai bună clientelă. Ce i-ai făcut de a plecat?

— Nici n-aş putea spune că i-am făcut ceva ci doar am privit-o puţin!

— Aşa cum m-ai privit şi pe mine la vertebră?

— Cam aşa ceva!

— Atunci să stabilim o regulă ca să nu fiu nevoit să dau faliment. Din acest moment ai voie doar să propui

diagnosticul, aşa cum ai făcut cu rinichiul celui dinainte şi care a fost foarte corect, dar nu şi să vindeci că altfel la mine nu mai ajunge nimeni. Tot ce constaţi îi spui domnişoarei să-mi transmită şi treci la următorul. Ţi se pare corect?

— Aş spune că e foarte echitabil, eu îi citesc, îi spun fetei, iar dumneavoastră faceţi tot ce trebuie şi omul se vindecă!

— Cam aşa ceva, ideea este să-i tratăm cu multă grijă şi să nu faci ca la spital să-i rezolvi pe toţi că murim de foame. Adică grijă şi pentru ei dar şi pentru noi, pare clar!

— Foarte!

— Atunci să intre următorul, ce are?

— Păi dacă nu se lasă de fumat moare într-un an şi trei luni dar dacă se lasă o mai duce şi zece ani!

— Cred că îl şi ştiu, să intre!

Uriaşul a ieşit şi asistenta a intrat cu pacientul. Nici nu s-a aşezat bine şi doctorul i-a şi spus:

— Câte cuie ai bătut matale azi la sicriu?

Puţin uluit el a răspuns.

— Juma de pachet!

După ce l-a ascultat cu stetoscopul doctorul i-a spus:

— Mai ai de trăit şase luni!

— Hai domnu' doctor, nu mă speriaţi că nu stau bine cu inima!

— Nu de inimă o să mori ci datorită faptului că ţi se vor usca plămânii de la tutun. Eu zic să te pregăteşti, să-ţi pui lucrurile în ordine, să-i faci acte fetei pe casă şi ce crezi că mai trebuie să facă un gospodar care se pregăteşte să o şteargă de pe lumea asta.

— Cum domnu' doctor, nu am nicio scăpare?

— Cât timp fumezi nu ai!

— Şi dacă le mai răresc?

— Îţi răreşti şi zilele că nu are nicio importanţă,

numai dacă le-ai lăsa de tot mai poţi spera la ceva!

— Şi cam la cât să văd şi eu dacă merită?

— Cam zece, cincisprezece ani!

— Serios, sau mă faceţi să mă las şi tot mă prăpădesc după şase luni şi atunci o să-mi ziceţi că m-aţi păcălit!

— Pe cuvântul meu că dacă mori în şase luni nu o să-ţi zic nimic, după aia şi doar o să mă gândesc că te-ai chinuit degeaba, dar dacă nu e aşa ce faci, vi la mine peste zece ani cu un buchet mare de flori! Vi?

— Păi şi cam de când să mă las?

— Din clipa asta!

— Dar am auzit că dăunează să te laşi brusc! Nu pot să trec o vreme pe electronice?

— Atunci nu şti că alea sunt mai rele decât ce fumezi acum că nu te lasă să te laşi niciodată, îţi păstrează gestica, fumul, de nicotină nici nu mai vorbesc că sunt mai tari decât astea de acum, tu când ai divorţat de nevastă-ta ai mai pus gura pe ea vreodată?

— Pe spurcăciunea aia, niciodată, nici măcar nu am mai vorbit cu ea că m-a secătuit!

— Vezi, aşa e şi cu ţigările!

— Acum am înţeles domnu' doctor, uite aici mă las, în faţa dumneavoastră, astea sunt toate ţigările mele!

— Nu-mi împuţii mie cabinetul cu ele ci aruncă-le direct al gunoi, acolo!

Omul s-a ridicat şi a aruncat restul de pachet pe care îl mai avea în coşul de gunoi din colţul cabinetului şi apoi a spus:

— Dar îmi prescrieţi ceva să nu fac sevraj?

— Dacă nu te-ai convins singur de ce trebuie să faci pot o mie de doctori şi o mie de cărţi să te sfătuiască şi tot nu te laşi. Numai dacă este hotărârea ta personală şi intimă atunci te laşi în secunda următoare şi nimeni nu te mai poate face să pui otrava în gură şi nu te mai

interesează nimic.

— N-am prea înţeles-o pe asta dar oricum vă mulţumesc că m-aţi prevenit! Ce era de priceput am priceput!

— Salut! Să intre următorul!

Asistenta a ieşit şi s-a întors cu un tinerel slăbănog şi palid şi i-a scris pe un bilet domnului doctor: sida!

— Ce probleme ai? L-a întrebat doctorul imediat ce a luat loc.

— Nu prea am idee dar am slăbit foarte mult şi nu mai am chef de nimic.

— Nici de femei?

— Păi ce legătură au femeile cu starea mea de sănătate?

— Poate au, poate nu, dar să-mi spui şi mie când ai fost ultima dată cu o fată?

— Cam acum două luni?

— O cunoşti, şti cum o cheamă?

— Habar n-am că am luat-o de la o petrecere şi am fost în parc, aproape că n-am văzut-o la faţă că era şi făcută cu toate alea!

— Şi starea asta cam de când o ai?

— Cam de vreo lună, da ce legătură are cu fata aia?

— Am să te rog să faci nişte analize, uite trimiterea şi după ce sunt gata mai vorbim! Oricum în perioada asta e bine să eviţi orice contact sexual!

— Nici nu cred că se uită cineva la mine aşa vlăguit cum sunt!

— Bine, la revedere! Să intre puţin noul angajat.

Tânărul a ieşit şi asistenta l-a introdus pe Uriaş în cabinet.

— Cum ai ajuns la concluzia că are sida?

— Asta chiar că nu pot să spun dar parcă pe corpul lui scria mare SIDA! Eu nu am făcut decât să citesc

eticheta.

— Dar la cel cu fumatul ce ai văzut?

— Acolo a fost mai simplu că imediat ce m-am uitat la el am văzut înăuntrul lui o pată mare şi neagră şi apoi mi-am dat seama că văd un plămân bolnav. Dacă începe să se înnegrească şi celălalt a terminat-o! Eu cred că stând pe scaun şi privind la pacienţi, cu timpul o să pot să stabilesc diagnostice şi mai precise.

— Impresia mea este că deja eşti extraordinar şi mă ajuţi substanţial. Sper să putem lucra cât mai mult timp împreună!

— Da, dar să ştiţi că pe primul loc e fata dumneavoastră care mi-a promis primul dans la bal şi nu o las până nu îşi îndeplineşte promisiunea.

— Eşti un tip foarte de treabă şi tare sunt curios să aflu cine eşti de fapt!

— Să ştiţi că şi eu am început să fiu curios!

— Asta e bine să intre următorul, ce şti de el?

— Vrea să se sinucidă că e convins că are cancer!

— Şi are?

— Nici vorbă, ceea ce i-a ieşit pe gât ca o gâlmă nu e decât o formaţiune de grăsime care poate fi operată!

— Invită-l, te rog!

Uriaşul a ieşit şi a rugat-o pe asistentă să intre cu pacientul.

— Te doare ceva, l-a întrebat din uşă doctorul!

— Nu mă doare dar sunt îngrozitor de speriat de ce mi-a crescut pe gât chiar în faţă.

— Da văd, uite o trimitere la chirurgie, să te operezi şi să fi gata de nuntă!

— Da’ de ce de nuntă?

— Pentru că aşa de frumos o să te faci încât o să sară toate fetele pe tine!

— Adică n-am…

— Ce să ai? N-ai nimic!

— Domnu' doctor mă lăsaţi să dau chiar acum un telefon acasă?

— Te rog, eşti invitatul meu!

— Alo, mamă, da' eu sunt, nu intra la mine în cameră că am lăsat ceva pe birou şi nu trebuie să citeşti!

— Fiule deja e prea târziu, mă bucur că nu ai făcut nimic din ce ai promis în biletul de adio, dar poliţia este deja aici, ia amprente, face copii după fotografia ta, aia mai recentă şi nu îţi mai spun la câte întrebări am răspuns!

— Mamă, a fost ca o glumă, vin acum acasă şi vorbim!

— Acum sunt liniştită că eu credeam că ştiu ce băiat am crescut dar nu cred că pot să-i scot din casă aşa repede pe toţi. Oricum tu vino acasă la mama!

— Vă mulţumesc mult domnu' doctor, chiar că nu ştiu ce mi-a venit dar m-am gândit că o să-mi puneţi diagnosticul fatal şi o să ajung direct pe pod. Vă mulţumesc încă o dată!

— Bine, du-te! mai avem pe cineva?

— Nu mai avem şi nici programat nu mai e nimeni, dar aş vrea să vă întreb şi eu ceva că tot suntem singuri.

— Te rog, te ascult!

— Dumneavoastră vreţi să spuneţi că de acum înainte noul angajat va stabili diagnosticul şi dumneavoastră tratamentul. Aveţi aşa mare încredere?

— De câte ori a greşit azi?

— Asta ştiţi dumnevoastră!

— Niciodată şi nu are niciun fel de experienţă, dar după ce se rodează ai să vezi că face minuni. Eu nu cred că el e cerşetor sau gunoier ci doar că şi-a pierdut o parte din memorie dar restul e perfect, scrisul, vorbitul şi o să descoperim şi altele.

Doctorul nu a vrut să pomenească de începutul

vindecării fetei lui căreia îi promisese că până la balul de absolvire nu spune nimănui marea taină.

A doua zi de dimineaţă Uriaşul era din nou în casa doctorului să se întâlnească cu fata lui. Aceasta îl aştepta cuminte dar era evident că era plină de nerăbdare.

— Cum ne simţim azi? A întrebat-o el după ce s-au salutat.

— Minunat! Parcă sunt mai plină de energie ca ieri.

— Ce gânduri ai mai avut despre tine?

— Numai bune şi pozitive, aşa cum m-ai învăţat, dar nu mi-ai spus cum a fost ieri la cabinet. Cum a mers cu curăţenia?

— Destul de bine numai că în loc să curăţ prin cabinet am făcut din greşeală curăţenie de pacienţi şi am primit o mustrare de la domnul doctor care m-a învăţat că e bine să faci bine dacă e şi pentru tine!

— Dar ce ai putut să faci să fie aşa supărător?

— Am tratat, fără să vreau, o doamnă care aştepta să-l vadă pe tatăl tău şi atunci ea nu a mai intrat în cabinet şi a plecat fericită iar noi, am rămas cu buzele un flate din punct de vedere al profitului. Eu pot să-i tratez pe toţi cei care stau în sala de aşteptare, dar se pare că asta nu e nicio afacere. Nu aşa se face, chiar dacă eu doresc să experimentez pe cât mai mulţi pacienţi şi să învăţ cât mai mult.

— Dar curăţenie ai făcut până la urmă?

— Asta a fost cel mai simplu lucru de Scut, am curăţat de curând o hală întreagă de gunoaie dar un cabinet de câţiva metri părtaţi cât o batistă.

— Şi când te mai duci acolo?

— Chiar la prânz după ce terminăm noi exerciţiile?

— Abia aştept să mai facem ceva!

— Atunci să începem!

La spital doctorul a reverificat toate dosarele celor

care au fost eliberaţi atunci, deodată, şi a fost convins că absolut toţi erau sănătoşi, conform ultimelor analize. S-a bucurat foarte mult pentru că el nu avea încă o reputaţie de mare specialist şi acest eveniment aproape că i-a umplut spitalul de noi pacienţi. Acum era şi el convins că nu ar fi reuşit totul singur şi deja îi era foarte dator celui care acum se ocupa de fiica lui.

Totuşi nu înţelegea cum o persoană aflată în comă se poate trata singură şi mai ales cum şi de unde a primit darul vindecării aproape spontane. El nu ştia decât terapia cu medicamente sau eventual băi sau masaje dar mai mult nu credea că există. Despre terapia cu energie universală nu avea nici cea mai mică idee şi nimeni nu îi spusese că ar exista aşa ceva.

Acum era foarte mulţumit de modul în care se aranjaseră treburile şi de faptul că avea încă o părere cu privire la diagnosticul pacienţilor.

Cum a ajuns la cabinet a văzut că sala de aşteptare era plină iar la biroul de recepţie stăteau cei doi, ea înregistra şi scotea fişele iar Uriaşul lipea pe ele bileţele cu propunerea de diagnostic. Totul a început să meargă ca pe bandă. La început doctorul mai verifica câte un diagnostic, mai asculta un plămân sau o inimă dar cu timpul a ajuns ca în momentul în care pacientul intra, după câteva amabilităţi, doctorul să-i dea direct reţeta cu tratamentul. Faptul că totul se petrecea foarte repede nu deranja pe nimeni cu excepţia unor bătrânei pentru care orice ieşire în lume era un eveniment ce trebuia exploatat la maxim. Cu aceia avea grijă să stea de vorbă un minut în plus.

Acasă tratamentul fetei decurgea foarte bine şi după numai două săptămâni ea a putut să arunce chingile care îi strângeau picioarele şi să meargă numai sprijinită în cârje, dar din ce în ce mai puţin. Problema nu ţinea de tratament

ci de fortificarea treptată a muşchilor de la picioare.

Uriaşul nu înţelegea nici el de unde ştie să facă atâtea lucruri în domeniul vindecării dar simţea că există cineva superior lui care parcă îi dictează tot ce trebuie să facă. De multe ori chiar era surprins, având deja ceva experienţă, că el gândea un lucru dar în ultima clipă parcă cineva îi schimba gândul şi rezultatul era mai bun.

Într-una din zile Bidon a încercat să intre cu gura mare în sala de aşteptare dar Uriaşul, s-a sculat de pe scaun şi l-a scos imediat afară că strica toată reputaţia cabinetului chiar fără să scoată o vorbă. După ce s-au îndepărtat destul de mult, pe stradă, l-a întrebat:

— Ce cauţi tu aici, ce te-ai prostit?

— Adică nu am voie să-mi vizitez prietenii?

— În niciun caz într-un spaţiu public, poate numai la o baie comunală, eu cred că tu nici nu-ţi dai seama ce miros ai?

— Ba bine că nu, da' de ce crezi tu că am manglit sticluţa asta de parfum şi m-am dat la greu?

— Stai liniştit că se simte de la o poştă şi te anunţ că ai realizat un nou parfum Gunoaie – Bidon pe care poţi să-l şi brevetezi, cu condiţia să nu-l miroase nimeni! Ce zici de „Parfumul de nemirosit!" Care e treaba?

— A venit un băiat aseară, dintr-o călătorie şi are un picior cam beteag şi ne gândeam că poate treci să-l vezi!

— Numai după ce termin programul! Du-te acum!

Bidon a plecat copleşit de personalitatea prietenului său şi convins că acesta va veni la hală, aşa cum a promis.

Uriaşul s-a întors la cabinet sperând că miasmele de prietenie nu s-au transmis foarte puternic pe halatul lui imaculat.

Aici, chiar în faţa lui, era un domn înalt care îl privea cam ciudat parcă puţin zbanghiu şi care nu părea un pacient obişnuit. Asistenta tocmai îi completase fişa dar nu

trecuse nimic la simptome sau probleme de tratat şi s-a uitat întrebător la Uriaş.

Acesta l-a privit şi i-a făcut o scanare de sus până jos dar nu şi-a dat seama de ce boală suferea individul. Sigur că avea tot felul de chestii uzuale, pe la ficat, pe la stomac, prin plămânii plini de tutun dar nimic esenţial sau prioritar. Faptul că privea atât de insistent în toate părţile i s-a părut tare ciudat.

După ceva timp i-a venit şi lui rândul să intre în cabinet şi s-a ridicat în picioare. Asistenta l-a poftit să intre şi i-a deschis uşa. Acesta a intrat şi a luat loc iar doctorul, după ce s-a uitat pe fişa începută şi a citit mesajul care spunea: nu are nimic e aici cu alte probleme! L-a întrebat direct:

— Cu ce mă pot face util pentru dumneavoastră?

— Adică mă întrebaţi ce boală am? Asta vreau să-mi spuneţi dumneavoastră!

— Eu nu vă întreb nimic pentru că este evident că nu aveţi nicio boală doar aştept să-mi spuneţi scopul venirii!

— De unde ştiţi că nu sunt bolnav, poate sunt pe moarte, nu mă consultaţi?

— Nu sunteţi pe moarte şi nu văd de ce ar trebui să vă consult şi să vă răpesc timpul. Este evident că sunteţi o persoană importantă şi care nu a venit la mine doar să stea de vorbă chiar dacă păreţi un interlocutor agreabil.

Aici cam aveţi dreptate că nu am venit pentru consultaţie. Sunt Inspector în domeniul sanitar şi merg pe urmele unei reclamaţii care vă priveşte direct.

— Nu vă întreb cine este reclamantul deoarece ştiu că divulgarea numelui nu este permisă dar dacă vreţi să vă ajut mi-ar fi necesar să cunosc măcar obiectul reclamaţiei. Poate nu se simte bine după medicaţia recomandată, sau consideră că a plătit prea mult pentru o consultaţie, eu nu practice alte tarife decât cele aprobate de Colegiu.

— Da, nu putem să spunem cine e autorul dar obiectul reclamaţiei e destul de ciudat mai ales că medicaţia primită i-a făcut bine şi nu a mai avut problema cu care venise la dumneavoastră.

— Şi atunci ce reclamă?

— El zice că a plătit o consultaţie dar ea nu a avut loc şi a primit direct reţeta cu tratamentul!

— Înţeleg că doreşte o reducere de preţ?

— Nu, nu asta doreşte ci ne cere să vă arestăm şi să vă închidem pentru superficialitatea de care aţi dat dovadă în cazul lui.

— Chiar dacă l-am vindecat?

— Da, chiar dacă l-aţi vindecat!

— Şi cam cât timp doreşte el să stau în închisoare?

— Aici chiar că avem o problemă că el doreşte cam toată viaţa!

— Atunci sunt nevoit să vă demonstrez că diagnosticarea unui pacient este cel mai simplu lucru, în acest cabinet, şi ea este făcută de cei de la recepţie care au fost special instruiţi şi sunt experţi în domeniu!

— Nu prea înţeleg?

— Eu ca doctor mă ocup numai de cazurile grave iar pentru cele simple şi care intră în cabinet cu diagnosticul propus doar fac o minimă verificare şi apoi prescriu reţeta. Să fiţi puţin atent! Adu-mi te rog următoarele cinici fişe ale celor programaţi şi care sunt în sala de aşteptare.

Asistenta a ieşit şi s-a întors imendiat cu fişele.

— Am doar patru că restul vin conform programării.

— Foarte bine! Acum vă rog să priviţi fişele! îmi pare rău că nu pot să fac o consultaţie de faţă cu dumneavoastră dar acest lucru este interzis.

— Cunosc toate reglementările.

A spus Inspectorul şi s-a uitat la fişe. Fiecare avea în colţul din stânga un bileţel pe care era trecut un

diagnostic. Le-a citit cu atenţie şi se vedea după chipul lui că el chiar înţelege despre ce este vorba iar apoi a spus:

— Aş dori un singur lucru, dacă îmi permiteţi, să stau în sala de aşteptare şi să cronomentrez fiecare intrare şi ieşire din cabinet pentru a-mi da seama dacă metoda aplicată de dumneavoastră cu prediagnosticare este eficientă sau nu!

— Nu este nicio problemă, chiar vă rog să faceţi tot ce credeţi de cuviinţă pentru clarificarea anchetei!

— Nu putem zice că este o anchetă, că nu suntem anchetatori să-i zicem investigaţie!

— Oricum îi ziceţi sunt de acord şi vă rog să urmăriţi tot ce se petrece. Condu-l pe domnul, la loc, în sala de aşteptare!

Inspectorul a ieşit şi a intrat primul pacient. În acel moment el şi-a deschis un carneţel de notiţe şi după ce s-a uitat la ceas a notat ora. Aşa a făcut pentru toţi următorii şase sau şapte pacienţi, după care şi-a strâns carneţelul şi a plecat destul de surprins. Cu toate că pacienţii veneau aproape de ora programată totuşi timpul petrecut în cabinet era mult mai scurt decât cel din sala de aşteptare. Din cronometrări totalul nu depăşea în medie zece minute. Aşa ceva nu mai văzuse în viaţa lui şi trebuia neapărat să raporteze cazul. Era evident că metoda doctorului era cea mai eficientă din oraş şi de aceea şi foarte mulţi pacienţi şi-au părăsit doctorii iniţiali şi au început să se programeze la acest cabinet. îmbulzeala asta nu prevestea nimic bun pentru ceilalţi!

Raportul şi rezolvarea lui.

— Care-i treaba, ce-ai aflat despre şarlatanul ăla?

Persoana care a pus întrebarea era evident cu o funcţie mai mare şi cu autoritatea necesară să aibă tonul pe care îl folosea.

— Nu cred că ceea ce am aflat ne este util la ceva! A

răspuns Inspectorul sanitar.

— De ce?

— Tipul nu încalcă nicio lege şi nu poate fi agăţat cu nimic!

Şi a povestit în detaliu cum decurg lucrurile.

— Eu cred că diagnosticarea făcută de asistenţi este total ilegală. A zis se îil.

— Fiecare doctor îşi instruieşte personal asistenţii cum crede de cuviinţă iar diagnosticul pus de ei este sub formă de propunere şi nu are putere de decizie.

— Dacă aşa stau lucrurile atunci trebuie să ne gândim la o soluţie rapidă care să ne aducă pacienţii înapoi.

— Am înţeles, să trăiţi!

Uşor de spus că a înţeles, dar nu avea nicio idee cum se poate rezolva problema. Cum puteai să lămureşti nişte pacienţi foarte mulţumiţi că doctorul lor nu e capabil şi că este mai bine să se întoarcă la celălalt doctor. Cât timp acest doctor există nu se prea poate face nimic. Singura salvare este să nu mai poată face faţă cererilor şi să nu mai primească pacienţi.

În minte îi rămăsese fraza „cât timp acest doctor există” şi parcă ceva îi spunea că aici este toată cheia, dar cum să faci un doctor să nu mai existe?

Era de studiat şi această variantă.

Între timp la cabinet treburile mergeau strună, pacienţii erau fericiţi, banii curgeau, sala de aşteptare era mereu plină şi nimeni nu bănuia că ceva deosebit se va petrece.

Uriaşul s-a dus, atunci când a promis la hală şi l-a tratat pe băiatul cu piciorul beteag şi a refuzat să primească de la el o sticlă cu o băutură tare dubioasă pe care zicea că a preparat-o personal. Sticla a avut succes la ceilalţi colocatari şi plescăiturile lor de mulţumire parcă

dădeau calificative produsului realizat, se presupune, în cele mai sterile condiţii.

După o perioadă de timp, într-o zi, după ce a fost la fata doctorului a plecat de acolo cu limuzina familiei pentru a nu întârzia la cabinet şi de cum a intrat a început să-şi facă treaba împreună cu asistenta care îl cam sorbea din ochi. Nici lui nu îi era indiferentă dar acum prioritățile erau altele.

Au aşteptat peste ora de începere a consultaţiilor dar doctorul nu a apărut. Toate fişele erau pregătite şi diagnosticele bolnavilor erau trecute pe colţul lor.

— Dacă nu mai vine eu aş pleca pentru că am foarte multă treabă. Noi venim aici fiindcă domnul doctor e cel mai rapid dar nu putem să întârziem azi la serviciu. Să-i spuneţi că vin la următoarea programare!

— Eu zic, a spus destul de timid Uriaşul că e bine să continuaţi tratamentul prescris data trecută şi nu vor fi probleme.

— Atunci, mulţumesc foarte mult şi aşa voi face, ţinem legătura!

— Şi eu aş pleca, dacă mai întârzie, a spus şi o doamnă elegantă: Aveţi şi pentru mine vreo recomandare?

— Aş avea, a spus Uriaşul, să întrerupeţi tratamentul prescris că l-aţi luat suficient şi să faceţi mai multe plimbări prin aer liber şi mai vorbim.

Şi aşa s-a petrecut cu fiecare pacient şi majoritatea au plecat cu un sfat util. Cel mai mult s-a mirat un domn, între două vârste, căruia Uriaşul i-a spus că trebuie să-şi iubească mult mai mult familia şi să lase iubirea lui să-i cuprindă.

— Acesta este cel mai bun remediu!

— Vedeţi eu sunt o persoană foarte timidă şi am impresia că toată lumea râde de mine. Şi-a deschis atunci omul sufletul.

— În acest caz luaţi un buchet cu florile preferate şi mergeţi cu el acasă la soţie şi o să vedeţi ce zice.

Mai târziu a vrut să sune la cabinet şi să le spună că aşa primire nu a mai avut de mult acasă dar telefonul suna în gol, nu mai era nimeni.

Văzând că doctorul nu mai vine şi nici pacienţi nu mai erau asistenta a sunat acasă la el să întrebe dacă nu cumva a păţit ceva. La telefon a răspuns soţia care i-a informat că doctorul nu era acasă şi a fost foarte surprinsă să afle că nu a fost nici la cabinet.

— Poate că a avut o treabă urgentă şi nu a apucat să ne spună. A încercat asistenta să o liniştească.

— Nu prea e genul lui să aibă astfel de probleme, el tot timpul are numai urgenţe dar niciodată nu s-a pierdut sau nu ne-a lăsat fără să ştim de el. El ştie că fata lui e foarte sensibilă la astfel de evenimente.

— O să vă informăm cu tot ce aflăm despre dânsul, puteţi să fiţi sigură de asta, poate a avut o urgenţă la cineva la domiciliu şi o fi ceva grav.

— Nu prea cred că el obişnuieşte să mă anunţe întotdeauna când se deplasează la domiciliul cuiva că oraşul ăsta nu prea e sigur şi-mi spune măcar numele pacientului.

— Deci spuneţi că nu a dat niciun semn de când a plecat la spital?

— Exact asta spun şi vă rog să mă ţineţi la curent cu tot ce se petrece! Deja îmi fac tot felul de gânduri.

— Tu ce părere ai? L-a întrebat asistenta pe Uriaş. Unde crezi că este? Păcat că nu avem nişte antene de recepţie ca să ştim cum şi unde a dispărut!

— Ce idee bună, s-ar putea să avem ceva similar cu ceea ce zici tu.

— La ce te referi?

— O să te anunţ imediat ce aflu ceva, să fii atentă la

telefon!

S-au despărţit şi ea s-a dus la casa ei iar el a plecat la hală să vorbească cu Bidon şi să audă şi părerea lui.

— Doar nu crezi că l-am răpit noi! A exclamat acesta imediat ce a auzit povestea.

— Nu şi nici prin cap nu mi-a trecut aşa ceva, dar tu şti foarte bine că nu mişcă nimic în oraşul ăsta tară ca cerşetorii tăi, care stau la fiecare colţ de stradă să nu ştie! Reţeaua milei domină tot oraşul!

— Asta cam aşa e! Stai să dau sfoară în hală să vedem ce se ştie. Adună-i pe toţi aici la mine!

Cel însărcinat cu misiunea asta a plecat prin hală şi unde găsea vreun locatar, chiar dacă dormea, îi striga în ureche:

— Te cheamă Bidon!

Nimeni nu îndrăznea să nu execute ordinul şi să nu se prezinte.

După ce s-au adunat toţi cei prezenţi Bidon le-a prezentat pe scurt situaţia şi i-a întrebat dacă vreunul din ei l-a văzut pe doctor în cursul zilei.

— Eu l-am văzut de dimineaţă când s-a dus la spital, chiar mi-a aruncat o monedă pe fereastra maşinii şi părea foarte ok.

— L-a văzut cineva când a plecat de la spital?

— Da, eu l-am văzut atunci când a oprit maşina la stopul din centru, era singur.

— De acolo cine l-a mai văzut!

— Se poate să-l fi văzut băiatul ăla cu un picior care cerşeşte chiar după colţ dar nu este acum aici că vine greu cu căruciorul lui.

— Să se ducă cineva înaintea lui şi să-l ajute să vină mai repede!

— Mă duc eu şefule că noi suntem prieteni buni şi stăm pe acelaşi post cu rândul. A zis un lungan aşezat mai

în spate şi a şi ieşit.

— Voi restul care mai sunteţi nu aţi văzut nimic legat de doctor?

— Nu şeful Ştim doar că doctorul are un traseu foarte precis de la spital la cabinet, că cine nu-l cunoaşte pe dânsul care a vindecat atâţia!

— Cine stă pe drumul spre cabinet?

— Eu şefii, chiar lângă chiaşcul de ziare că aşa mai îmi pică şi mie un mărunţiş. A zis un tip atât de tuciuriu că i se vedeau numai ochii.

— Şi nu l-ai văzut azi?

— La cabinet nu a fost, acolo au fost doar pacienţii şi i-am văzut şi când au plecat şi apoi am plecat şi eu cu puţin timp înainte de a pleca toţi. A spus acesta cu ochii la Uriaş.

— Bine atunci să aşteptăm să ne vină invalidul de serviciu. Au mai schimbat două vorbe şi impresii şi iată că a intrat împins de la spate căruciorul cu băiatul infirm.

După ce i-a explicat ce doresc să afle uriaşul l-a întrebat dacă l-a văzut pe doctor, persoană publică foarte bine cunoscută.

— L-am văzut când se ducea la cabinet că dimineaţa el merge pe altă stradă spre spital dar la prânz trece cu maşina chiar prin faţa mea.

— Şi era singur, mergea repede, cum ţi s-a părut?

— Nu l-am văzut prea bine că foarte aproape de el era altă maşină şi chiar am avut impresia că nu păstrează distanţa normală.

— Şti tu care e aia?

— Cum să nu ştiu, e aia ca să nu te ciocneşti de ăla din faţă!

— Şi ce s-a ciocnit de el?

— Eu cred că puţin s-au ciocnit că am văzut când doctorul a oprit, a coborât din maşină şi s-a uitat la bara

din spate. Şi din maşină din spate au coborât doi inşi.

— Şi ce ai mai văzut?

— Nimic!

— Cum nimic, ai dat în orbul găinilor aşa brusc?

— Nu, n-am dat, dar s-a oprit în faţa mea autobuzul că acolo are staţie.

— Şi după ce a plecat autobuzul?

— Am crezut că s-au împăcat şi şi-au văzut de drum că nu mai era niciunul.

— Interesant este, a zis Uriaşul, că maşina doctorului nu a ajuns nici la cabinet şi nici acasă şi nu ştim unde poate fi.

— Poate e în lac, zic şi eu o prostie, s-a băgat în vorbă o puştoaică. Eu aşa ştiu că toate maşinile care pot fi căutate ajung în lac.

— Cine ar putea să ne mai dea vreo informaţie?

— Băiatul de la chioşcul de ziare, dar numai mâine dimineaţă că nu ştim unde locuieşte şi acum a închis prăvălia.

— Să se ducă cineva până la chioşcul de ziare că poate are un număr de telefon afişat sau o adresă pentru urgenţe!

— Să se ducă băiatul care a împins căruciorul că sigur ştie unde e chioşcul de ziare. Vezi pe toate părţile, poate e scris ceva!

— Am plecat şefii!

— Până vine vreau să mă odihnesc puţin dar nu la vechiul meu loc ci pe un scaun aici mai spre intrare, la aer curat, a spus Uriaşul fără să fie prea convins că ştie de ce face asta. Băieţii i-au adus imediat un fel de fotoliu, cam ros dar funcţional şi cu ambele braţe iar Uriaşul s-a aşezat în el şi şi-a rezemat capul de spătar. Imediat în hală s-a făcut linişte şi toţi au început să se mişte ca fluturii fără să scoată cel mai mic zgomot.

Se pare că a aţipit şi pieptul i se ridica ritmic odată cu respiraţia.

Dar ce-i asta? Ceva ciudat a început să se întâmple! Părea că visează dar nu era un vis obişnuit. El neavând foarte multe amintiri nu prea avea nici multe vise. De regulă se visa într-un fel de parc unde era o casă mare cu multe flori în faţă dar care nu avea nicio legătură cu amintirile lui actuale.

De data asta visul părea mai mult un film, ca un clip şi subconştientul lui s-a gândit că poate fi datorită ultimelor discuţii despre doctor. Vedea de fapt, fără să fi fost prezent, scena în care doctorul a coborât din maşină şi s-a dus în spatele ei să privească bara, să vadă cât este de lovită. Şocul fusese destul de puternic.

Totul se petrecea exact cum i-a spus băiatul infirm. Dar parcă nu era chiar exact aşa! în vis era evident că filmul se derula în continuare. În momentul în care doctorul s-a aplecat spre bară unul din cei doi, din maşina din spate, s-a apropiat de el şi i-a pus mâna cu ceva pe ceafă şi parcă s-a văzut şi o scânteie iar doctorul a căzut ca retezat. Cei doi l-au prins imediat şi l-au aruncat pe bancheta din spate a decapotabilei lor iar unul din ei s-a urcat la volanul maşinii doctorului şi au demarat împreună. Pe bancheta din spate mai era un tip care i-a pus rapid un plasture pe gură şi i-a legat mâinile şi picioarele acoperindu-l apoi cu un fel de pătură. Toată acţiunea nu a durat mai mult de 20 de secunde după care circulaţia s-a reluat.

Uriaşul se aştepta să viseze în continuare pentru a vedea şi unde a fost dus doctorul dar în acel moment a sosit băiatul de la chioşcul de ziare care i-a strigat de cum a intrat, fără să observe că se odihnea pe fotoliu:

— Nu există nicio adresă sau număr de telefon pe nicio faţă a chioşcului.

— Nu puteai şi tu să mai întârzi puţin!

— Cum aşa ceva dacă m-ai trimis pe mine, toată lumea ştie cât de rapid sunt, că data eu fug cu prada!

— Bine, bine, trebuie să luăm în calcul că doctorul a fost răpit şi dus undeva dar nu ştim încă unde. Unde puteau merge două maşini înşirate una după alta şi mai ales unde se putea duce maşina din spate în care era doctorul.

— Ce vorbeşti frate, nu era în prima maşină, aia lovită, cum să fie în aia din spate? Şi atunci în prima cine era?

— Am impresia că îl cunosc pe cel care a trecut în maşina din faţă, e un fel de inspector sanitar, unde au ei sediul?

— Chiar în centru că avem om acolo pe trotuarul celălalt! Acum s-a culcat iar în fundul halei!

— Trezeşte-l şi adu-l aici!

Complet buimac, în faţa lui a fost adus un băiat plin de bube şi negru pe faţă de noroi.

— Tute speli vreodată?

— Doar dacă merg pe la ai mei pe la ţară că altfel îmi este foarte greu să-mi fac machiajul la loc!

— Da ce ai pe faţă?

— Nimic, gumă de mestecat că asta dacă-mi cade o pun imediat la loc cu scuipat!

— Fii atent la mine, am să-ţi spun cum artă unul din inspectori şi tu să-mi spui dacă l-ai văzut vreodată!

— Zi!

— E înalt, cu o privire puţin şuie…

— Gata! îl ştiu, are o maşină roşie decapotabilă şi o parchează întotdeauna ca o bleandă, habar nu are de şoferie, ieri a tot venit, a tot plecat mai mult decât de obicei şi s-a şucărit că nu mai avea loc de parcare.

— Da cu ce maşină a venit?

— Cu aia roşie cu care vine de obicei!

— Şi când a plecat?

— Cred că mai devreme că parcă se şi grăbea că a demarat de a ras asfaltul!

— Ai idee pe unde locuieşte?

— Am, că l-a luat odată pe băiatul ăla care păzeşte parcarea să-l ajute să care nişte bagaje în casă şi aşa am aflat că unde stă el nu e parcare şi e tocmai la cinzeci de metri de casă spre deal. L-a cocoşat pe gagiul ăla!

— Şi poţi să ne spui unde stă, adică o adresă!

— Sigur că pot doar nu vă duceţi acum noaptea la el?

— Cum să nu. Ai vreun prieten taximetrist care să te suporte în maşina lui? La întrebat uriaşul pe Bidon.

— Numai unul, e bătaie pe mine dacă vreau să merg undeva, pe bani totul e posibil! Am să-l chem. Pe cel care te-a luat şi de la spital.

Bidon a scos un telefon mobil, ultimul răcnet şi observând privirea admirativă a asistenţei le-a spus:

— Ieri l-am achiziţionat, găsit!… Era pe jos!

Toţi aveau înţelesul cuvintelor extrem de clar.

— Stimabile poţi să vi până la centrul nostru de afaceri că avem de mers undeva. Exact, te scoli şi vi, îţi dau spor de noapte! Vine în cinspezece minute. Să mai meargă cineva cu noi?

— Nu mergem singuri că facem doar o recunoaştere. Uriaşul dorea să i se confirme în orice fel visul cu răpirea şi de aceea spera că în maşină ar putea fi o urmă a acţiunii. Era evident că nu aveau treabă cu poliţia că acolo, conform legii, se cerea să treacă trei zile şi apoi să anunţe o dispariţie.

Au reţinut adresa inspectorului care nici nu era aşa departe şi cum a sosit taxiul sau şi urcat. I-au spus adresa şoferului, care s-a arătat încântat de pasagerii lui, buni plătitori, dar care în acelaşi timp a şi exclamat:

— Acolo e o singură casă a unuia de la inspecţia sanitară!

— Ce chestie, a spus Uriaşul am impresia că toată lumea îl cunoaşte pe tipul ăsta!

— Păi cum să nu, l-am dus de câteva ori acasă când era mangă! Băiat de treabă doar cu privitul are o problemă, dar dacă plăteşte bine din punctul meu de vedere poate să se uite tot timpul la lună!

Pe străzi era întuneric beznă şi se descurcau numai cu lumina farurilor dar se putea circula lejer la ora asta. Au ajuns în câteva minute şi au văzut de la distanţă maşina inspectorului. S-au apropiat fără probleme de ea şi au aprins lanternele numai când au luminat interiorul. Când e să ai noroc ai din plin. Pe jos unde era bancheta din spate se mai vedea o bucată de rolă, de bandă adezivă, aproape terminată şi mai era chiar şi o bucată de folie ruptă şi aruncată. Fără să mai stea pe gânduri Uriaşul a scos un şerveţel de hârtie, a luat cu el cele două piese şi le-a băgat în buzunar.

— Nu te-ai săturat de gunoaie? L-a întrebat Bidon râzând de ce vedea.

— Decât să te hlizeşti mai bine te-ai gândi cum facem să analizăm amprentele de pe această rolă!

— Asta e cel mai simplu! Noi lucrăm şi pentru poliţie de ceva vreme şi reţeaua noastră de cerşetori se pare că e chiar mai bună decât camerele lor video. Pentru că ştim aproape tot ce mişcă şi le spunem şi lor mai închid şi ei un ochi sau chiar pe amândoi şi toată lumea e mulţumită.

— Atunci peste două ore când se deschide la poliţie, te duci acolo cu astea şi îi rogi să-ţi dea amprentele. Dacă te întreabă pentru ce, le spui şi tu că acum căutăm un hoţ şi avem impresia că a pus mâna pe benzile astea.

— Am înţeles dar nu cred că mă întreabă că suntem în relaţii prea bune şi nu se riscă el cu întrebările.

— Dacă vrea bani îmi spui şi îi dau cât vrea.

— Adică ce bre, eu muncesc pe gratis! Am şi eu bani.

— Şi atunci de ce arăţi în halul ăsta?

— Aşa e uniforma de serviciu! Matale dacă arăţi acum ca un domn îţi mai dă cineva bani?

Uriaşul nu a mai stat să-i povestească cum primeşte el bani, acum, tocmai pentru că arată normal. I-a spus să se urce în taxi şi să plece spre poliţie.

— Păi singur, ce vrei să vi pe jos?

— Stai tu liniştit că eu mă descurc, i-a spus el, tu du-te şi rezolvă treaba, acum de dimineaţă!

— Gata băiatu', am plecat, unde te găsesc mai încolo?

— La hotel. Dacă nu am ajuns mă aştepţi dar undeva departe de nasurile oamenilor!

Bidon a plecat cu taxiul şi Uriaşul a început să urce panta să facă un fel de recunoaştere a terenului. Când s-a apropiat de casă un dulău a sărit peste gardul de cimişir şi s-a repezit la el. Uriaşul a întins doar podul palmei spre el şi un fel de jet de abur alb a ţâşnit din centrul mâinii. Câinele s-a oprit brusc cu o frână de parcă ziceai că a început să are gazonul. Era complet nedumerit dar imediat şi-a revenit şi s-a apropiat dând din coadă şi gudurându-se pe lângă picioarele lui.

„Aşa e mai bine că altfel mi-ar fi părut rău să te lovesc, nu înţeleg cum am făcut dar mi-a ieşit".

Nici nu a apucat bine să-şi termine gândul şi să mai facă doi paşi că s-a prăvălit peste el un tip cu o bâtă de baseball în mână şi care l-ar fi pălit chiar în moalele capului dacă nu s-ar fi ferit în ultima clipă. Tipul a lovit cu ea în pământ cu tot elanul pe care şi-l luase şi s-a întors cu faţa. Nu semăna cu niciunul din cei pe care i-a văzut în scurtul lui vis. Era prospătură!

Atunci a observat şi faptul că omul a scos un cuţit pe

care îl cumpănea cu mâna stângă. Şi chiar s-a întâmplat minunea! Fără să se gândească la ce face, Uriaşul l-a apucat, într-o fracţiune de secundă cu mâna stângă de cea dreaptă şi i-a blocat următoarea lovitură în timp ce cu mâna dreaptă a apucat de lama cuţitului pe care l-a sprijinit cu coada de picior strivindu-i degetele şi a îndoito ca pe o bucată de tablă de proastă calitate, după care i-a dat drumul.

Singurul lucru pe care la mai făcut individul a fost să se uite îngrozit la cel din faţa lui şi apoi la cuţitul care semăna acum cu un fel de cârlig de scos peştii mai mari din apă şi privindu-l fix, a dat drumul la bâtă, s-a retras cu spatele, s-a împiedicat, s-a ridicat şi a luat-o la fugă la vale. Uriaşul a mai stat puţin să vadă dacă mai sunt amatori de bătaie şi apoi şi-a luat o pauză să aibă timp să se crucească şi el de ce a făcut.

„Cum oi fi reuşit eu să îndoi lama aia de cuţit? Şi mai ales de ce mi s-a părut totul aşa de firesc şi simplu”.

După ce şi-a mai revenit a urcat în continuare panta cu căţelul după el care probabil şi-a dat seama că are un nou stăpân provizoriu.

Casa era destul de mare dar simplă, cu o terasă pe care erau două fotolii şi o măsuţă şi pe ea o ceşcuţă de cafea stingheră care spunea foarte multe despre proprietar.

Uriaşul s-a apropiat de una din ferestrele de la parter şi l-a văzut pe inspector tolănit pe o canapea cu picioarele sprijinite pe măsuţa din faţa lui într-o poziţie ce sugera că adormise brusc cu ochelarii pe nas şi ziarul pe burtă. Părea foarte liniştit şi probabil că dacă fereastra ar fi fost deschisă se putea auzi şi sforăitul pe care îl lansa în aer.

„Nu are rost să încerc nimic pe el acum, deşi se pare că el este tartorul acestei răpiri, doar să-l ajut să doarmă”.

Tot gândind aşa s-a apropiat de uşa din faţă şi a

încercat să vadă dacă este deschisă şi chiar era.

„Ce imprudenţă, se pare că omul nu are teamă de hoţi sau poate nici nu au ce fora şi probabil se consideră foarte bine păzit” s-a gândit el şi a păşit încet în interiorul casei. În primul rând s-a apropiat de canapea şi prin concentrare i-a transmis că poate să doarmă liniştit, încă mult timp de acum în colo, că nu sunt absolut niciun fel de probleme. Avea antrenament pentru acest procedeu de la spital când trebuia să se mişte prin salon şi nu dorea să fie tulburat. După ce s-a convins, după şuierăturile pe care le scotea că omul nu are alte planuri matinale, s-a orientat puţin şi a intrat într-un fel de birou care nu avea decât o bibliotecă, un birou vechi cu un calculator nou pe el şi un fotoliu clasic.

Fără să stea pe gânduri, Uriaşul s-a îndrepat spre birou şi s-a aşezat în faţa calculatorului fără să înţeleagă, prea bine, de ce. A deschis capacul laptopului şi dintr-odată mâinile parcă au început să se mişte singure, degetele personale, spre marea lui uluire, au început să alerge pe taste cu o viteză greu de imaginat la un tip care credea că nu a văzut aşa ceva prea des.

A deschis imediat ecranul şi a intrat direct în corespondenţa privată a inspectorului citind fiecare mesaj fugitiv. Multe dintre ele erau legate de meseria pe care o practica şi făceau trimiteri la diverse activităţi uzuale dar la un moment dat ceva i-a atras atenţia. Mesajul avea o vechime de două zile şi suna cam aşa:

„După preluarea coletului, acesta trebuie să dispară din localitate iar cabinetul să fie preluat de unul din specialiştii noştri”.

„Ceva mai clar nu cred că se poate” S-a gândit el, dar din păcate expeditorul mesajului nu avea un nume ci doar un fel de cod format din câteva cifre şi litere.

Pentru că tot era în faţa calculatorului s-a gândit că

poate, a sosit momentul, să implice şi poliţia în treaba asta şi a redirecţionat acest mesaj spre Secţia locală, după ce i-a găsit adresa de mail chiar în adresele omului.

Le-a transmis acestora că acest mesaj stă la baza răpirii doctorului şi că în prezent o echipă specializată privată se ocupă de cercetarea cazului. Dacă au specialişti care să-l poată identifica pe expeditorul mesajului cu nume de cod, ar fi de mare ajutor. La final a precizat, în numele inspectorului sanitar, fără să-l mai trezească, să-i ceară permisiunea, că se recunoaşte participant la răpire şi este dispus să dea toate informaţiile necesare poliţiei.

Evident că la ora aceea nimeni din poliţie nu se aştepta să primească un astfel de text. Ofiţerul care era de serviciu să uitat de şapte ori la el, cu ochii cam cârpiţi de somn, l-a citit şi la recitit şi nu i-a venit să creadă ce vedea.

— Hei colega! A strigat el după partenerul lui vino să vezi minune!

— Să nu mă iei degeaba de la cafea că acum chiar mă superi! Care-i treaba?

— Uite, ce zici de asta? Citeşte!

— În primul rând văd că este redirecţionat chiar de la domnul inspector de pe adresa cu care ne transmite rapoartele săptămânale, deci s-ar presupune că este de la un calculator la care are acces, dar nefiind adresa de mail de la serviciu ci exact cea personală, e foarte posibil să îl şi scris de acasă. După cum vezi este vorba şi de un alt mesaj care e foarte prost codificat şi din care rezultă clar că e vorba de răpirea doctorului de la cabinetul ăla din centru, la care a mers şi vară-mea acum vreo două săptămâni că am dus-o eu cu maşina. Ce nu înţeleg este de ce făptaşul, adică inspectorul, ne informează chiar pe noi, mură în gură, că e şi el implicat şi că e gata să ne stea la dispoziţie. Unde locuieşte ăsta?

— Asta aflăm imediat din calculator!

— Află!

Primul poliţist a căutat în nişte tabele şi a găsit imediat adresa.

— Uite-o aici, ţi-am tras-o şi la imprimantă!

— Sună-l pe hakerul nostru, ăla de ne-a spart şi pe noi şi dă-i denumirea de la cel care a dat primul mesaj, cel cu coletul, să-l caute şi el şi scrie şi codul lui pe aceiaşi foaie să îl avem cu noi dacă nu-l ţi minte! Acum să vină maşina că plecăm în misiune!

— Şi aici cine mai rămâne?

— Portarul, ce nu avem toată tehnica pe noi, vorbim oricând!

Primul poliţist a sunat la cel cu spargerile de coduri şi i-a transmis ordinul şefului.

— Când vă trebuie, că abia m-am culcat! A întrebat tipul evident sculat din somn.

— Nu te grăbi, i s-a răspuns în bășcălie, ai timp destul, cam treizeci de minute!

— Mă bucur că sunteţi aşa generoşi, mă ocup imediat!

— Imediat ce ai un rezultat ne dai telefon, nu te culci!

— Aşa mă gândeam şi eu!

— Acum hai în maşină, ia şi adresa şi pune-o pe GPS!

Amândoi au ieşit şi s-au urcat în maşină demarând în forţă dar fără girofaruri. Doreau o misiune discretă care să nu trezească tot cartierul.

Între timp Uriaşul, a ieşit din casă unde a fost un fel de musafir nepoftit şi a coborât panta tot cu căţelul după el pornind apoi calm, pe jos pe şosea. După câteva sute de metri, un taxi gol, l-a ajuns şi l-a dus până la hotel, unde simţea o mare nevoie de un duş. Căţelul s-a întors la zona lui de pază.

Recapitulând în minte cele petrecute a considerat că

totul a decurs foarte bine şi că lucrurile urmau să se precipite în următoarele ore.

Nici n-a apucat să intre în camera de hotel că a şi sunat telefonul. Era soţia doctorului care, evident sub un puternic şoc emoţional l-a întrebat, aproape plângând, dacă mai are ceva veşti.

I-a răspuns că în următoarele ore speră ca soţul ei să fie găsit şi să fie în viaţă sănătos. Nu a stat să-i explice toate detaliile din orele trecute că şi aşa era destul de stresată şi nu dorea ca prin intermediul ei să se transmită şi fetei această stare de tensiune, tocmai acum când ea avea nevoie de cea mai mare armonie în familie. A închis telefonul, după ce a ascultat din nou rugăminţile doamnei de a i-l aduce acasă şi s-a băgat sub duş acceptând cu mare plăcere şuvoiul de apă fierbinte care i se prelingea pe corpul lui din ce în ce mai reliefat.

— Alo! Tu crezi că proastele alea două vor face ceva să-l găsească?

— Ar putea să-şi dorească asta, dar singure cum sunt nu cred că au şi puterea de a face vreo mişcare!

— Şi eu m-am gândit la fel, să ne terminăm treaba şi să ne reluam afacerile, am pierdut destulă vreme cu el! Ce aţi făcut cu maşina omului?

— E într-un garaj.

— Tu eşti bou?

— Am glumit dom’le e pe fundul lacului!

— Aşa mai vii de acasă deşi sunt convins că la ce-i acolo nu mai atinge niciuna fundul! Numai câte am înecat noi! Ai verificat dacă nu avea sistem de localizare?

— Nu, dar nu cred că doctoraşul ăsta e aşa inteligent, poate că le ştie pe ale lui dar nu cred că o are cu tehnica!

— Aşa să fie cum zici tu că altfel putem deja să ne căută de lucru în alt stat!

— Noi suntem profesionişti şi ne meritătm fiecare

bănuţ!

— Vorbim mai încolo, unde-i tipul acum?

— E la păstrare să nu se strice, au găsit băieţii un loc foarte bun, cu răcoare suficientă, doar că nu prea are budă, dar oricum în curând o să-i îngheţe toate şi nu o să mai aibă cu ce face nimic!

— Să nu-mi zici că l-aţi dus tocmai la abator, la rece?

— Nu zic, dar cam pe acolo e, dar e mai separat să nu-l ia careva în cârlige şi săi de drumul pe bandă! Că e plin de automatizări!

— Dacă e unul din frigiderele alea vechi atunci puteţi să aşteptaţi o mulţime de timp până dă o umbră de ger!

— N-am avut de ales şi ne-am gândit să-l cazăm şi noi mai departe să nu umble toată lumea prin container.

— Treaba voastră, eu să nu mai văd nicio urmă din el!

— Staţi liniştit că suntem oameni serioşi! în câteva ore putem să îndreptăm cuie pe el!

— Ai grijă cum vorbeşti, eu ştiu că dacă mi se spune să stau liniştit sigur mi-o trage cineva pe bune!

— Le rezolvăm pe toate, nu-i problemă, că vrem şi restul de bani!

— Când o să văd că deja e alt doctor în cabinetul ăla!

— Cum ne-am înţeles!

— Să aveţi şi actele de vânzare-cumpărare a cabinetului să pară totul în regulă!

— Se lucrează la ele şi în câteva ore sunt gata. Am avut nevoie de actul de identitate al doctorului pentru notarul nostru.

— Mă ţi la curent cu tot ce se întâmplă!

— V-am spus să staţi liniştit!

— Şi eu ţi-am spus că nu-mi place cum vorbeşti! Sau n-am fost clar?

— Foarte clar!

— Aşa să fie!

Discuţia telefonică, avea loc între personajul puternic şi care a transmis mailul cu coletul şi şoferul de la maşina cu care a fost dus doctorul la abator. Amândoi erau foarte liniştiţi văzând că totul decurge perfect, conform planului. Nicio clipă nu le-a trecut prin cap că există o persoană cu anumite însuşiri speciale care ar putea găsi şi cea mai mică urmă a acţiunilor lor.

Toată lumea grămadă!

Maşina poliţiei se îndrepta în viteză spre casa inspectorului sanitar în timp ce hakerul trudea din toată puterea la găsirea expeditorului cu mesajul despre colet. Aflase că acesta este tot din localitate şi utiliza aceiaşi reţea de servere ca şi el ceea ce îi uşura foarte mult munca. A localizat calculatorul şi nu părea a fi folosit dintr-o locuinţă particulară ci dintr-o instituţie căci până la calculator era un fel de protecţie pe care lumea dă o grămadă de bani dar care pentru el făcea parte din ABC-ul meseriei. Adică dacă, te plictiseşti şi vrei să te distrezi, încerci să treci de sistemele de pază ale instituţiilor şi aşa constaţi că majoritatea sunt doar de hoby şi nu au niciun fel de eficienţă.

După câteva minute era exact în biroul de unde se transmisese mailul cu pricina şi acum căuta, chiar în calculatorul omului, legătura dintre numele acestuia şi codul primit. Cu această ocazie a aflat că omul folosea multe alte coduri şi probabil că ajunsese să le şi încurce între ele, pentru că eu acelaşi cod a scris şi familiei tot felul de dulcegării. Citindu-i mailurile a înţeles că omul era o persoană importantă în acea instituţie şi că avea şi o mulţime de subordonaţi.

El îşi numerotase subalternii, probabil pentru o mai mare eficienţă, dar ei nu prea ţineau cont de asta şi-şi scriau tot adresându-se cu numele lor. După ce a transmis

ultimul mail, cel cu coletul, omul a mai început unul dar la lăsat nefinalizat urmând probabil să-l mai gândească. Acesta începea aşa:

„Să se răspândească zvonul că doctorul a fugit cu”.

Foarte mulţumit de rezultatul căutării şi încântat de recordul de viteză cu care şi-a rezolvat treaba hakerul a sunat la poliţie dar nu i-a răspuns nimeni.

„Probabil că au plecat din birou sau au ieşit la o ţigară în curtea secţiei” A mai stat puţin şi a sunat din nou pentru că dorea să fie foarte corect. După ce telefonul a zbârnâit destul de mult i-a răspuns o voce gâfâită care a strigat:

— Ce-i dom’le ce ţipi aşa!

— Cu cine am plăcerea să vorbesc?

— Da’ tu cine naiba eşti de mă iei pe mine la întrebări? Cetăţene!

— Te deranjează dacă sunt QT!

Poliţistul a deschis ochii mari, s-a uitat pe tabelul cu urgenţe şi persoane importante din faţa lui şi a văzut că, chiar pe prima poziţie scria QT, fără nicio altă explicaţie sau lămurire pe înţelesul lui de poliţist. Brusc s-a ridicat în picioare şi a ţipat în receptor:

— Ordonaţi!

— Fă-mi legătura prin staţie cu şeful de tură!

— Am înţeles, să trăiţi! Rămâneţi la aparat!

În maşina de poliţie a sunat telefonul şi hakerul le-a spus ce a găsit.

— Mai am o singură rugăminte, dacă nu te superi, a spus şeful de tură, află şi adresa tipului!

— V-o găsesc imediat, mi-am notat-o, dar rămâneţi la telefon să nu mai sun prin centrală că răspunde acolo un ameţit şi pierdem timpul.

— Nu-i problemă!

— Atunci scrieţi! A spus el, după o mică pauză, şi a

dictat de două ori adresa pentru a fi sigur că a fost înţeles. E OK?

— Mulţumim foarte mult şi acum cred că poţi să te culci, doar dacă mai apare ceva urgent te mai deranjăm!

— Să sperăm că totul e clar şi vă doresc succes în misiune!

După ce a căzut ca secerat doctorul şi-a pierdut cunoştinţa şi nu a mai ştiut de el până în acest moment când a deschis ochii. Întâi stângul că dreptul era lipit de pardoseala rece şi a fost nevoit să-şi îndrepte puţin capul ceea ce i-a produs o durere care parcă i s-a dus până în tălpi. A reuşit să se uite în jurul lui dar nu a văzut nimic decât întuneric beznă. Ce a constatat imediat a fost frigul care îl pătrundea şi care nu părea normal ci artificial adică produs special în onoarea lui.

La viaţa lui a fost nevoit să treacă prin foarte multe situaţii grele sau aproape imposibile dar niciodată nu s-a pierdut cu firea şi chiar acum a încercat să evalueze situaţia. Era din ce în ce mai evident, că se găsea într-un spaţiu frigorific şi era sigur că temperatura va scădea cu fiecare minut. Simţea şi o acută lipsă de aer proaspăt şi ceea ce respira acum îi dădea senzaţia că a mai fost respirat de câteva ori. Şi-a dat seama că este legat la gură cu un fel de leucoplast, la fel de mâini şi de picioare. A încercat să îndoaie picioarele şi a reuşit din prima să le aducă cât mai aproape de piept. Asta l-a mai liniştit şi a încercat să-şi lărgească legătura de la mâini cât mai mult posibil. Leucoplastul utilizat era destul de elastic, spre surprinderea lui, adică cei care l-au legat nu erau în niciun caz profesionişti adevăraţi.

Din mai multe încercări a reuşit să-şi caute prin buzunarul de la spate unde a dat chiar de urma cheilor de la casă pe care le simţea ca imprimate pe fondul lui. A rămas complet surprins că atacatorii nu l-au căutat peste

tot şi nu i-au luat tot ce avea prin buzunare. După ce a găsit legătura de chei a ales din ea o cheiţă mică, cea de la garaj şi a fost o nimica toată să-şi rupă cu dinţii ei legătura de la mâini. Restul, cu cea de la gură şi de la picioare a fost o nimica toată. Ştia foarte bine cum funcţionează o cameră frigorifică şi mai ales faptul că undeva, în apropierea uşii trebuie să existe un fel de tablou electric protejat la îngheţ unde se afişa temperatura interioară. Pe pipăite s-a apropiat de zona unde credea el că există uşa, undeva în capul lungimii containerului şi a găsit şi cutia cu termometrul. Acum a utilizat cheia de la maşina de tuns iarba cu care a forţat capacul cutiei. Cheia avea mânerul din plastic aşa că, aproape din greşeală a scurtcircuitat legăturile interioare. Ar fi putut să le smulgă dar îi era totuşi teamă să nu se curenteze. Scurtcircuitul a fost cea mai bună soluţie şi imediat a sesizat că nu se mai aude bâzâitul acela strident de compresor care îşi face treaba. A început să caute pe pipăite dacă nu sunt ceva scule sau obiecte pe care să le poată utiliza mai departe. Acum dacă congelarea a fost oprită urgenţa următoare era deschiderea uşii pentru a putea respira cât de cât normal.

Nu a găsit niciun obiect pe care să-l poată utiliza, dar în schimb a descoperit că de undeva de sus de pe una din laturi, se simte un uşor curent de aer, care a început să existe odată cu oprirea compresorului şi s-a aşezat chiar sub el cu toate că aerul care intra pe acolo se ducea, fiind mai cald în sus, spre tavanul containerului şi nu venea jos unde era gura lui. Totuşi mişcarea asta antrena aerul din interior şi cu timpul spera la o împrospătare mai generoasă. A rămas în fond aproape de peretele umed cu grijă să nu se proptească de el că nu era prea rezistent la răceli de acest fel. Asculta cu atenţie dorind să înregistreze orice zgomot, dar afară era o linişte deplină. Nu avea nicio idee despre cât este ora, dar presupunea că

este tot noapte dacă nu se auzea nimic în exterior. S-a hotărât să aştepte sub gura de ventilaţie cât va fi necesar. Stătea cu cheile în mână şi le aranjase cum fac golanii când vor să se bată, printre degete cu vârfurile în exterior şi capetele în podul palmei ca un veritabil box de luptă. Era dispus să nu se predea aşa uşor.

Cum s-a deschis la sediul poliţiei, Bidon, cu benzile de leucoplast ambalate elegant, în mână, s-a şi prezentat la laborator la prietenul lui poliţaiul.

— Ce-i măi Bidonel nu ai somn?

— Aş avea eu şi somn dacă nu ar fi alţii mai tari ca mine!

— Cine e mă mai tare ca tine, e prima dată când te vaiţi!

— E ca în basmul ăla cu oglinda în care unul e mereu mai frumos decât tine!

— Hai că ai început să încurci borcanele şi amesteci basmele să nu-mi zici că tu eşti frumoasa şi vreo Bestie se ţine după tine!

— Nu zic nimic dar totul depinde de tine!

— Cum adică?

— Uite benzile astea, a zis el şi a început să desfacă ambalajul.

— Ajunge, nu le mai atinge, ce-i cu ele?

— Aici şi-a lăsat bestia amprentele şi am nevoie de numele lui acum!

— Lasă-le pe masă, fără să le mai atingi şi ieşi afară să nu mă omori cu deodorantul tău şi aşteaptă pe o bancă, e o chestie de câteva minute. Dacă omul e în baza de date e al tău, ieşi acum cât mai rapid!

— Nu ştiu ce aveţi toţi cu mirosul meu că eu cred că sunt cel mai spălat din hala aia!

— Atunci mi-e şi frică să mă gândesc ce lasă ceilalţi în urma lor

Bidon a ieşit dar nu s-a aşezat pe bancă de mila unui bătrânel care stătea şi părea că se bucură de aerul proaspăt şi s-a dus undeva în curte printre copaci cu ochii pe uşă.

În timpul ăsta se gândea cum s-a cunoscut el cu Uriaşul şi cum au ajuns prieteni aşa de buni. Şi el a fost surprins atunci când a văzut ditamai namila de bărbat că se bagă printre ei la gunoaie fără să zică un cuvânt sau să salute pe cineva. Parcă era de-al casei. Avea un costum de motociclist după ultimele reviste de specialitate numai că acum era cam mozolit iar în mână avea o cască de care ţinea cu putere că abia i-au luat-o după ce a adormit pe cartoane. A luat bani frumoşi pe ea că era super. Abia după ce lumea s-a mai îndepărtat Bidon a văzut că bărbatul purta şi o verighetă cu un model deosebit şi care s-a scos destul de greu după deget. Probabil că tipul era extrem de obosit de nu a simţit nimic şi de altfel a dormit douăzeci şi patru de ore fără întrerupere.

Când s-a sculat, au înţeles că e cam dus cu capul că nu ştia cum îl cheamă şi cum a ajuns în halul ăsta. Băieţii îl dezbrăcaseră şi de geacă şi i-au dat un fel de pulover jegos pe care i l-au tras pe cap destul de greu. Pentru că stătea degeaba şi doar îi privea l-au rugat să care nişte lucruri în hală şi el s-a oferit imediat să ajute. Era evident că ştia ce înseamnă o muncă mai grea mai ales că solid cum era o făcea foarte uşor.

Bidon nu i-a spus atunci nimic nici de casca de motociclist şi mai ales de verighetă pe care a oferit-o, într-un moment de totală blegeală, ca semn de logodnă uneia din cele mai frumoase femei pe care le întâlnise vreodată în lumea lui. Ea se pare că nu a apreciat foarte mult gestul şi a plecat cu un altul, de la care nu se ştie ce primise, dar avea un fel de maşină. Adică era maşină dar era şi dric mortuar şi el mergea cu asta că avea impresia că lumea îi

face mai repede loc şi alta nici nu avea. Aşa că au plecat amândoi cu verigheta de la Bidon în luna de miere cu dricul mortuar. De atunci nimeni nu i-a mai văzut, dar cum lumea lor e mai tare decât orice reţea de informaţii ştia foarte bine unde sunt cei doi şi ce fac. În ultima vreme se pare că fata a rămas cam singură dar nu părea deranjată şi i se părea normal să-şi trăiască viaţa aşa împreună doar cu regretele ei.

Cei doi poliţişti au ajuns la casa inspectorului, au parcat şi au început să urce dealul. Culmea este că dulăul nu s-a repezit la ei ba chiar a dat bucuros din coadă.

— Ce mă ne mai ţi minte? Şti că ăsta a fost mai înainte câine poliţist?

— Nu ştiam!

— Exact şi când a ieşit la pensie a fost scos la licitaţie şi uite unde a ajuns, nici nu ştiam! Hai băiatule să-i facem o vizită stăpânului tău!

S-au apropiat de casă şi după ce au bătut au încercat să deschidă uşa care fusese deja deschisă şi au intrat. Din baie se auzea apa curgând iar prin uşa întredeschisă se vedea inspectorul, în faţa oglinzii, cum se bărbierea şi cânta cât îl ţine gura.

— Te superi dacă te rugăm să te mişti mai repede! A strigat la el cu o voce de poliţist unul din ei!

I-a părut rău imediat că nu se aştepta ca cel apelat să-l vadă în oglindă şi să se sperie în halul ăla. În primul rând i-a căzut din mână aparatul de ras electric care a rămas atârnat în firul din priză iar apoi omul a început să se lase pe vine până a ajuns pe jos după ce a dat şi o barbă la marginea chiuvetei. N-a scos o vorbă şi l-au prins exact când voia să-i ardă una şi căzii de baie. Şi-au dat seama imediat că omul, pur şi simplu, a leşinat.

— Cred că dacă era cu conştiinţa curată nu cădea aşa de lat. A spus cel care părea a fi şeful.

Au aşteptat să se trezească, l-au ajutat să pună ceva pe el şi l-au condus spre maşină. Spre marea lor surprindere primele cuvinte ale inspectorului au fost:

— Şi drepturile?

— Ţi le-am citit dar nu ai fost atent! Am martor! I s-a răspuns în timp ce era ţintuit în cătuşe pe bancheta din spate şi unul din poliţişti s-a aşezat lângă el.

— Eu nu am nicio vină! A început să vorbească. Ei au făcut totul!

— Care ei?

— Nu vorbesc decât după ce cădem la o înţelegere, la secţie!

— Cum vrei, e şi mai bine aşa!

Şi cum au ajuns la secţie l-au băgat într-un birou şi l-au lăsat să aştepte, la dospit, să vină anchetatorul principal. De fapt ei mai aveau puţin şi ieşeau din tură. Între timp au pregătit toată documentaţia inclusiv cu mailul primit şi cu tot ce declarase acesta din momentul în care l-au arestat. Deasupra, pe dosar, au scris mare numele şi adresa celui care a transmis mailul cu coletul, după care s-au aşezat ca la spectacol şi l-au privit pe inspector ce face singur în camera de aşteptare. Era evident că nu prea era în apele lui. Se tot căuta prin buzunare, unde nu mai avea niciun obiect, cu privirea mereu spre uşă aşteptând ceva sau pe cineva. Cum cel aşteptat întârzia inspectorul a pus capul pe masă încercând să se concentreze pe ceea ce avea de spus. În primul rând considera că se grăbise să dea din gură atunci când l-au săltat şi era gata acum să dea o dezminţire şi să afle, mai întâi, ce ştie poliţia, că doar nu e el cel mai prost inspector din lumea asta. Apoi o să le spună că nu ştie nimic despre nimic şi ei îl vor lăsa în pace fiindcă fără dovezi nu aveau dreptul să îl reţină. După atâtea cugetări profunde parcă se mai liniştise şi aştepta destul de

optimist întâlnirea cu ochii pe pereţi.

Uriaşul s-a trezit la uşă cu Bidon care încerca să fie cât mai discret dar nu reuşea.

— Gata, avem omul cu amprenta! Are şi poză!

— Atunci să ne mişcăm repede, care-i treaba?

— Tipul e un fel de malac mare pe care probabil l-au pus să îl lege şi cred că-l putem răzbi uşor.

— Ai aflat unde stă?

— Bineînţeles, uite adresa?

— Tu cu ce ai venit aici?

— Cum cu ce, cu taxiul!

— Şi te aşteaptă?

— Evident că banul e la mine!

— Coboară şi du-te la el şi vin şi eu imediat!

— Te aştept în maşină!

— Poţi să mă aştepţi şi afară din maşină că nu e nevoie să strici tot aerul până vin şi eu!

— Aşa o să fac, să vezi că înţeleg de glumă!

Au plecat cu toţii după ce Bidon i-a dat adresa şoferului, altul decât cel din timpul nopţii şi în scurt timp au ieşit din oraş. Şoferul spunea că ăsta e singurul drum care duce la adresă şi că el cunoaşte cartierul şi e destul de select. După circa douăzeci de minute au ajuns într-o zonă plină de copaci şi alei iar printre ele vile şi vilişoare care de care mai cochete. După ce a făcut un fel de recunoaştere prin cartier şoferul s-a oprit în faţa unei case cu parter şi etaj iar în curtea din faţă se jucau doi copii într-o grămadă de nisip cu un fel de găletuşe şi lopeţi. Păreau destul de mari pentru a fi în stare să răspundă la nişte întrebări. Uriaşul a coborât din maşină şi s-a apropiat de poartă. Copiii s-au oprit din joacă şi se uitau la el.

— Unde e tăticul vostru? A întrebat el cu cel mai potrivit glas, să nu sperie copiii.

— E în grădină că o aranjează pentru nenea!

Uriaşul a realizat că, de fapt, el pe nenea îl căuta şi care era probabil proprietarul casei. Nu a apucat să mai întrebe ceva că un tip mare şi solid şi-a făcut apariţia în uşa casei şi s-a îndreptat destul de ameninţător spre el. Părea a fi cam de aceiaşi talie cu Uriaşul dar nu părea de loc a fi o persoană antrenată sau cât de cât sportivă ci doar un fel de namilă cu burta mare.

— Ce cauţi aici? L-a întrebat el oprindu-se prudent la o distanţă de vreo doi paşi.

Uriaşul nu a scos niciun cuvânt ci doar l-a privit pe individ exact între sprâncene până ce acesta a început să se ferece la ochi de parcă nu mai vedea bine.

— Ce naiba, nu mai văd? A strigat el şi parcă a început să se şi clatine puţin.

Uriaşul l-a privit în continuare fără să facă niciun alt gest iar omul s-a lăsat încet în genunchi cu palmele pe ochi.

— Dacă vrei să-ţi recapeţi vederea să-mi spui imediat unde e doctorul?

— Care doctor? Nu ştiu nimic de niciun doctor!

— E posibil să nu şti că-i doctor dar tot i-ai pus leucoplast pe gură!

Între timp, pentru ca situaţia să se complice şi mai mult din casă a ieşit o doamnă care s-a repezit imediat la cel căzut şi era evident că este soţia lui.

— Ce ai dragă, ce ai păţit de stai aşa şi cine este domnul acesta din poartă?

Văzând că nu primeşte un răspuns coerent ci numai nişte gemete doamna s-a aşezat lângă el şi l-a cuprins cu braţele.

— Cine sunteţi domnule, a ţipat ea spre Uriaş şi ce i-aţi făcut soţului meu?

— Mai nimic distinsă doamnă doar aştept un răspuns de la dânsul şi nu cred că o să mi-l dea atâta timp cât staţi

lângă el, eu cred că este mai bine să intraţi la loc în casă!

— Cum îţi permiţi să vorbeşti aşa cu mine şi cu soţul meu, dumneata şti cine suntem?

— Întrebaţi-l pe soţul dumneavoastră dacă doreşte să-mi spună ce are de spus acum sau după ce plecaţi?

— Spune-i dragă ce vrea şi să intrăm în casă, eu cred că nu te simţi prea bine!

— Du-te imediat în casă şi anunţă poliţia, spune-le că am fost atacaţi la noi în curte! A apucat să strige cel de jos. Femeia s-a ridicat în picioare, s-a întors şi a pornit în fugă spre casă dar privirea Uriaşului a ţintuit-o pe loc şi, pentru moment, părea că a adormit în picioare.

— Hai că a plecat, acum poţi să spui ce şti!

Mălai mare a strigat:

— Eu nu am ştiut că e doctor!

— Nu-i nimic, acuma şti, unde e?

— Da, dacă îţi spun mă laşi liber?

— Nici acum nu te ţin cu nimic!

— Şi atunci de ce nu pot să mă ţin pe picioare şi nu mai văd nimic?

— Asta e ceva temporar până îmi răspunzi la întrebare!

— E la abator!

— Băi nene, nu glumi cu mine, ce să caute la abator?

— L-au pus la păstrare la rece!

— Aşa mai vii de acasă şi unde se petrece lucrul ăsta?

— Într-un container frigorific!

— Tu şti unde e containerul ăsta?

— Ştiu că am mai avut colete în el!

— Atunci treci în maşină şi du-ne până acolo!

— Cum să vă duc dacă nu văd nimic?

— Până acolo o să vezi, te duc eu la maşină, hai hopa sus! S-au suit cu toţii în maşină şi Bidon care a asisat amuzat la toată scena le-a deschis uşile. Înainte de a se

urca Uriaşul a făcut un semn ca un fel de spirală spre soţia domnului care a rupt-o în frigă spre casă dar era evident că nu era pe treaba ei după cum s-a izbit de tocul uşii. Maşina a demarat cu cei trei agabaritici pe scaune.

Anchetatorul secţiei de poliţie răsfoia alene dosarul cu toate documentele şi se mai uita din când în când şi la domnul inspector sanitar care începuse să-şi piardă răbdarea în cămăruţa lui. Ei doi se cunoşteau foarte bine şi colaborau de mulţi ani unul cu altul pentru că inspecţia sanitară şi cea disciplinară trebuiau să fie perfect îmbinate. I se făcea milă de ce vedea, dar dosarul pe care îl avea în faţă era atât de clar că nu întrezărea ce posibilităţi mai sunt să scape. Poate doar o cooperare perfectă să-i mai reducă din pedeapsă pentru că răpirea ducea, de regulă, la condamnări pe viaţă. Ajungând la ultima filă din dosar a văzut stupefiat că ultimul personaj, cel care a dat mailul cu coletul, era o persoană importantă pe care, de multă vreme o bănuia de multe matrapazlâcuri. Cu dosarul în mână s-a hotărât să intre în camera arestatului după ce, mai întâi, a pornit toate mijloacele de înregistrare audio şi video.

În momentul în care a intrat, inspectorul sanitar, s-a luminat la faţă văzând o persoană cunoscută şi i-a spus de la început:

— E n-am treabă cu nimic şi nici nu ştiu de ce am fost adus aici, sunt sigur că este o regretabilă confuzie!

Şeful de secţie avea o mare experienţă în domeniul unor astfel de discuţii, mai ales cu cei care nu recunoşteau nimic şi marea lui plăcere era să vadă cum omul se înverzeşte la faţă, devine palid şi cooperant aşa că i-a răspuns direct:

— Aşa este, tot timpul noi suntem într-o continuă confuzie. Sunteţi acuzat de răpire şi veţi fi condamnat la închisoare pe viaţă sau la execuţie, în ultima vreme mai

mult execuţie că un condamnat pe viaţă costă statul prea mult.

Lovit direct în moalele capului, complet năucit cu privirea pierdută, cu umerii căzuţi, palmele transpirate brusc, inspectorul a apucat să zică:

— Nu se poate face aşa ceva fără nicio dovadă!

— Avem dovezi suficiente şi cea mai importantă este recunoaşterea vinovăţiei. A spus şeful punându-i în faţă mailul transmis de pe propriul calculator. Singura şansă de reducere a pedepsei o constituie faptul că ne-aţi anunţat că doriţi să cooperaţi şi să spuneţi totul, dar dacă ziceţi că nu mai aveţi nimic de zis o să vă dau pe mâna celor de la arest. Încheind această frază poliţaiul s-a ridicat brusc şi a ieşit, mergând direct în spatele geamului cu oglindă din cameră.

Era evident că planul îi reuşise perfect, omul era terminat şi a rugat-o pe secretară să intre la arestat şi să-i lase pe masă un teanc de coli albe şi un pix pe care aceasta l-a fixat de un suport special pentru a nu putea fi utilizat ca armă împotriva cuiva. Inspectorul s-a repezit la colile de hârtie şi a început să scrie cu un elan greu de imaginat. Scria repede, ştergea tot cu pixul, mai rupea hârtia din grabă şi iar o lua de la capăt.

Şeful poliţiei a chemat o maşină pentru el şi una de la Trupele speciale şi în două minute erau pe drum spre destinatarul mailului cu coletul.

Acesta chiar era acasă şi nici prin cap nu-i trecea ce avea să-l lovească în următoarele cinci minute. Citea presa de dimineaţă şi în mintea lui se lăfăia gândul că lucrătura a fost atât de perfectă încât nici măcar nu a răsuflat ceva în ziare. Stătea pe terasă relaxat, după ce terminase convorbirea telefonică şi tocmai ducea ceaşca de cafea la gură când s-a trezit brusc înconjurat din toate părţile şi cu cel puţin trei pistoale de poliţie îndreptate spre capul şi

gura lui. Atunci a avut prima îndoială legată de adevărurile din ziare!

Interogatoriul a început pe loc: r Unde-i?

În primul rând a căutat să-şi compună o mimă cât mai inocentă şi cu o voce puţin tremurată a întrebat:

— Cine?

Un pat de pistol trântit peste faţă i-a mişcat ochii în cap ca la ruletă şi l-a făcut să scoată un fel de scheunat înţelegând perfect semnificaţia cuvintelor, că ce-şi face omul cu mâna lui… nimeni nu desface! S-a uitat în jur şi a văzut că toţi erau mascaţi cu o singură excepţie a unuia care avea toată faţa la vedere. S-a uitat spre el şi a bâiguit:

— Cred că e o confuzie domnule poliţist!

— Confuzie era dacă noi căutam aici un pui de veveriţă fugit din pădure dar acum căutăm un doctor răpit! Te sfătuiesc ca până ajungi la ruşină să avem adresa exactă a locului unde se găseşte doctorul în acest moment. După ce te-ai suit şoferul trebuie să ştie cu precizie în ce parte să o ia în secunda următoare. Pricepi?

Omul se uita complet tâmpit la cei din jurul lui şi era evident că niciunul nu glumea şi nu era nici vreo filmare cu camera ascunsă. Totul părea extrem de real şi autentic iar el era chiar cel cu falca umflată şi căruia i se puneau cătuşele în acest moment.

— Zi, direcţia! A strigat la el şeful secţiei de poliţie.

— La abator! A scrâşnit arestatul, şi maşina a demarat.

Doctorul se fleşcăise complet după ce sistemul frigorific a încetat să mai funcţioneze. Aţipise puţin dar umezeala din container nu era mai de loc potrivită pentru odihnă. Asculta cu atenţie să prindă orice zgomot din exterior şi toată nădejdea lui era în asta.

Dintr-odată a auzit frâne de maşini şi şeful a strigat:

— Deschideţi imediat! Doctore fi pe fază! S-a adresat

el unei femei cu trusa de prim ajutor în mână.

S-a auzit un zgomot de fiare şi o lumină puternică parcă a izbit în container odată cu aerul proaspăt de afară. În uşă era Uriaşul şi un poliţist înconjurat de mai mulţi soldaţi mascaţi. Doctorul şi-a acoperit ochii de lumina care îl orbise şi s-a ridicat în picioare. Cadrul medical s-a apropiat de el cu o pătură în mână şi l-a susţinut.

— Uşurel domnu' doctor, că aţi avut o noapte grea!

— Cam aşa e, nici nu vreau să mă gândesc la ce era să păţesc.

Au ieşit împreună afară din container şi doctorul a început să mijească ochii la cei din jurul lui. L-a văzut pe Uriaş cum vorbea la telefon şi după ce a mai spus câteva vorbe i l-a întins:

— E doamna, soţia dumneavoastră!

— Bună iubire, o să ajung imediat acasă! Totul este în regulă, da, se pare că el a avut un rol determinant în găsirea mea.

— Nu doriţi să mergem la secţie să daţi o declaraţie? A întrebat şeful secţiei de poliţie.

— Nu, nu doresc, trebuie în primul rând să-mi liniştesc familia, dacă aveţi plăcere vă invit la mine acasă, la o cafea şi putem sta de vorbă.

— Cum doriţi, vă înţeleg perfect! Dar domnu' cine este? A întrebat el arătând spre Uriaş.

— Îngerul meu păzitor!

— Ce n-aş da să am şi eu unul la fel! A mai spus şeful privind cu totală admiraţie la aliura şi privirea Uriaşului. Aveţi o maşină la dispoziţie pentru a ajunge acasă şi vom ţine legătura!

— Mulţumesc foarte mult, hai cu mine! I-a spus el Uriaşului care l-a sprijinit să-şi revină din amorţeală şi s-au îndreptat amândoi spre maşina de poliţie indicată.

Şeful secţiei era foarte mulţumit de rezultatul

acţiunii mai ales când a înţeles că în cealaltă maşină era un al treilea participant la răpire. A dispus imediat să i se pună şi lui cătuşe adevărate pentru a beneficia de toate drepturile pe care statul le oferă pungaşilor. Ajunşi la secţie nu i-au trebuit mai mult de zece minute să afle şi adresa celui care a condus maşina inspectorului în care era legat doctorul.

Maşina trimisă după el s-a întors peste o oră cu omul legat fedeleş că s-a opus la arestare. În casă i-au găsit şi aparatul cu electroşocuri pe care l-a folosit la răpirea doctorului

Toţi cei patru arestaţi erau dispuşi să dea cele mai complete declaraţii cu cele mai precise detalii şi şeful secţiei era într-o continuă mirare că el aşa ceva nu a mai pomenit. Toată acţiunea de răpire părea că a avut loc numai şi numai pentru ca ei să se poată întrece în declaraţii care mai de care. Aşa succes şi atâta eficienţă nu mai avusese poliţia de ani de zile

Ajunşi acasă după o lipsă de puţin peste douăzeci şi patru de ore doctorul s-a bucurat de o primire de mare clasă, împuţit cum era din container a suportat cu o mare jenă îmbrăţişările soţiei şi fetei după care s-a băgat direct în cada care îl aştepta pregătită. Atunci a observat că are pe gât două arsuri ca doi nasturi roşii şi a înţeles şi cum s-au petrecut lucrurile. A dorit să anunţe la cabinet că va fi la program la ora 13 şi să nu fie anulate întâlnirile dar nu a răspuns nimeni la telefon şi el s-a gândit că e prea devreme. Atunci a anunţat doar la spital că în acea dimineaţă nu va fi prezent şi cei care îi ţineau locul au intrat în porţie. Dimineaţa a trecut într-o continuă relaxare şi schimburi de păreri. Nici ei nu ştiau prea multe decât despre evenimentele la care au avut acces dar au înţeles imediat că eliberarea lui s-a datorat şi visului pe care Uriaşul l-a avut, pe fotoliu, în pragul halei şi tuturor

acţiunilor pe care acesta le-a făcut cu o operativitate şi o precizie greu de conceput chiar şi pentru un poliţist cu experienţă-Lipsa de comunicare.

Asistenta se uita crucită la documentul pe care îl avea în mână şi în care scria negru pe alb şi în cea mai corectă limbă că domnul din faţa ei era noul proprietar al cabinetului începând chiar din această zi. Uriaşul o sunase mai de dimineaţă şi fără să-i spună prea multe lucruri a informat-o că totul este în regulă, nu i-a dat prea multe detalii şi a anunţat-o că se vor vedea la cabinet înainte de ora 13. Acum nu era încă ora dar ea venise, ca de obicei, mai devreme să pună toate lucrurile la punct până la venirea doctorului.

Mare a fost surpriza ei în momentul în care a văzut că intră un domn îmbrăcat direct în halat de doctor, cu ecuson, cu stetoscopul la gât de parcă doar ar fi ieşit să conducă pe cineva şi care i-a pus în mână actul de vânzare cumpărare al cabinetului. Tipul era destul de mărunţel, cu o chelie proeminetă şi ca o caracteristică avea ochii extrem de bulbucaţi ceea ce îl făcea să semene foarte mult cu o broască amorezată. Nici ea nu ştia de ce îi venise acest gând dar nu mai putea să şi-l scoată din cap şi mai rău era că o făcea să pufnească în râs şi se abţinea cu toată puterea. Ea îl aştepta pe Uriaş să-i spună şi lui noile schimbări.

Noul doctor nu a mai stat să aştepte ca ea să citească şi să recitească actul şi a intrat în cabinet. Deoarece aici i s-a părut că totul este în regulă şi a auzit primul pacient când a intrat a strigat:

— Să intre primul pacient, adu-mi şi fişa!

Asistenta încă complet bulversată a rugat-o pe doamna care se aşezase în sala de aşteptare să intre în cabinet dar, din păcate nu a apucat să-i spună că acolo este un nou doctor şi doar ţipătul de surpriză al doamnei şi

modul în care a ieşit în fugă din cabinet a făcut-o să sară de pe scaun şi să vadă ce s-a întâmplat. Doamna a ieşit în fugă fără să apuce să o întrebe ceva şi atunci asistenta a intrat în cabinet să-l întrebe pe noul doctor ce s-a petrecut de s-a speriat femeia în aşa hal. Marele noroc a fost că se ţinea cu o mână de tocul uşii şi nu a leşinat în clipa în care l-a privit pe doctor. Acesta stătea liniştit la biroul lui cu singura diferenţă că, acum, îşi pusese o pereche de ochelari, din aceia cu lentile tubulare care îi făcea ochii imenşi, bulbucaţi şi păreau a fi exact cât roata lentilei. Imaginea era într-adevăr apocaliptică.

— Să intre pacientul numărul doi! A spus el foarte calm şi fără să priceapă nimic din ceea ce se petrecea. Cred că doamna dinainte a intrat din greşeală la noi. A mai spus el.

— Încă nu a mai venit nimeni a spus asistenta dar vă anunţ imediat ce apare cineva.

— Aşa să faci, că eu nu suport dezordinea, să ştii!

Asistenta a ieşit din cabinet, a închis încet uşa şi când s-a întors faţa i s-a luminat de bucurie. În sala de aşteptare, la birou, se instalase Uriaşul care deja punea ordine în fişele din faţa lui.

— De ce nu mi-ai spus că avem un nou doctor, unde e domnul doctor al nostru, ce-i cu astea? A spus ea şi i-a băgat sub nas actul de vânzare cumpărare al cabinetului, făcându-i semn că noul doctor este în cabinet.

Uriaşul l-a luat l-a citit repede de tot, s-a ridicat în picioare, a scris două vorbe pe o hârtie pe care a pus-o pe birou cu faţa în jos şi a intrat în cabinet la doctor, după ce i-a spus asistentei:

— O întorci peste cinci minute şi faci ce scrie acolo!

În clipa în care l-a văzut că intră peste doctor asistenta a apucat să strige:

— Intră pacientul numărul 2! Şi s-a apucat să

cronometreze timpul pentru a întoarce foaia din faţa ei.

— Ia loc te rog, a spus doctorul fără să observe privirea din ochii Uriaşului care îl scana din cap până în picioare.

— Ce te supără!

— Prostia mă supără ceva îngrozitor!

Doctorul s-a uitat atunci mai cu atenţie la pacient şi a observat, în primul rând, că este foarte mare şi în al doilea rând că are o privire care parcă arde.

„Probabil că ăştia duşi cu capul capătă aşa un fel de privire sinceră care cred că îi avantajează în anumite situaţii dar nu aici în cabinetul meu” Doctorul s-a hotărât să analizeze cu mult calm acest caz probabil unic în cariera lui şi a continuat dialogul, făcând puţin pe prostul şi încercând să intre în pielea personajului.

— E perfect! Şi unde simţi că te doare prostia? A întrebat el bulbucându-şi cât mai galeş privirea. îi era clar că pacientul are probleme cu capul.

— În primul rând o simt aici, a spus Uriaşul şi i-a indicat doctorului zona stomacului, apoi aici şi a indicat zona capului şi la final aici şi i-a arătat ceva pe sub masă probabil pe un picior.

Doctorul s-a uitat lung la el şi a presupus că acesta avea dureri migratoare şi care de aceea se şi mutau din loc în loc. Era evident că aceasta este o problemă mai mult mintală decât fizică.

— Şi de când ai aceste simptome?

— Din momentul în care am intrat aici în cabinet.

— Adică vrei să spui că ai venit sănătos şi după ce ai intrat în cabinet ai început să ai tot felul de dureri. Mai ţi minte de ce ai venit la cabinet dacă nu aveai nicio durere înainte.

— Eu zic că orice om trebuie să meargă la control periodic şi nu trebuie să ajungem schelete pe targă pentru

a veni la consultaţie la un doctor, nu am dreptate? Doctorul nu este pentru noi ca un duhovnic? Nu la el trebuie să venim pentru a ne menţine sănătatea?

— Ai perfectă dreptate dar eu caut să înţeleg specificul fiecărui pacient că altfel nu reuşesc să-i prescriu nimic!

— Dumneavoastră ţineţi neapărat să-mi prescrieţi ceva chiar dacă nu am nimic?

— Nu, nici vorbă dar să ştii că nu există om perfect sănătos!

— Aici aveţi perfectă dreptate şi dacă ar fi să-mi daţi un exemplu chiar cu dumneavoastră ce aţi putea să-mi spuneţi despre starea de sănătate pe care o aveţi?

Doctorul s-a gândit că e mai bine să intre într-un dialog civilizat, sincer, decât să încerce să-şi păcălească pacientul numărul 2.

— Pe mine de exemplu mă supără puţin rinichiul drept! De mai mulţi ani!

— Şi ce aţi făcut să nu vă mai supere?

— Am încercat să duc o viaţă mai cumpătată!

— Nu cred că este suficient! Privirea Uriaşului se oprise exact între sprâncenele doctorului. Aţi încercat să faceţi mai multă mişcare?

— Sincer să fiu nu am prea încercat că am fost prins de tot felul de treburi!

— Eu zic că trebuie să vă stabiliţi o listă de priorităţi că nu se poate să vă neglijaţi sănătatea!

— Şi eu vreau la fel dar acum am şi cabinetul ăsta pe cap şi nu prea văd când voi avea timp! încerca doctorul să joace rolul de doctor.

— Păi nu dumneavoastră aţi vrut să veniţi aici la cabinetul ăsta?

— Eu am dat banul, dar nu m-am gândit la un cabinet anume şi aşa s-a nimerit!

— Dar arterele de ce le aveţi aşa înfundate?

— Asta e de la tutun că tot încerc şi nu pot să mă las! A răspuns doctorul foarte mirat de constatarea pacientului.

— Aşa ceva nu se poate, un doctor are voinţă, el este un exemplu pentru pacienţi, el este ca un stindard în lupta cu bolile, pe el nimeni nu-l clinteşte din drum!

— Aşa este, aşa vreau să fiu, stindardul cartierului, al oraşului, al ţării!

— Al continentului, al lumii întregi a completat cu entuziasm Uriaşul! Din acest moment vei face numai ceea ce vei dori, nu te vei supune nimănui, eşti o forţă a naturii, chiar de acum vei începe o nouă viaţă, chiar de acum, am zis!

— Aşa voi face, din această clipă sunt alt om, încep o viaţă nouă! Şi zicând acestea doctorul s-a ridicat de pe scaun şi-a lăsat cu grijă stetoscopul pe masă, a ocolit biroul şi s-a îndrepat spre uşa cabinetului pe care a şi deschis-o larg. Pe faţa lui se citea victoria omului că s-a cucerit pe sine însuşi! Asistenta l-a privit uimită şi a căutat să nu-i stea în cale iar acesta a ieşit şi a nimerit exact în cătuşele poliţiei care îl aştepta.

Pe biletul lăsat pe birou Uriaşul îi scrisese: Cheamă poliţia să aresteze prima persoană care iese din cabinet! Dă-le şi actul care este un fals. Totul e legat de răpirea de ieri.

În timp ce maşina poliţiei demara ducându-l pe noul doctor la arest, adevăratul doctor tocmai cobora din limuzina familiei pe trotuar.

— Ce a fost asta? A întrebat el. Aţi avut vreo problemă?

— Nu, doar o lipsă de comunicare, cineva nu a primit încetarea alarmei!

— Hai la treabă că am pierdut destul timp!

Pregătirile de bal.

Fata doctorului se simţea din ce în ce mai bine. Lăsase deja deoparte cârjele şi mergea sprijinindu-se într-un baston uşor. Făcea acest lucru numai acasă ferită de privirile colegilor deoarece dorea ca surpriza să fie totală. Uriaşul venea la ea aproape în fiecare zi şi continuau antrenamentele cu noi şi noi exerciţii.

— Dacă picioarele tale nu ar fi slăbit atât de mult în anii de boală acum ai fi putut merge tară probleme dar aşa trebuie să ne ocupăm de întărirea musculaturii că nu poţi să apari la bal pe nişte beţe şi realitatea este că încă nu ai stabilitate. Tu ai vreun prieten bun prin şcoala aia?

— Am, un fel de prieten, dar la ce-mi foloseşte că nu cred că se uită cineva la mine în starea în care sunt.

— O să ai nevoie de un însoţitor la bal şi trebuie să ştii pe cine te bazezi. Ai nevoie de o persoană care să te accepte pentru cine eşti nu pentru ceea ce eşti.

— Eu mă îndoiesc că băiatul de care vorbesc şi pe care îl consider ca un fel de prieten va putea fi mai mult pentru mine decât un partener de discuţie.

— Testează-l, pune-l la încercare şi îţi vei da seama imediat dacă este un băiat de calitate.

— N-am idee cum să fac!

— Eu zic să încerci să ieşi la o plimbare cu el, numai voi doi şi poate aşa o să-ţi dai seama ce fel de om este, discutaţi şi voi de una de alta, vezi dacă e dispus să-ţi împingă căruciorul, dacă îi place să stea cu tine şi mai ales dacă mai vrea să vă mai întâlniţi şi altă dată.

— O să încerc dar nu prea sunt sigură de reuşită.

— Problema noastră este să aflăm dacă el merită sau nu merită să fie partenerul tău la bal şi dacă da, atunci mergem mai departe.

— Bine atunci o să mă duc mâine la sala de sport unde are meci de baschet şi o să-mi aşez căruciorul în primul rând să văd dacă mă bagă în seamă.

— Aşa să faci şi mai vorbim!

— Acum vreau să-ţi spun un secret!

— Spune!

— Ieri după ce ai plecat şi am Scut în bazin tot ce mi-ai spus, atunci când am ieşit din apă, m-am urcat pe scara bazinului sprijinită în mâini dar apoi mi-a venit ideea să merg singură în picioare până la prosop că parcă îl lăsasem special pe bancă şi nu pe marginea bazinului!

— Hai nu te prostii, ce ţi-am dat eu voie să faci asta?

— Nu mi-ai dat voie dar eu am ghicit după tonul tău că pot să încerc dacă vreau!

— Şi ce ai reuşit?

— Am mers până la prosop, încet să nu alunec, că nu mai aveam nimic de ce să mă ţin şi la bancă am ridicat prosopul şi m-am şters stând numai în picioare, după care am căzut mai mult pe bancă de emoţie. Au fost primii mei paşi după foarte mulţi ani de zile.

— Bravo! Felicitări! Eu nu am vrut să-ţi spun că eşti pregătită să mergi ci am dorit ca acest impuls să plece din partea ta să nu fie ceva forţat. Ai procedat foarte corect şi acum îţi va fi foarte greu să te mai prefaci că eşti invalidă că se vede pe chipul tău cât eşti de fericită.

— Ai dreptate dar nu vreau să le stric surpriza tuturor la bal, ai grijă că ţi-am promis primul dans!

— N-am uitat şi sunt chiar onorat să primesc invitaţia! Imediat ce s-au despărţit şi a terminat şi cu programul la cabinet, Uriaşul s-a gândit cum ar putea să înveţe şi el câţiva paşi de dans să nu se facă de râs la bal. S-a uitat prin ziare şi a căutat să vadă dacă există prin apropierea hotelului vreo sală de dans dar nu a găsit. L-a sunat şi pe Bidon să-l întrebe dacă are ceva cunoştinţe în domeniu dar a fost total dezamăgit de neputinţele lui.

A doua zi la cabinet, în timp ce stătea cu asistenta şi alegea fişele i-a venit ideea să o întrebe şi pe ea dacă ştie

unde ar putea un prieten de al lui să înveţe câţiva paşi de dans.

— Da’ de ce vrea prietenul tău să înveţe să danseze?

— Chiar că nu ştiu, dar zice că dansul e un prilej foarte bun de mişcare şi socializare!

— Şcolile de dans sunt foarte scumpe şi au program mai mult noaptea aşa că prietenul tău poate să caute pe internet o şcoală şi să o frecventeze! A spus ea şi deodată i-a sclipit în minte ideea că nu e vorba de niciun prieten şi a spus, tot pe ocolite: dacă vrei pot să te învăţ eu pe tine să dansezi orice tip de dans şi tu, la rândul tău, să-l înveţi pe prietenul tău dacă sunteţi aşa apropiaţi!

— Să nu te gândeşti că am cine ştie ce relaţie cu el, dar îmi place ideea ta însă nu înţeleg cum am putea să o punem în practică, doar nu cred că vrei să facem lecţii aici după program?

— În niciun caz, eu mă gândeam că ai putea să vi la mine acasă, eu sunt singură şi nu deranjăm pe nimeni.

— Dacă tu crezi că aşa e cel mai bine sunt de acord că nu prea mai avem mult timp!

— Dar de ce, se însoară prietenul tău?

Uriaşul şi-a dat seama imediat de gafa făcută şi a continuat:

— Nu dar este posibil să plece din localitate în vreo două săptămâni!

— Atunci, cu atât mai bine, putem începe chiar de azi, după program, dar va trebui să-ţi schimbi adidaşi ăştia cu ceva mai pentru dans.

Sunt de acord şi poate mergem împreună să-mi recomanzi ceva!

— Aşa o să facem şi ai să vezi că nu te va întrece nimeni la dans, adică pe prietenul tău!

Imediat ce s-a terminat cu toţi pacienţii au plecat împreună să colinde ceva magazine de profil şi a fost

foarte încântat să-şi cumpere perechea de pantofi care i-a recomandat-o.

— Cu ăştia o să zbori la dans, cred că ai observat ce uşori sunt?

— Parcă nici nu-i simt în picioare, sunt într-adevăr foarte mulţumit. O să văd dacă sunt la înălţimea lor!

Au ajuns acasă la asistentă şi i-a primit o pisică, un fel de birmaneză, care imediat s-a lipit de Uriaş şi a început să-i toarcă printre picioare.

— Văd că te cam iubeşte!

— Mi se pare şi normal că e pisică doar dacă era motan eram mai intrigat. În general ele nu se prea ataşează de cineva, sunt foarte interesate şi distante.

— Aşa este, vine la mine doar de foame şi e în stare să umble tot cartierul după băieţi şi să nu mai ştie nimic de mine.

— E foarte frumos aici la tine, a spus Uriaşul privind în jurul lui la ordinea desăvârşită şi curăţenia perfectă.

Acum a înţeles şi el de ce la cabinet este atâta curăţenie şi fiecare lucru are locul lui. Încă de la spital a avut pentru ea o stimă deosebită şi mereu o urmărea cu privirea şi nu se mai sătura văzând silueta ei în preajma lui. Acum e drept că nici ea nu era complet insensibilă la prezenţa lui iar de când lucra şi el la cabinet simţea o şi mai mare atracţie.

Au stat puţin jos şi au băut o cafea pe care ea a Scut-o foarte repede după care i-a spus să se încalţe cu noii pantofi. Camera ei de primire era deosebit de generoasă iar în centrul ei era numai parchet perfect lustruit.

— Acum vreau să stai aici în picioare şi să fii atent la câteva mişcări. A spus ea şi l-a tras de mână în mijlocul încăperii unde el a rămas nemişcat privind-o.

Apoi ea a dat drumul la muzică, de la un aparat aflat pe o consolă printre câteva ghivece de flori şi a început să

se mişte singură în faţa lui. Dintr-odată, fără să ştie de unde, el a realizat că e vorba de un pas de vals şi abia s-a abţinut să nu înceapă să danseze. Ea l-a simţit cum se mişcă şi parcă a început să vibreze ceva în el şi, încet, s-a apropiat şi i-a luat mâna dreaptă şi i-a pus-o pe spatele ei iar stânga a încercat să o cuprindă în palma ei mică dar nu a prea reuşit şi atunci doar a aşezat-o peste palma lui. Au început dansul cu paşi uşori, fără să forţeze nimic şi parcă totul plutea şi muzica îi ducea în altă lume!

— Tu zici că nu ai mai dansat până acum? A întrebat ea complet uluită de eleganţa mişcărilor lui.

— N-am zis niciodată aşa ceva ci doar că nu mai ţin minte să fi dansat vreodată, ceea ce este cu totul altceva!

— Te mişti minunat şi încep să cred că toată povestea cu prietenul tău a apărut mai mult din dorinţa de a fi împreună cu mine!

— În niciun caz nu este acesta mobilul, pur şi simplu am uitat că ştiu să dansez, dar asta nu înseamnă că tu nu meriţi o astfel de poveste şi că nu aş inventa orice pentru a fi împreună.

— Eu îţi propun altceva, să mergem chiar acum la un club cu dans care este chiar în capul străzii şi să vedem ce suntem în stare împreună. Ce zici?

— Zic că e o idee foarte bună dacă acolo au şi ceva mâncare că după aşa o mişcare mi s-a cam făcut foame.

— Hai atunci!

Au ieşit afară şi au luat-o pe jos spre club. Nu îndrăzneau să se atingă decât accidental dar era evident că aşteptau cu nerăbdare amândoi să înceapă dansul. Clubul era destul de plin dar relaxat şi lumea stătea şi la mese şi pe ringul de dans, care în funcţie de melodiile DJ-ului se umplea şi se golea. Au fost conduşi la o masă unde li s-a prezentat meniul şi după ce au comandat, s-au îndreptat spre ringul de dans şi cu foarte mare atenţie au

început să se mişte în ritmul muzicii aproape îmbrăţişaţi şi evident foarte mulţumiţi. Atunci el a constatat că poate să danseze orice dans mai ales rock, în acest club valsul nu era în capul listei.

Seara trecea în noapte şi ei dansau aproape fără să rateze vreo melodie. La un moment dat un bărbat dintr-o pereche alăturată s-a izbit de ei după ce probabil că a călcat strâmb, dar culmea a fost că tot el a început să vocifereze. Uriaşul şi-a luat partenera de mână şi s-a îndreptat spre masa lor unde deja li se adusese mâncarea comandată şi s-au aşezat. Tipul obraznic însă s-a apropiat de masa lor şi le-a reproşat în continuare că a fost lovit pe ringul de dans. Uriaşul nu a făcut nici cel mai mic gest care să-l încurajeze pe bărbat în continuarea altercaţiei dar acesta părea de nestăvilit. Se proptise cu mâinile de masă şi ţipa la ei. Asistenta s-a uitat speriată la Uriaş şi a regretat momentul în care a avut ideea de a veni aici şi i-a şi spus:

— Dacă tu vrei plecăm chiar acum!

— Nu e cazul că mă simt foarte bine! A răspuns el şi a ridicat privirea spre bărbatul care devenise din ce în ce mai furios.

— Ce te uiţi băi namilă, ce crezi că mă sperii cu privirea aia!

— Doar nu te sperii din atâta! I-a spus Uriaşul şi l-a privit în continuare exact între ochi.

În jurul lor se lăsase liniştea şi se făcuse un fel de cerc de curioşi care aşteptau un deznodământ cât mai activ, chiar cu pumni şi picioare dacă se putea. Probabil că acolo astfel de scene erau destul de uzuale şi formau sarea şi piperul serilor de dans. Bărbatul a luat un pahar de vin de pe masa lor şi l-a ridicat gata să-l arunce în ochii uriaşului dar în clipa următoare, ea, care se cuibărise speriată la pieptul lui, a văzut cum acesta îşi opreşte

mişcarea şi rămâne efectiv înţepenit. Toţi se uitau extrem de surprinşi aşteptând continuarea mişcării dar ea nu mai venea şi secundele treceau.

Uriaşul a întins încet mâna şi a luat cu două degete paharul din mâna bărbatului, spre uluirea asistenţei, după care cu o mişcare scurtă cu palma întinsă spre capul lui s-a făcut că-i administrează o lovitură în frunte dar evident fără să-l atingă în vreun fel. Bărbatul aproape a zburat, înapoi vreo trei metri şi dacă lumea nu s-ar fi ferit ca nişte adevăraţi profesionişti cu siguranţă că cineva ar fi fost lovit. Acolo a rămas în aceeaşi poziţie ca şi cum încă mai avea paharul de vin în mână şi tot aşa a şi căzut, ca o statuie lovită de trăsnet, pe spate. În acel moment au intervenit şi gealaţii de la bar pentru că şi-au dat seama de finalul spectacolului. Înainte de a-l culege de pe jos au privit extrem de admirativ spre cel care stătea la masă şi imperturbabil îşi reluase dialogul cu prietena lui. Ea încă nu îşi revnise din surpriză şi chiar a doua zi încă mai revedea scena cu zborul omului prin aer. Toată seara a decurs în perfectă armonie şi parcă totul era sub dominaţia privirilor Uriaşului. Au plecat, aproape spre ziuă şi el a condus-o până acasă după care a luat un taxi până la hotel.

Meciul de baschet începuse de câteva minute şi fata doctorului şi-a adus căruciorul exact pe margine, în zona publicului, unde era şi un spaţiu special pentru cărucioare. Ea se lăudase că are un fel de prieten dar în realitate ei vorbiseră doar de câteva ori şi nu se legase nimic mai mult din asta. Oricum nu ştia alt băiat şi nici nu-i plăcea altul. Scorul era deja favorabil echipei adverse şi spiritele se încinseseră destul de tare.

Momentul cheie a fost atunci când preferatul ei a urmărit o minge mai lungă şi a sărit parapetul dinspre public căzând efectiv peste căruciorul fetei.

„Nu aduce anul ce aduce ceasul!”. S-a gândit imediat fata după ce practic la prins în braţe iar acolo avea muşchi nu glumă, după atâţia ani de mers în cârje şi învârtind la roţi. Băiatul, înalt, frumos, brunet nu a mai ştiut cum să-şi ceară scuze şi pe tot parcursul meciului o tot căuta cu privirea pentru a se convinge că e bine şi nu a păţit nimic. Meciul s-a terminat şi fata a plecat încet cu căruciorul spre maşina ei când s-a auzit strigată din spate. Pentru ea întorsul pe loc era chiar o problemă aşa că a rămas nemişcată aşteptând. Era evident că el nu mai stătuse la duşul tradiţional şi plecase special mai repede pentru a o ajunge din urmă. Mirosul de transpiraţie cu care ea era obişnuită de la antrenamentele ei nu a deranjat-o deloc ba chiar i-a făcut plăcere.

— N-am apucat să-mi cer iertare ca lumea că am dat peste tine, sper că nu ai păţi nimic!

— Nu, nicio problemă, am considerat că aşa e soarta mea!

— Cum adică?

— E simplu, dacă eu nu pot să fug după băieţi atunci îmi cad ei în braţe!

— Hai că eşti simpatică!

Băiatul se oprise în faţa ei şi era nevoit să stea puţin aplecat pentru a o vedea mai bine şi a putea să discute. Fata stătea cu capul în sus şi lumina i se reflecta pe chipul ei frumos ca de înger şi îi punea în valoare zâmbetul minunat şi total inocent. Pentru o clipă el a fost ca vrăjit de această imagine dar şi-a revenit repede şi a întrebat-o:

— În ce parte mergi, nu vrei să te ajut cu căruciorul?

— Nu merg nicăieri, am ieşit doar să mă plimb prin parc, a schimbat ea în ultima clipă ceea ce voia să zică.

— Atunci e perfect, a spus el că nici eu nu mă grăbeam nicăieri, putem să mai stăm de vorbă. Cred că suntem în acelaşi an şi doar clasele diferă, te-am văzut de

multe ori pe holul şcolii.

— E şi greu să nu mă remarce cineva!

— Nu vorbi prostii că şi mama mea este în cărucior şi o iubesc foarte mult. Să ştii că dacă ţi se strică sunt expert în reparaţii de acest fel!

— Ăsta merge bine dar am unul acasă care e cam damblagii dar nu vreau să te reţin prea mult cu problemele mele.

— Nici vorbă, că nu mă deranjează a spus băiatul cu ochii nedezlipiţi de ochii ei! Lasă-mă pe mine să te împing!

— Dacă nu te deranjează că te vede lumea cu mine, e OK. A spus ea şi a ridicat mâinile de pe roţi iar el a apucat de bara din spate a căruciorului după ce i-a ridicat foarte delicat părul care era revărsat peste bară. Ea a apreciat foarte mult gestul şi era evident că el ştie să împingă un cărucior. Mergea lin şi fără să o bruscheze de parcă ar fi fost un obiect de porţelan.

— Văd că te pricepi! A spus ea încercând să privească la el peste cap acolo unde bănuia că-i întâlneşte privirea.

— Ţi-am spus că mă pricep şi dacă nu te grăbeşti putem să stăm pe banca asta să ne putem vedea atunci când vorbim.

— Nu am nimic împotrivă!

După acest răspuns el s-a aşezat pe bancă şi a întors căruciorul ei cu faţa spre el, astfel încât ea s-a instalat practic între picioarele lui care fiind de baschetbalist o cuprindeau fără probleme!

— Stai bine?

— Chiar foarte bine!

— Să ştii că mama mea va fi prezentă la balul de final şi cred că i-ar face mare plăcere să te cunoască!

După ce i-a trecut momentul de uluire fata a răspuns:

— Cum să mă cunoască dacă nici tu nu mă cunoşti!

— Îmi pare rău că vorbeşti aşa, eu te-am remarcat de multă vreme dar am văzut că nu prea bagi lumea în seamă şi n-am vrut să forţez o relaţie, dar având în vedere situaţia mamei mele, mi se pare că îmi eşti foarte apropiată, din multe puncte de vedere.

— Şi care sunt alea multe?

— Păi, suntem colegi de şcoală, suntem colegi de an, semeni cu mama mea, eşti şi foarte drăguţă, dacă pot să mă exprim aşa…

— Doar drăguţă?

— Mă înnebuneşte tupeul tău. Bine! Eşti chiar frumoasă!

— Adică doar frumoasă, dar nu cea mai frumoasă?

— Auzi, şti ceva, pentru mine eşti cea mai frumoasă şi cea mai isteaţă fată pe care am cunoscut-o!

— Da dar tot nu poţi să dansezi cu mine la bal?

— Asta s-o crezi tu! Te iau pe sus în braţe şi tot te dansez!

— Eu îţi spun că n-o să mă iei niciodată pe sus ca să dansezi cu mine!

— Punem pariu?

— Punem! Dar pe ce?

— Pe un sărut, pe care să-l primesc, la bal, în clipa în care te voi ridica de pe scaun în braţe şi apoi, ca bonus, îţi promit, că îţi repar gratis scaunul ăla rablagit de acasă! Te prinzi!

— Bineînţeles, doar să nu uiţi până atunci ce ai promis!

— Nu uit, doar să-mi dai adresa ta şi vin să te iau la ce oră doreşti!

— Nu cred că e bine aşa, pentru că tu trebuie să te ocupi de mama ta şi nu-i frumos să o laşi singură să te aştepte cât timp tu umbli după fete. Eu am să vin cu maşina, cu un prieten şi ne vom revedea în sala de bal

unde o să-mi ţi un loc lângă mama ta. De acord!

— Da, că nu mai este mult, câteva zile şi o să ai şi al doilea scaun reparat! Dar cu ce fel de prieten vi tu? A spus băiatul şi de abia atunci fata i-a putut vedea zâmbetul fermecător.

— Ai să vezi, oricum e mult mai mare ca tine!

— Mă îndoiesc că poate fi cineva mai mare!

— Nu te mai îndoi că poate rămâi aşa! Ai să-l vezi. Acum putem să mergem acasă, poţi să mă conduci până la maşină şi dacă vrei te las undeva în drum.

— Mulţumesc dar eu trebuie să-mi fac cursa pe bicicletă şi am lăsat-o în faţa şcolii!

Au plecat spre maşina fetei şi după ce s-a asigurat că este instalată la volan s-a îndreptat şi el spre bicicleta aflată destul de aproape. Ea a aşteptat ca el să ajungă la bicicletă şi a pornit încet pe drumul care ducea spre ieşirea din incintă. El a înţeles mesajul şi a pornit în viteză după ea ajungând-o chiar în momentul în care drumurile lor se despărţeau şi ea urca spre autostradă. Acolo şi-au făcut tot felul de bezele de despărţire – Replay la răpire!

După două zile, doctorul s-a gândit că este mai corect să se ducă el la poliţie şi să dea declaraţia decât să vină ei grămadă acasă la el şi să-i streseze familia. A căutat cartea de vizită a şefului secţiei de poliţie şi s-a anunţat la el. Cum a ajuns a fost invitat imediat în birou unde şeful sorbea liniştit dintr-o cafeluţă.

— Ce plăcere să vă văd şi mă bucur că sunteţi bine sănătos. Puţine persoane au parte de aşa o traumă, care nu e uşor de suportat de nimeni, mai ales de familie.

— Aici aveţi dreptate şi poate că deja aţi aflat care a fost mobilul răpirii mele.

— Asta am aflat din prima zi de interogatorii şi vreau să vă spun că nemernicii ăştia vor lua ani grei de puşcărie. Dacă vreţi să-mi povestiţi ce ştiţi dumneavoastră am să

chem imediat o dactilografa să transcrie textul şi să-l puteţi semna la plecare. Dar, îmi cer iertare că nu v-am întrebat dacă doriţi o cafea sau un suc, o apă!

— S-o luam pe rând, doresc şi dactilografă şi cafea şi vă mulţumesc pentru amabilitate!

După ce ambele au sosit, dactilografa era mai mult stenografă iar cafeaua avea un miros foarte promiţător, doctorul a început povestea chiar de la început, de la schimbarea metodei de primire de la cabinet şi propunerea diagnosticului din sala de aşteptare, ceea ce adus la o mai mare eficacitate în consultarea pacienţilor şi evident a atras şi invidia concurenţei.

Şeful secţiei a confirmat şi el că într-adevăr concurenţa s-a hotărât să ia măsuri şi să-l elimine.

— Dar totuşi nu înţeleg cum este posibil ca un asistent să poată indica cu precizie un diagnostic dacă nu are o experienţă de ani de zile în domeniu.

— Nici mie nu-mi este foarte clar dar după ce l-am testat, multe zile şi cazuri la rând, am ajuns la concluzia că omul se pricepe şi i-am acordat credit. Bineînţeles că tot ce spune el este verificat de mine şi tratamentul se face numai după prescripţiile mele.

— Asta ar fi doar prima ciudăţenie!

— Să înţeleg că mai sunt şi altele?

— O mulţime şi dacă vreţi vă fac o listă că poate le lămurim!

— Începeţi!

— Cum de v-au atacat pe stradă şi au acţionat atât de repede că nimeni nu a anunţat poliţia?

— Cred că pur şi simplu au avut noroc şi nu a fost lume pe stradă, iar pentru mine totul a durat câteva secunde că apoi nu am mai ştiut de mine, m-au electrocutat!

— Asta ştim dar ce au făcut cu maşina, cum poate să

dispară o maşină, aproape nouă şi să nu fie găsită nicăieri de poliţie?

— Aici cred că pot să vă ajut eu sau mai bine zis pasiunea mea pentru tehnică, maşina are un fel de cutie neagră, care înregistrează tot ce se vorbeşte în ea, asta pentru şoferii care o mai plimbă prin oraş sau pe la service şi mai ales are sistem de localizare, care nu poate fi distrus nici în accident la viteză foarte mare.

— Şi dumneavoastră speraţi că el funcţionează şi acum?

— Desigur, trebuie doar să-i dau căutare pe net.

— Doriţi un laptop conectat la internet, imediat, a spus şeful şi a sunat la telefon:

— Să mi se aducă în birou un calculator cu legătură la internet! Vine imediat! Chiar sunt curios să văd cum procedaţi!

Un subofiţer a intrat cu un laptop şi a vrut să-l pună în faţa şefului dar acesta i-a indicat partea cealaltă de masă şi el la lăsat deschis în faţa doctorului.

— Se introduce un site al celor care au sistemul în urmărire, se scrie codul aparatului, care e notat şi în interiorul cheii de contact care are un mâner ce se deschide, dar pe care îl ştiu pe dinafară şi iată, tastă, enter şi apare locul unde e maşina în acest moment. Dacă vrem mai clar dăm pe harta din satelit şi ia să vedem, cred că nu am reuşit din prima, că acolo e un lac şi maşina mea nu e barcă!

— Eu sunt convins că aţi reuşit, să vină ofiţerul de serviciu! A strigat şeful prin uşa deschisă.

— Ordonaţi! A spus acesta răspicat.

— Priveşte punctul ăla care pâlpâie pe harta din calculator şi spune-mi dacă şti ceva de locul ăsta? E vorba de o maşină.

— Bineînţeles că ştiu, să trăiţi, e în lac, după ponton,

de unde am mai scos o maşină acum trei ani!

— Mobilizează echipa de scafandri, utilajele de ridicat şi să scoateţi maşina de acolo! Să o văd în curtea secţiei fără s-o stricaţi mai tare!

— Am înţeles, să trăiţi!

— Mâine o să vedem în ce hal a ajuns, sper că aveţi asigurare la ea!

— Am de toate!

— Atunci să trecem mai departe, dumneavoastră spuneţi că asistentul pe care îl aveţi de ceva vreme la cabinet şi pe care l-am cunoscut la ieşirea din container, e un fel de miracol şi vă ajută foarte mult în diagnosticarea bolnavilor sau pacienţilor cum vreţi să le spuneţi?

— Exact, el are un fel anume prin care „vede” bolile, parcă citeşte pe bolnav!

— Şi de unde ştiţi că ceea ce vă spune el e corect?

— Pentru că sunt pacienţi pe care îi tratez de ani de zile şi ştiu exact ce boli au iar el după ce i-a scanat, cum zice, mi-a spus cu precizie acelaşi diagnostic. În plus faţă de diagnosticul medical el îmi comunică şi problemele psihice dacă există, dar eu nu ştiu cum face acest lucru şi se pare că nici el nu-şi înţelege prea bine darul pe care îl are.

— Bine să trecem mai departe, cum a reuşit să vă găsească aşa repede, că doar nu aţi apucat să-i lăsţi un bileţel pe trotuar?

— Mă bucur că sunteţi o persoană glumeaţă şi aveţi dreptate că electrocutat cum eram nu i-am lăsat niciun bilet, dar am vorbit cu el după aceea şi mi-a explicat că a avut un fel de vis în care a văzut toată scena răpirii şi chiar persoanele care au participat la acţiune.

— Şi dumneavoastră l-aţi crezut, nu este posibil să fie şi el implicat în răpire, mă gândesc că ar fi fost cel mai câştigat.

— Dacă era el nu apărea imediat un înlocuitor pe care de altfel l-a şi făcut să plece direct în braţele poliţiei!

— Da, ţin minte cum a sunat asistenta şi ne-a spus în şoaptă să venim repede că mai este un participant la răpire în cabinet. La început n-am crezut-o dar după ce am ajuns şi am auzit cum striga tipul ce mare şi ce tare este, atunci m-am gândit că nu e ceva tocmai curat şi după ce am văzut şi documentul m-am convins că notariatul la care se zice că a fost întocmit îşi schimbase antetul de o săptămână dar ei nu au aflat şi au lucrat pe formulare vechi. Totuşi mă întreb cum au ajuns atât de repede la inspectorul sanitar că doar nu visează şi adrese.

— Aici chiar este o problemă, pe care nici eu nu am înţeles-o dar se pare că are foarte multe relaţii în oraş.

— Dumneavoastră poate nu ştiţi dar inspectorul avea un fel de pază şi umană şi cu un câine pe care l-a licitat de la noi, problema mea cea mai delicată este cum a reuşit să-l convingă pe inspector să ne dea mailul acela care a declanşat totul?

— Asta chiar că nu ştiu, pe el nu l-am văzut niciodată să umble la calculatorul de la cabinet de care, e drept, că se ocupă asistenta mea.

— Dar cum a intrat în familia dumneavoastră, cum v-aţi cunoscut, nu a fost ceva forţat?

— Nu, nici vorbă, s-a cunoscut cu fata mea la sala de sport unde ea făcea antrenamente şi a ajutat-o la exerciţii şi după ce am văzut că se pricepe l-am lăsat să vină şi acasă ca un fel de antrenor personal.

— Dar el unde locuieşte, mă scuzaţi că vă pun atâtea întrebări dar nu sunt de loc lămurit de unde a apărut tipul ăsta?

— Nu-i nicio problemă că puteţi să întrebaţi tot ce doriţi, oricum el nu are nimic de ascuns că, datorită unui accident, se pare, el nu-şi mai aminteşte nimic din viaţa lui

anterioară şi trăieşte numai prezentul. Locuieşte la hotel.

— După cercetările pe care le-am făcut la casa inspectorului şi în împrejurimi s-a găsit un cuţit de oţel cu lama îndoită de parcă era de carton, ştiţi cumva ca omul dumneavoastră să poată face aşa ceva?

— Nu cred, el este într-adevăr extrem de voinic dar totuşi o lamă de oţel este altceva, nu cred că el o poate îndoii, să nu fi căzut cineva pe ea şi să o facă sub forma aia?

— E posibil dar nu am reuşit să aflăm al cui este cuţitul şi de altfel eu nu cred că el ar fi putut să frecă de câinele inspectorului care, v-am spus că este dresat de noi pentru apărare.

— Probabil că din acest motiv nici nu a trecut mai departe şi doar s-a lămurit unde locuieşte.

— Aşa cred şi eu dar ar fi posibil să-l rugaţi să frecă şi pe la noi pe la secţie să ne cunoaştem mai bine. Să-i spuneţi că nu avem niciun motiv să-l interogăm sau altceva, să nu creadă că vrem cine ştie ce, doar să ne cunoaştem mai bine că este un cetăţean nou din acest cartier.

— Sigur, am să-i spun şi sunt convins că va trece pe la dumneavoastră, doriţi să-i spun o anumită zi sau oră?

— În niciun caz că atunci prea ar semăna a convocare şi nu ăsta este scopul! Să vină când doreşte! Să întrebe de mine!

— Desigur, şi dacă nu mai avem alte probleme o să-mi permiteţi să merg la spital că deja am întârziat.

— Vă rog chiar! Mâine vă spun ce este cu maşina.

A doua zi de dimineaţă doctorul a venit direct la secţie.

— Nici n-am ştiut că vi s-a comunicat că am scos-o din apă, nu a trecut nicio jumătate de oră?

— Nu mi-a spus nimeni nimic dar am văzut pe

programul de localizare că e în curtea secţiei!

— Să-mi arătaţi şi mie unde e pus programul ăsta şi de ce nu vi-l fură nimeni!

Au trecut amândoi în curtea din spate şi acolo, încă pe platformă era maşina din care se mai scurgea apă.

— Uitaţi-vă pe bord!

— Ce să văd, că în afară de ursuleţul ăla din silicon nu e nimic, doar nişte urme de iarbă din lac.

— Ursuleţul e detectorul, eu l-am pus înăuntru şi nimeni nu vrea să-l fure că din ăştia sunt pe toate drumurile! Uite că vine şi angajatul meu aşa cum mi-a promis de aseară. A spus doctorul în timp ce Uriaşul, condus de un poliţai se apropia de ei.

— Vă salut, am auzit că doriţi să ne cunoaştem mai bine!

— Aşa este şi mă bucur că aţi venit aşa repede şi chiar vreau să stăm de vorbă!

— Unde doriţi să vorbim, la secţie sau într-o plimbare?

— Din păcate aştept nişte telefoane şi nu mă pot dezlipi de birou aşa că o să mergem la mine! Maşina o să v-o dăm după ce încercăm să luăm nişte amprente şi să o spălăm puţin să vedem dacă mai funcţionează. S-a întors el spre doctor:

— Nu-i nicio grabă şi oricum doream să-i schimb husele, aşa că mai vorbim. A spus doctorul şi a plecat spre ieşire.

— O să vă conducă colegul că aşa-i la noi regula!

— Mulţumesc, vă salut! Noi ne vedem la cabinet! I-a spus el Uriaşului şi a ieşit însoţit regulamentar.

— O să mergem acum în biroul meu. Şi s-au îndreptat amândoi spre clădire.

După ce au intrat în birou şi şeful de secţie l-a măsurat din cap până în picioare i-a spus să ia loc şi la

întrebat dacă doreşte o cafea.

— Nu mulţumesc, doar un pahar cu apă, a răspuns Uriaşul şi a luat loc pe scaunul indicat.

După ce i s-a adus apa, la cererea gazdei, Uriaşul a început să se uite prin birou şi i-a plăcut că este destul de curat şi ordonat.

— Dacă doriţi să vă spun anumite detalii legate de răpire vă stau la dispoziţie, s-a oferit el.

— Sincer nu, că m-am cam lămurit despre ce este vorba şi aş dori să vorbim mai mult de persoana dumneavoastră!

— Excelent că şi pe mine mă interesează subiectul!

— Sper că nu încercaţi să mă luaţi peste picior, a răspuns poliţistul puţin iritat.

— Nici vorbă, dar probabil aţi aflat că în urma unui accident eu mi-am pierdut aproape complet memoria şi de aceea vă spuneam că sunt dornic să vorbesc şi să aflu cât mai multe despre mine. Eu nici acum nu ştiu cine am fost în realitate şi ştiu doar cine sunt acum.

— E foarte interesant ce-mi spuneţi şi cred că vă pot ajuta cu identificarea, dacă mi-aţi permite să transmit amprentele dumneavoastră la laborator şi dacă sunteţi în baza naţională de date problema e ca şi rezolvată.

— Cu mare plăcere că sunt chiar interesat şi pentru asta vă stau oricând la dispoziţie!

— Atunci, după ce terminăm convorbirea mergem la laborator să vă preleveze amprentele şi poate avem noroc.

— E perfect aşa, ce mai discutăm?

— Nu am fost foarte lămurit cum aţi dat de urma inspectorului, ce vis a fost ăla?

— Trebuie să vă explic că multe lucruri care mi se întâmplă nu au nicio logică pentru mine şi nu ştiu cum să le lămuresc bazat pe trecutul meu, nu am repere. Problema cu visul a fost extrem de reală şi am văzut totul

ca pe un film dar de ce nu ştiu. Important este că tot ce am văzut s-a confirmat cu precizie.

— Vreţi să spuneţi că aţi putea să prevedeţi ceva din viitor?

— Nu, din viitor nu cred, ce am văzut eu a fost din trecut! Nu m-am gândit niciodată la viitor, în sensul că aş putea şti ce se va petrece cu mine, de exemplu, peste alţi zece ani.

— Dar de ce spuneţi, alţi zece, nu sunt doar următorii zece?

— Nu chiar, că eu am deja peste zece ani din momentul în care mi-am pierdut memoria?

— De unde ştiţi aşa precis?

— Am cunoştinţe care m-au întâlnit exact atunci, după eveniment şi care mi-au spus data.

— Şi a fost acum zece ani?

— Acum sunt mai mult de zece, aproape doisprezece!

— Am auzit că aveţi un fel de dar prin care puteţi să spuneţi ce boli au anumite persoane?

— Nu anumite, ci orice persoană!

— Şi puteţi face asta numai în condiţii de cabinet?

— Nu, evident, pot face asta în orice moment şi cu oricine! Trebuie doar să mă concentrez puţin şi atunci văd tot ce trebuie.

— Foarte interesant, să zicem că am să vă rog să îmi spuneţi ceva despre un subordonat care este extrem de ciudat, în ultima vreme şi parcă a şi slăbit şi nu mai face glume, aşa cum făcea el mereu. Vreţi să-l vedeţi?

— Sigur că vreau, dar să ştiţi că eu nu sunt doctor şi tot ce spun eu trebuie validat şi de un medic care poate să-i prescrie o eventuală reţetă cu tratament.

— Asta am înţeles, cum poate avea loc întâlnirea dintre voi doi, să mergem la el la birou sau să-l chem aici, cât ar dura consultaţia, ca să mă exprim aşa?

— Nu mai mult de câteva secunde, atât trebuie să-l văd şi apoi poate să plece!

— Pot să-l chem. acum?

— Da!

Şeful a apăsat pe un buton:

— Să vină băiatul de la Documente secrete cu ultimele adrese din corespondenţă!

— Da, să trăiţi!

Peste câteva minute a intrat în birou un tinerel, îmbrăcat foarte curat, cu ochelari, uşor fumurii şi care avea în mână o mapă cu documente. A vrut să lase mapa pe birou dar şeful i-a spus:

— Nu pleca, mă uit peste ele şi ţi le dau imediat! Şi a început să răsfoiască mapa, filă cu filă.

În acest timp tinerelul s-a uitat la Uriaş şi parcă nu mai putea să-şi ia privirile de pe el, părea ceva magnetic. A căutat să aibă o atitudine cât mai relaxată dar nu-i reuşea de loc şi parcă mâinile au început să-i transpire şi faţa îi devenise mai roşie.

În timp ce se uita pe documente, şeful de secţie arunca câte o privire şi spre Uriaş căutând să înţeleagă ce face, dar acesta se rezemase de spatele scaunului şi părea că îşi terminase treaba şi stătea în aşteptare.

— Când putem să continuăm discuţia să-mi spuneţi, a spus şeful cu ochii la Uriaş.

— Oricând doriţi, m-am gândit la un răspuns, a spus şi el, încercând să jusifice întrebarea şefului!

— Bine atunci, lasă documentele şi du-te că am să te chem eu când le termin, i-a spus el celui de la biroul de Documente secrete.

Acesta a aruncat o privire spre mapă şi a spus:

— Am înţeles! S-a întors şi a ieşit din birou închizând uşa în urma lui.

— Ei, ce aveţi să-mi spuneţi?

— M-am gândit să profit de amabilitatea dumneavoastră şi să accept să luăm masa împreună. A spus Uriaşul şi văzând ce faţă mirată a făcut şeful i-a făcut un semn cu degetul pe buze să aibă grijă ce vorbeşte.

Acesta fiind poliţist cu experienţă, a priceput imediat că locul e „contaminat” şi a spus cu voce tare:

— Chiar mă gândeam că ar fi bine să mai facem o pauză, unde vreţi să mergem, aveţi vreo preferinţă?

— Dumneavoastră m-aţi invitat aşa că mergem unde spune gazda.

S-au ridicat amândoi şi au ieşit iar uriaşul i-a făcut semn să închidă uşa de la birou cu cheia. Au ieşit pe hol şi apoi din clădire.

— Nu vreţi să mergem puţin pe jos? A întrebat Uriaşul.

— Cu cea mai mare plăcere!

Şeful era, pur şi simplu fermecat de calmul şi plăcerea cu care vorbea interlocutorul său şi în acelaşi timp extrem de curios să audă ce îi va spune. Pentru început a întrebat:

— Ce boală credeţi că are, aţi văzut ce slab este?

— Nu are nicio boală!

— Mă uimiţi dar acum câteva luni era mai grăsuţ, plin de viaţă, extreme de jovial şi acum parcă e o epavă iar ceea ce mi spuneţi nu mă lămureşte de loc.

— Dumneavoastră aveţi duşmani, vorbesc de cei puternici, nu de rogodele?

— Sunt sigur că am, la câţi am băgat la puşcărie, dar nu văd legătura cu boala băiatului ăsta pe care chiar doream să-l avansez, la operativă, pe teren, unde se câştigă mult mai bine şi cred că nu e nici plictiseala din biroul lui.

— Este perfect ce-mi spuneţi şi acesta va fi şi testul la care îl vom supune la întoarcere!

— Nu pricep nimic! De ce trebuie să-l supunem la un test şi ce are dacă nu e bolnav?

— Sunteţi de acord ca la întoarcerea la birou să-l chemaţi şi să-i propuneţi o muncă pe teren, cum aţi spus?

— Da sigur că vreau şi sunt sigur că îmi va mulţumi cu o mie de cuvinte, de multă vreme îşi dorea asta şi probabil că această nouă funcţie îl va pune iar pe picioare.

— Atunci hai să ne întoarcem şi să zicem că am mâncat şi să-l chemaţi în birou.

— Şi după ce acceptă ce facem?

— Nu va accepta, iar după aceea o să hotărâţi dumneavoastră ce faceţi în funcţie de detaliile pe care o să vi le furnizez.

— Eu sunt de acord dar numai un mare tăntălău nu ar acceptat un salariu aproape dublu!

S-au întors în birou şi au luat o poziţie de parcă ar fi fost amândoi cu burţile pline. Imediat şeful la chemat pe băiatul de la Documente secrete.

Acesta a intrat, s-a uita la cei doi şi a întrebat:

— Pot să iau mapa? Şi a întins mâna spre ea.

Şeful, fără să-i răspundă l-a întrebat pe Uriaş:

— După masa asta doriţi o cafeluţă?

— Una mică dar fără zahăr!

— Să te duci şi să comanzi două cafele, una pentru mine, ştie fata cum să fie şi una mică şi fără zahăr, pentru domnul şi să vi înapoi!

După ce a ieşit să comande cafelele Uriaşul i-a făcut acelaşi semn de dinainte cu privire la vorbitul în birou iar şeful a înţeles şi a tăcut.

— Le aduce imediat a spus băiatul care s-a întors repede. Pot să iau corespondenţa?

— Tu nu te-ai săturat de atâtea hârţoage? L-a întrebat şeful.

— Cum să mă satur, asta e treaba mea cea mai

important aici!

— Să ştii că m-am mai gândit mult la tine şi am ajuns la concluzia că eşti un băiat capabil, muncitor, ai înţeles multe din activităţile de aici şi aş dori să te propun la o avansare în operativă pe teren, şti foarte bine că salariul tău va fi dublu sau triplu dacă rezolvi cazuri mai dificile. Eu ştiu că asta îţi doreai şi tu anul trecut atunci când ai făcut şi cursurile alea. Nu trebuie să sari pe mine de bucurie ci e suficient să încerci să-ţi faci cât mai bine datoria începând chiar de mâine!

Băiatul s-a clătinat pe picioare, s-a făcut galben ca lămâia şi probabil că mai avea puţin şi cădea leşinat şi numai privirea Uriaşului l-a ţinut în picioare. Cu greu a îngăimat:

— Alea au fost vorbe şeful, acum nu mă mai simt în stare de aşa ceva, eu stau bine la biroul de Documente şi nu doresc să mă mai mut nicăieri, mulţumesc de ofertă dar trebuie să refuz.

Acum a fost rândul şefului de secţie să cadă pe spate dar să calmat repede şi i-a spus:

— Bine, dacă aşa doreşti, aşa să fie, nu mai discutăm problema, poţi să pleci, i-aţi şi mapa!

— Să mai lase mapa că nu am discutat unul din documente, a intervenit brusc Uriaşul, iar şeful, deşi surprins, i-a făcut semn să plece fără mapă.

Prin semne şeful l-a întrebat pe Uriaş, care e treaba cu atâtea mistere. El s-a ridicat de la locul lui şi s-a întins peste birou şi a luat mapa din faţa şefului. A desfăcut-o cu burta în jos şi profitând de cursurile de spărgător pe care le-a urmat în hală, la gunoaie, a scos unul din bumbii care păreau că ţin foile din mapă şi l-a pus în faţa şefului în aşa fel încât să se vadă foarte bine că e vorba de un microfon ultraperformant.

— Acum putem să vorbim că nu ne mai aude nimeni,

la ce oră vi se aduce corespondenţa în această mapă?

— La prima oră! A răspuns şeful, care încă nu-şi revenise din uimire şi privea spre microfon!

— La ce oră se ridică mapa după ce a stat tot timpul în birou?

— La prânz sau chiar după ce plec eu dacă nu sunt documente urgente!

— Deci mapa stă tot timpul pe birou şi înregistrează toate convorbirile?

— Exact! Aşa se pare! Acum înţeleg!

— Şi în ultima vreme nu aţi avut senzaţia că toate arestările prin surprindere au fost ratate?

— Nu chiar toate dar majoritatea au fost ratate!

— Asta însemnă că cei care vă captează informaţiile nu le dau la toţi fraieri ci numai în anturajul lor. Deci băiatul ăsta nu vrea pe teren pentru că el câştigă din vânzarea informaţiilor din acest birou mult mai mult.

Şeful s-a ridicat brusc şi a chemat ofiţerul de serviciu căruia i-a şoptit ceva la ureche şi s-a întors la birou.

— Dar de ce credeţi că îmi face el acest act de trădare?

— I-aţi văzut mâna stângă?

— Nu cred că m-am uitat în special la ea, nu-i la fel cu dreapta?

— Aproape la fel numai că la baza degetului mare are tatuat zarul de cinci, ceea ce înseamnă mare cartofor sau chiar fost puşcăriaş.

— Asta ştiu şi eu ce înseamnă dar nu m-am uitat să văd dacă are aşa ceva şi acum îmi dau seama că el nu utilizează decât mâna dreaptă în tot ce face de parcă-i ciung. În slujba cui o fi?

— Un jucător de cărţi se îndatorează iar cămătarii nu se joacă. Ăştia îţi pun cuţitul la gât pentru sume mici dar te pot şi şantaja să intri în combinaţie cu ei şi să le faci

diverse servicii. După ce s-au convins de utilitatea lui şi şi-a achitat datoriile au început să-l plătească pentru a-şi continua munca şi aşa ei află în direct orice acţiune se pregăteşte în acest birou.

— Daţi-mi voie să vă spun că sunt uluit de tot ce am aflat şi vă mulţumesc foarte mult. O să iau măsuri imediate împotriva lui şi sunt sigur că o să aflu şi cine ascultă la capătul celălalt. Acum dacă vreţi să mergem să vi se ia amprentele că poate vă ajutăm cu ceva de prin arhive.

— Cu plăcere! Să mergem!

În timp ce mergeau pe hol s-au intersectat cu băiatul de la Documente secrete care de data asta era încătuşat şi dus la arestul de la subsol. Pentru el urma o noapte fără stele şi cu multe întrebări. Părea resemnat şi nu mai avea niciun fel de sclipire în privire.

Au ajuns la laborator şi o domnişoară simpatică l-a ajutat să-şi imprime degetele pe o placă specială. După ce a terminat domnişoara i-a întins un şervet să se şteargă şi era gata, gata să-l ajute din toate punctele de vedere. La experienţa ei şi-a dat seama imediat că are de-a face cu o personalitate şi nu cu un vagabond în cătuşe.

— O să le dăm la analizat şi probabil că mâine o să aflăm rezultatul şi eu sper să fie pozitiv.

— Vă mulţumesc foarte mult şi mă bucur că v-am fost cumva util. Ne auzim la un telefon la revedere!

— La revedere!

Frumoasa prietenie!

După ce a trecut pe la fata doctorului pentru ultimele pregătiri înaintea marelui bal, Uriaşul s-a dus la cabinet unde prietena lui asistenta îl aştepta cu multă nerăbdare.

— Bine ai venit că sunt complet depăşită de câtă lume o să vină azi la cabinet. Uite, am scos aici toate fişele şi doar doi sunt din pacienţii vechi şi cu tratamente clare restul sunt numai noutăţi care sunt prima dată la noi.

Poate că domnul doctor ar trebui să facă ceva că altfel nu mai facem faţă şi aşa am ajuns la consultaţii de 8 minute pentru fiecare pacient.

— Tu şti foarte bine că de numărul de pacienţi depinde prosperitatea cabinetului şi a ta şi a mea, aşa că noi nu prea avem interes să scădem numărul lor ci dimpotrivă!

— Bine atunci să lăsăm lucrurile aşa cum sunt şi doar dacă apar probleme să vorbim cu doctorul. Uite fişele, eu am să spun numele fiecărui pacient care intră aici să poţi să faci legătura între fişe şi om.

— Cum vrei dar ai văzut că ei se aşază în ordinea programărilor şi dacă ai lista e uşor să-i identifici.

— Bună ziua! S-a auzit glasul domnului doctor, vă anunţ imediat după ce mi-am pus halatul, cum a fost la poliţie, au fost amabili?

— Sigur şi sper că le-am fost şi eu de ajutor iar ei au spus că dacă amprentele mele sunt în arhiva lor, atunci mă pot ajuta să mă identific, ca să spun aşa!

— Foarte interesant, ce idee de poliţist, însemnă că v-aţi înţeles bine! Sper să te ajute!

— Exact!

Consultaţiile au început după regulile stabilite şi nu au fost prea multe probleme în afară de o pacientă care, pur şi simplu, dorea să mai stea de vorbă cu cineva că se plictisea acasă. Nu a fost de loc mulţumită că domnul doctor i-a prescris bilete la film şi nu a vrut să stea de loc de vorbă mai pe îndelete. Toate speranţele ei de lălăială prin cabinet au fost spulberate exact în trei minute şi a fost nevoită să plece cu tristeţea în suflet, neconsolată.

— Sper că vi la balul fetei? A întrebat-o Uriaşul pe asistentă.

— Da’ de ce mă întrebi nu ai parteneră?

— Nu prea, că în afară de un dans nu am promis

nimic.

— Şi al cui este dansul promis, mă rog?

— E surpriză şi nu am voie să spun la nimeni că e şi secret!

— Tu vrei să mă dai gata şi nu ai nicio parteneră pentru niciun dans!

— Dacă îţi spun că e secret atunci chiar e secret!

— Vrei să mă faci geloasă?

— Nu mi-aş permite luxul ăsta, dar dacă ai deveni geloasă pentru mine ar fi o mare onoare!

— Bine şi cu ce să mă îmbrac că va fi o petrecere de puştime, nu prea este de nasul nostru, oameni serioşi!

— O să dansăm şi noi acolo unde stau profesorii şi profesoarele!

— Să nu-mi spui că ai vreo profesoară preferată!

— Singura mea preferinţă este pentru tine şi nu am cunoştinţe dintre profesoare decât ce mi-a povestit fata.

— O să mai vorbim despre asta şi eu zic că trebuie să te mai antrenezi la dans că dacă te bagi între puştoaicele alea să nu-ţi dea clasă!

— Cred că glumeşti că ele nu dansează ce ştim noi ci mai mult un fel de tremurici combinat cu o bâţâială complexă!

— Aşa crezi tu, dar dacă vrea un vals sau rock, ce faci?

— Le dansez de le schimb impresia despre generaţia noastră!

— Aşa să faci! Ai terminat fişele?

— Da, toate sunt notate!

— Mai vi diseară la mine, la repetiţii?

— Mai vin! Chiar cu plăcere!

— Te aştept şi nu trebuie să cumperi nimic că am eu de toate!

— Cum vrei, aşa rămâne!

La ora stabilită Uriaşul, cu un mare buchet de flori în mână stătea postat în faţa uşii asistentei şi era pregătit să sune. În aceiaşi clipă lângă el a apărut un bărbat tânăr şi care a apăsat primul pe butonul soneriei.

— Cred că eu eram primul! A spus Uriaşul încercând să înţeleagă ce vrea tipul.

— Eu sunt de-al casei a răspuns celălalt şi a aşteptat să se deschidă uşa.

Uşa s-a deschis şi asistenta a apărut îndreptându-şi rochiţa şi cum i-a văzut pe amândoi s-a aruncat în braţele noului venit şi s-au îmbrăţişat îndelung.

— Cred că am greşit adresa. A spus Uriaşul puţin intrigat de scena care se desfăşura în faţa lui.

— N-ai greşit nimic, nu semănăm? el este fratele meu! Intraţi amândoi.

— Dacă eu sunt fratele tău, el cine este? A zis zâmbind larg tânărul.

— El este colegul meu de serviciu şi i se spune Uriaşul şi cred că este evident de ce.

— Da, pare corect să ţi se spună aşa.

— Dar ţie cum îţi zice?

— Toţi îmi spun Blondul şi am impresia că acum chiar aşa mă cheamă.

— Bine Blondule, mă bucur să te cunosc.

— Am spus aşa pentru că nici tu nu mi-ai zis un nume normal!

— Aici problema e puţin mai complicată frăţioare că şi-a pierdut memoria acum mai bine de zece ani şi chiar nu mai ştie cum îl cheamă, nu mai are nicio amintire de atunci. El trăieşte numai prezentul. A fost recent şi la poliţie şi i-au luat amprentele şi sperăm să reuşească să-l identifice, că nu poate să fie un nimeni toată viaţa.

— Ar fi minunat să reuşeşti şi să-ţi rezolvi problema ca să ştiu şi eu cu cine umblă sora mea. Oricum nu ai faţă

de vagabond.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur! Eu mă pricep la oameni şi pot să-ţi spun că eşti o persoană cu totul specială. Hai să vă fac o poză la amândoi să am şi eu la ce mă uita când sunt singur!

— Aici chiar ai dreptate, a intervenit şi ea după ce a stat lângă el să le facă poza şi apoi s-a dus să pună florile într-o vază. Haideţi la masă!

Toată seara a decurs într-o atmosferă relaxată şi veselă. Ea s-a lăudat la fratele ei cum a fost invitată la un bal de absolvire de la liceu şi a acceptat cu toate că acolo va fi multă puştime.

La un moment dat a sunat telefonul fratelui şi acesta şi-a cerut scuze că trebuie să răspundă.

— Nu pot să cred aşa ceva, mai mult a strigat el în telefon, unde sunteţi acum?... Vin imediat şi să nu vă mişcaţi de acolo! Poţi să vi cu mine? S-a întors el spre Uriaş. Se pare că voi avea nevoie de un ajutor.

— Bineînţeles dacă sora ta nu se supără pe noi că nu mai stăm şi la cafea!

— Nu mă supăr de loc, mergeţi!

S-au suit amândoi în maşina fratelui şi imediat ce au plecat acesta i-a spus:

— Îmi pare rău că abia ne-am cunoscut şi apelez la tine dar nu am văzut altă soluţie pe moment!

— Dar, de fapt, care-i treaba?

— Nu ştiu exact pentru că amicul meu era foarte speriat şi nu a putut să-mi spună mai multe dar se pare că a avut loc un fel de altercaţie între oamenii mei şi o grupare din zonă!

— Sper că nu te ocupi cu droguri sau alte prostii din astea?

— Nici vorbă, afacerea noastră e destul de legală dar

implică valori mari.

— E vorba de bijuterii?

— Eşti foarte aproape, nu de bijuterii ci de diamante pentru bijuterii!

— Doar nu umblă nimeni cu diamante le pe stradă?

— În niciun caz dar unii dintre oamenii mei ştiu unde se depozitează aceste diamante şi unul din ei a fost atacat pentru a divulga locul.

— Şi a spus ceva?

— N-au apucat să-l forţeze prea mult că atunci au venit şi ceilalţi şi atacatorii au fost nevoiţi să fugă dar se pare că iau cotonogit destul de rău!

— Am înţeles, mai avem mult?

— Nu, după colţul ăsta!

Au ajuns imediat dar scena nu era de loc optimistă. Un tip era întins pe jos plin de sânge, un altul se ţinea de un umăr care evident nu mai era la locul lui iar un al treilea căuta să-i oprească hemoragia celui de pe jos cu bucăţi din propria cămaşă. Uriaşul a coborât imediat din maşină şi s-a apropiat de cel cu umărul sărit şi, doar în trecere, dintr-o singură smucitură i l-a pus la loc şi nu a mai stat să audă ţipătul de durere al omului.

S-a aplecat imediat peste cel de jos şi a pus mâinile pe rana de la braţ iar în momentul în care şi le-a luat sângele nu mai curgea şi a putut să-l lege cu un fel de pansament improvizat. Încă stătea aplecat asupra celui rănit când s-au auzit frâne puternice şi numai faptul că se aflau în dreptul unui copac gros a făcut ca maşinile să nu intre direct în ei. Toţi s-au speriat de groază când au văzut că evenimentul anterior avea şi o parte a doua în care atacatorii au revenit acum înarmaţi cu bâte şi lanţuri. Fratele asistentei a vrut să fugă şi să-l ia în spate şi pe cel rănit dar nu a mai avut timp că de jos, de unde era, s-a auzit vocea puternică a Uriaşului:

— Nu mişcă nimeni, să vină mai aproape!

— Dar sunt şase!

— Da, dar nu sunt prea convingători!

— Eu zic că e mai bine să încercăm să o ştergem în clipa asta!

— Clipa aia deja nu mai există, lasă-i să se apropie!

— Ce vreţi nenorociţilor? A prins curaj fratele cu privirea la Uriaş care nici nu se mişcase de jos şi aproape că nu se vedea de după pom pe întunericul ăla.

Nu i-a răspuns nimeni şi toţi cei şase au continuat să se apropie iar primul a ridicat bâta de baseball şi a lăsat-o fulgerător spre capul tânărului care nu a apucat să mişte, în următoarea fracţiune de secundă Uriaşul s-a ridicat, a blocat lovitura apucând chiar de bâta omului care spre marea lui groază s-a simţit ridicat de la pământ cu totul şi aruncat spre ceilalţi atacatori care au făcut greşeală să rămână puţin în urmă. Doi dintre ei au fost doborâţi pe loc şi nu s-au mai mişcat iar un al treilea a apucat să se ferească dar nu suficient pentru că bâta confiscată de la primul l-a ajuns prin aer şi l-a pocnit exact în frunte, după care a căzut şi el şi a rămas jos. Următorul pe listă s-a uitat cu groază la namila din faţa lui şi a realizat că fuga este cel mai bun remediu în astfel de situaţii dar nu a apucat să facă doi paşi că a rămas aproape înţepenit şi a început să se mişte ca în filmele cu încetinitorul. Poliţistul care venea din sens opus a holbat ochii mari şi nu era dumirit ce se petrece. El nu mai pusese niciodată cătuşele pe o astfel de mişcare. Era evident că omul încerca, din toate puterile lui să fugă dar nu putea decât să schiţeze o umbră de mişcare. Parcă încerca să meargă pe sub apă. I-a pus cătuşele fără nicio problemă şi curios era că el încă mai încerca să fugă dar de data asta chiar spre maşina poliţiei ceea ce părea extrem de convenabil.

Ultimul dintre ei nu a avut nicio reacţie. Rămăsese fix

ca şi copacul şi parcă părea total din lemn. Cine ar fi fost mai atent ar fi observat că privirea Uriaşului era plasată exact între sprâncenele omului. Poliţistul care a apărut i-a pus cătuşele fără să mai întrebe nimic pe nimeni. Atacatori păreau automarcaţi! Salvarea care venise şi ea a constatat că nimeni nu a fost omorât şi a început să care la ei şi aşa a ajuns cel rănit la mână împreună cu cel lovit în cap să împartă aceiaşi locaţie. Noroc că unul era încă inconştient. Toată lumea s-a liniştit după ce atacatorii au fost repartizaţi ba la poliţie ba la spital şi liniştea a revenit în cartier.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, a venit spre Uriaş fratele asistentei, mi-ar plăcea să mai lucrăm împreună, poate te gândeşti şi la asta?

— Eşti foarte amabil dar acum am destule angajamente şi nu mai am timp nici pentru mine.

— Ai grijă că soră-mea e fată bună şi trebuie să fii atent cu ea.

— Noi avem o relaţie prea frumoasă şi nu vreau să o stric cu planuri de viitor nefezabile. Până nu voi afla cine sunt nu pot să vorbesc cu nimeni despre viitor.

— E foarte corect ce spui şi mă bucur mult că ne-am cunoscut şi că sora mea are aşa un prieten bun

— Şi eu mă bucur că te cunosc, pari un tip foarte OK!

— Eu sper că nu doar par ci chiar sunt aşa!

— Nu te mai lăuda că adineauri ai paralizat când venea ăla cu bâta şi dacă nu-l opream sora ta rămânea singură pe lume!

— Asta nu se putea că noi mai avem încă o soră dar nu e aici în oraş.

— E bine că îţi mai arde de glumă şi dacă pot să te mai ajut câteodată poţi să-mi spui că aşa aflu şi eu că mă pricep la o mulţime de treburi.

Bine atunci, te duc înapoi?

— Da, că aş vrea să-i povestim ce s-a întâmplat şi să vadă că suntem bine!

— Lasă că îi povesteşti tu singur că eu nu mai intru că deja mi-am găsit de treabă cu colegii.

— Cum vrei, hai să mergem!

Maşina a oprit în faţa casei şi Uriaşul a coborât şi a sunat la uşă. Ea, după ce s-a încredinţat că şi fratele ei e bine, ia transmis bezele şi l-a invitat pe Uriaş în casă.

— Rămăsesem la cafea, i-a spus ea şi s-a dus să o pună din nou la încălzit. Se pare că nu aţi avut probleme a spus cu privirea pe cravata lui impecabilă şi costumul fără vreun fir de praf.

— Ne-am descurcat. A răspuns şi el, deşi nu prea înţeleg cum am făcut.

— Ce anume nu înţelegi?

— Vezi tu, în ultima vreme păţesc o mulţime de lucruri pe care nu le înţeleg, adică fac treburi despre care nici măcar nu-mi trece prin cap că aş putea să le fac.

— Dacă poţi să-mi dai nişte exemple poate că te-aş putea ajuta.

Şi atunci el a început să-i povestească cum a parcat maşina, cum a mâncat peştele cu tacâmurile alea sofisticate, cum a ghicit exact ce vin avea în pahar, cum a ajuns să spună tot felul de texte exact atunci când este nevoie şi chiar ce trebuie. I-a povestit pe scurt şi acţiunea de azi cu fratele ei dar fără să-i spună că băiatul era s-o încaseze rău de tot!

— Eu cred că tu ai început să-ţi revii şi ai un fel de sclipiri din viaţa ta trecută. Dar ele se manifestă numai în anumite condiţii specifice şi potrivite, adică nu mergând, pur şi simplu, pe stradă. Hai acum să te liniştesti şi să îţi bei cafeaua că nu cred că mai ai chef de dans!

— Ba, de ce nu! Pune muzica şi vino lângă mine!

Şi aşa a mai trecut ceva vreme cu ei doi legănându-se

în ritmul muzicii iar la final ea i-a spus:

— De acum vom dansa numai de plăcere, că eu nu mai am ce să te învăţ şi văd că am început să mă iau eu după tine!

— Înseamnă că suntem pregătiţi de bal!

— Mai mult ca sigur şi m-ai făcut tare curioasă cu primul tău dans.

— Mai avem două zile şi ai să te lămureşti! Acum am să plec că şi mâine e o zi grea.

— Cum vrei, dacă doreşti poţi să dormi şi aici!

— Încă nu merit aşa o onoare! La revedere!

— La revedere!

Uriaşul era consecvent intuiţiei sale care îi spunea că nu se poate ataşa de nimeni până nu ştie ce este cu el şi ce hram poartă. Să nu fie cumva vreun evdat din puşcărie şi pe care îl caută poliţia de ani de zile, sau vreun criminal. A fost total surprins de modul în care s-a mişcat în seara asta, ca un om extrem de antrenat şi învăţat cu astfel de lucruri. Dacă află că e vreun mafiot?

Lui îi plăcea foarte mult de colega lui de cabinet dar un om fără acte de identitate nu poate emite niciun fel de pretenţie la legalizarea unei relaţii. Acum toate speranţele lui erau la poliţie prin identificarea amprentelor şi probabil că în cursul acestei dimineţi va avea veşti noi. Cu aceste gânduri a ajuns la hotel şi după un duş fierbinte urmat de unul rece s-a băgat în pat şi a adormit instantaneu. Nu avea niciun fel de probleme cu adormitul în absolut orice condiţii.

Poliţia a aflat prima!

Nici nu s-a luminat bine de ziuă şi a sunat telefonul.

— Da vă rog, a răspuns Uriaşul care era deja treaz.

— Când puteţi să treceţi pe la noi pe la poliţie?

— Să nu-mi spuneţi că m-aţi găsit în baza de date?

— Exact despre asta vrem să vorbim, se pare că v-am

prea găsit!

— Nu înţeleg, m-aţi găsit sau nu m-aţi găsit să nu vin degeaba!

— Dacă vă spun că v-am găsit atunci trebuie să mă credeţi dar trebuie să veniţi şi până la secţie, vă rog eu frumos, când aveţi timp!

— Nu mă speriaţi, de ce vorbiţi aşa cu mine, oi fi vreun fugar sau evadat?

— Asta în niciun caz, ba chiar după datele pe care le avem suntem obligaţi să ne adresăm cu toată deferenţa posibilă şi cu tot respectul!

— Şi când să vin?

— Absolut când doriţi ziua sau noaptea noi vom fi la dispoziţia dumneavoastră!

— Hai că mă uluiţi sau mai bine să mă îngrijorez?

— Niciuna şi nici alta doar să veniţi la secţie atunci când doriţi şi vă rugăm să ne iertaţi dacă cumva vreunul dintre noi vi s-a părut nepoliticos sau prea insistent. Nu suntem nici noi perfecţi!

— Bine atunci, vin pe la ora nouă!

— E perfect aşa! Doriţi să trimit o maşină după dumneavoastră?

— Nu, şi aşa cred că mă răsfăţaţi prea mult!

— Atunci ne vedem când sosiţi!

— Voi fi punctual!

După terminarea dialogului Uriaşul a cam rămas pe gânduri. Ce puteau găsi cei de la poliţie care să-i facă să devină aşa amabili şi chiar exagerat de politicoşi. Dacă e vorba doar de o capcană prin care să-l atragă la poliţie şi apoi să-i pună cătuşele? în secunda aceea a avut un fel de revelaţie care aproape că l-a dat pe spate la propriu, că tot stătea în fotoliu. Pentru un moment a avut senzaţia certă că el poate citii în mintea poliţistului şi că acolo totul este Ok. „De unde şi până unde, pot eu să citesc în mintea

şefului secţiei de poliţie. Este evident că dacă mă concentrez pe creierul lui îi citesc toate gândurile. Acum îi e foame, acum vrea să o cheme pe secretară dar şi-a dat seama că a chemat-o prea des azi şi e posibil ca lumea să observe că e înnebunit de picioarele, tocurile şi ochii ei că de decolteu nici nu vreau să mai îmi amintesc, mai bine mănânc pacheţelul pregătit de acasă”.

A mai stat puţin prin mintea şefului dar când a văzut că trece la probleme de serviciu s-a desprins şi a început să frământe alte gânduri.

„Este evident că şi în capul meu se petrece ceva foarte ciudat, simt o energie ca o forţă extrem de puternică ce mă pătrunde în fiecare fibră a corpului dar este ceva benefic şi care, am impresia că face parte din fiinţa mea. O să las ca totul să se petreacă aşa cum se doreşte şi acum o să mă pregătesc să merg la poliţie. Este evident că şeful de secţie este corect şi bine intenţionat”.

— Bună dimineaţa, a spus el tare din uşa secţiei.

Ceea ce l-a frapat a fost faptul că absolut toţi angajaţii s-au ridicat în picioare în poziţie de drepţi şi nu s-a mai auzit musca Toţi au răspuns în cor: – Bună dimineaţa!

Şeful secţiei a ieşit personal în întâmpinarea lui cu mâna întinsă:

— Mă bucur să ne vedem, vă rog să intraţi şi să luaţi loc, o cafeluţă, ceva?

— O cafeluţă ar fi ideală dacă nu deranjez!

— Nici nu se pune problema pentru dumneavoastră o chem!

— N-am înţeles, cum adică pentru mine, dar pentru dumneavoastră nu vine? A spus Uriaşul cu gândul să verifice şi „citirea” de dimineaţă!

— Probabil că mă gândeam la altceva şi m-am exprimat greşit!

— Probabil, dar oricum fata arată foarte bine!

— Chiar prea bine, a spus oftând şeful de secţie!

„E clar l-am citit perfect” S-a gândit el şi apoi a continuat:

— Discutăm acum sau după ce aduce cafeluţa?

— Mai bine după! Să ne liniştim puţin!

Între timp s-a deschis uşa şi în prag a apărut Miss secţia de poliţie, suplă, suavă, blondă, pe tocuri cât casă, care s-a aplecat ostentativ atunci când a pus cafeaua şefului în aşa fel încât el să nu mai fie om toată ziua şi puţin mai reţinută lângă musafir căci probabil interesele erau diferite.

— Şi care e treaba? A întrebat Uriaşul nerăbdător, după plecarea acelei adieri de femeie. M-aţi găsit în baza de date?

— Da, din prima sau nu chiar din prima dar din a zecea tot v-am găsit.

— Şi cine sunt?

— Nu ştim!

— Adică m-aţi găsit dar nu m-aţi găsit!

— Exact!

— Şi într-o exprimare mai clară se poate?

— Se poate şi e bine că staţi jos şi nu sunteţi un bărbat slab din fire. V-am găsit în baza de date, adică amprentele dumneavoastră fac parte din baza naţională de date dar totul se opreşte aici.

— Mă tem că sunteţi prea subtil pentru mine!

— La noi amprentele sunt pe categorii, criminali, hoţi din buzunare, agitatori, drogaţi, etc.

— Şi probabil că eu sunt la etcetera?

— Nu, că era simplu dumneavoastră sunteţi în ultima categorie.

— Adică ultimul om!

— Adică la strict secret, unde nu avem acces nici cu

hackerii.

— Şi cine intră în această categorie?

— Noi nu ştim, dar este vorba de oamenii care lucrează pentru guvern şi care sunt protejaţi prin lege, cum ar fi cei care lucrează sub acoperire.

— Adică sunt un fel de agent secret sub acoperire?

— Nu că nu sunteţi în categoria aia, fiecare are un cod şi nu sunteţi la PDG ci la SDG ceea ce e cu totul altceva!

— Adică ce?

— Această categorie nu are explicitare sau ceva ca o legendă, este cea mai interzisă categorie.

— Şi totuşi cineva are acces la ea şi ştie cine sunt?

— Evident, dar nu noi!

— Şi nu putem afla nimic?

— Nu, că asta nu e ceva la care o instituţie publică e obligată să-ţi răspundă în treizeci de zile! Ţine de siguranţa statului!

— Şmecher statul ăsta!

— Puteţi să-i ziceţi cum vreţi că el nu prea ţine cont de părerile noastre!

— Se pare că ne-am împotmolit şi nu avem ce face mai departe. Oricum e bine că nu sunt vreun căutat de Interpol sau alt fel de fugar!

— Cam aşa ceva, cel puţin la nivelul nostru. Dar m-am gândit să întreb şi eu mai sus să văd dacă primesc vreo lămurire sau ceva care să ne fie de ajutor. Dumneavoastră nu mai ţineţi minte nimic din viaţa anterioară de dinainte de pierderea memoriei?

— Absolut nimic!

— Dar nici cu ce ocazie v-aţi pierdut memoria nu ştiţi, a fost cineva de faţă, a avut loc vreo bătaie, vreo lovitură puternică?

— Nu am nici cea mai mică idee! Presupun că a avut

loc un accident!

— Amintirile dumneavoastră recente de unde încep?

— Primul lucru pe care mi-l amintesc este legat de o anumită hală şi de nişte persoane care lucrau acolo.

— Era o hală de producţie?

— Nu chiar producţie, mai mult de achiziţie!

— Am înţeles, a spus şeful secţiei, fără însă să priceapă despre ce era vorba.

Acum este drept că nici Uriaşul nu se dădea în vânt cu detaliile, el se cam jena să recunoască mediul în care a stat aproape zece ani.

— Atunci ţinem legătura, a spus el şi s-a ridicat să plece.

— Oricând doriţi noi suntem aici la dispoziţia dumneavoastră!

— Şi dacă puteţi să mai aflaţi ceva îmi spuneţi şi mie.

— Bineînţeles, la revedere! Să ştiţi că, datorită dumneavoastră, băiatul de la Documente secrete va fi pedepsit exemplar pentru trădare!

— Nu cred, i-a răspuns imediat Uriaşul.

— Cum adică, de ce nu credeţi?

— Eu v-aş sugera altceva, dacă îmi permiteţi!

— Vă ascult!

— Deoarece el este singura cale prin care îi puteţi prinde pe cei care vă vânează, aş sugera să îl lăsaţi la locul lui la Documente, încă o zi sau două, cu tot instrumentarul şi să convocaţi o şedinţă chiar în birou, cu mapa de documente secrete, pe birou care să transmită data şi ora la care se va face un schimb discret de captură de droguri şi diamante. Stabiliţi un loc precis care să vă convină şi care poate fi înconjurat şi îi luaţi pe toţi ca din oală.

— Dar dacă ei au observat că nu a emis nimic 24 de ore şi intră la bănuieli.

— Asta o aranjaţi dumnevoastră, ca băiatul, să le

spună stăpânilor că a fost plecat la mama lui bolnavă şi nu a mai trecut pe la birou, iar ei încântaţi de următoarea pradă vor uita imediat incidentul. Trebuie să vă gândiţi că atunci când este singur în biroul lui el poate să vorbească cu mapa cât vrea şi să transmită orice. Dacă prindeţi doi sau trei restul îl puteţi afla prin metode specifice. Vă pot ajuta şi eu. A spus uriaşul surprins şi el de ultima lui ofertă cu ajutorul. Aşa i-a venit să spună fără să înţeleagă de ce!

La final şi-au strâns mâinile cu putere şi s-au despărţit prieteni.

Seara balului!

Iată că timpul a trecut şi a sosit şi ziua mult aşteptatului bal. Fata doctorului era plină de emoţii şi numai sfaturile Uriaşului o mai făceau să spere că totul se va petrece pe măsura pregătirilor. La Bal era invitat şi doctorul, odată în calitate de medic şi apoi în calitate de părinte, împreună cu soţia, care nu putea rata aşa un eveniment important şi plin de surprize.

Fata se întâlnea acum aproape zilnic cu prietenul ei baschetbalistul şi acesta o plimba peste tot şi puteau să stea de vorbă ore întregi pentru tot felul de fleacuri. Amândoi erau elevi foarte conştiincioşi şi au constatat că relaţia lor le făcea bine chiar şi la învăţătură. Fiecare dorea ca celălalt să fie mândru de partenerul lui.

Nu se punea de loc problema ca el să se ferească să fie văzut în public cu ea şi cuplul lor era privit cu respect de colegi. Au încercat, la început, nişte golănaşi să mai spună câte ceva nepotrivit dar au fost imediat potoliţi chiar de grupul lor. El îi spusese mamei lui, care a observat că vine mai târziu şi pare extrem de fericit, că are o prietenă dar nu i-a spus şi faptul că ea are aceeaşi problemă. El a considerat că nu e momentul să divulge acest secret personal sau de cuplu iar ea era foarte mulţumită când îl vedea atât de fericit.

Şi ei erau o familie înstărită, cu posibilităţi materiale peste media celor din cartier dar în acelaşi timp, probabil şi datorită situaţiei ei simţeau nevoia să ajute pe toată lumea. Erau cunoscuţi ca nişte persoane miloase şi cu frică de Dumnezeu. Soţul ei conducea o firmă de Specialişti în calculatoare şi slavă Domnului totul le mergea din plin. Accidentul pe care ea l-a avut la o partidă de schi şi care a pus-o definitiv în scaunul cu rotile nu a reuşit să le strice căminul şi atunci s-a dovedit că iubirea lui era deosebită. Absolut nimic nu s-a schimbat în obiceiurile casei şi în modul lor de comportare. Singura noutate a fost mutarea dormitorului matrimonial la parter pentru ca ea să aibă acces mai uşor la el. Nicio clipă nu s-a pus problema ca el să rămână la etaj şi acest aspect nici măcar nu s-a discutat. Acum el a fost nevoit să plece din localitate în vederea semnării unui contract de care depindea viitorul firmei şi, cu regret a anunţat că nu va participa la balul băiatului. A avut grijă înainte de a pleca să discute cu el şi să lămurească unele aspecte mai bărbăteşti ştiind că în astfel de ocazii unii băieţi îşi cam dau în petec. A fost foarte mulţumit atunci când a aflat că la bal v-a merge şi soţia lui şi asta l-a făcut să plece mai liniştit. El avea încredere deplină în băiat dar ştia, foarte bine, că în astfel de ocazii se petrec şi lucruri mai puţin normale.

— Eşti gata, a întrebat-o mama ei pe fata care tocmai îşi mai aranja, în faţa oglinzii faldurile de la rochia ei de bal. Alesese un material extrem de diafan care o făcea să pară o mică prinţesă, ceea ce nu era departe de adevăr.

— Cum ţi se pare, a întrebat ea absolut retoric, având în vedere că au ales împreună materialul şi tot împreună au stabilit şi modelul.

— Eşti minunată, oricum tu eşti o fată frumoasă dar în această rochie arăţi ca o adevărată domnişoară şi cred că o să cucereşti multe inimi.

— Mamă şti foarte bine că inima mea e dată şi astă-seară o să-l cunoşti şi pe proprietar!

— Sunt convinsă că ai gusturi bune şi după câte mi-ai povestit pare a fi un băiat deosebit de serios şi bine crescut.

— Aşa şi este şi ai să te convingi acolo de acest lucru!

— Mă surprinde faptul că tu ai spus să nu vină să te ia la bal ceea ce nu e prea uzual.

— Mămică scumpă, dacă el vine aici şi vede unde locuim atunci eu nu o să mai ştiu dacă el mă iubeşte pe mine sau averea familiei, dar aşa, în acest moment, ştiu pe ce contez. El crede că sunt doar o fetiţă handicapată de care s-a îndrăgostit prin similitudine cu situaţia mamei lui. Eu cred că el, de fapt, nu se poate despărţi de mama lui.

— Eu cred că exagerezi pe undeva şi te rog să-mi răspunzi la o întrebare pe care nu ţi-am pus-o până în prezent: V-aţi sărutat?

— Păi, nu ştiu cum să-ţi spun, mai pe ocolite, dar ne-am cam sărutat!

— Şi atunci când aţi făcut-o ai simţit că el te sărută ca pe mama lui!

— Ba de loc!

— Atunci însemnă că nu caută o persoană care s-o înlocuiască pe mama lui ci te vrea chiar pe tine!

— Uite că aşa nu m-am gândit dar probabil că pentru asta sunt mamele. Acum vreau să te întreb dacă eşti sigură că prietenul meu Uriaşul vine la timp?

— Bineînţeles că vine! Ce-ţi veni să întrebi, nu are el promis primul dans? Să nu se supere lunganul tău că nu are prioritate.

— Lui nici prin cap nu-i trece ce surpriză i-am pregătit!

— Sper că are inima bună şi rezistă la şocuri!

— Toţi cei prezenţi trebuie să reziste! Va fi un mare

show!

— Hai la maşină, cu grijă să nu te şifonezi şi nu uita căruciorul că te-ai cam dezobişnuit de el dar face parte din spectacolul de azi. E ultima zi cu el. O să conduc eu să te păstrezi tu pentru dans.

— Eşti ce mai bună mamă!

Uriaşul a ieşit din hotel şi tot personalul a rămas cu gura căscată la apariţia lui. Nu exista un bărbat mai bine făcut nici în hotel şi nici prin altă parte. Costumul impecabil, cămaşa perfectă, papionul asortat, butonii din aur, părul lung aranjat după ultima modă masculină, trecea parcă un personaj de pe marile scene de film. îi lipsea doar covorul roşu.

În momentul în care asistenta a ieşit în uşă a rămas şi ea nemişcată la vederea lui. Aşa însoţitor nu mai avusese niciodată. Nici nu îndrăznea să spere la mai mult. S-au urcat amândoi în limuzina închiriată pentru această ocazie şi au plecat spre locul de desfăşurare al balului. Toate ceremoniile, de înmânare a diplomelor şi discursurile absolvenţilor şi profesorilor avuseseră loc cu două zile înainte şi azi toată lumea se pregătea numai de petrecere.

Sala unde se desfăşura balul făcea parte dintr-o clădire declarată monument istoric şi era plină de dovezi ale trecutului prin tablouri sau chiar statui, busturi ale unor profesori celebri. Organizarea şi aranjamentele erau cele tradiţionale şi existau zonele profesorilor, ale invitaţilor şi partea cea mai generoasă dedicată absolvenţilor. Totul mirosea numai a parfumuri fine şi era evident că majoritatea elevilor încă nu se acomodase cu hainele de gală.

— Cred că am întârziat puţin sau lumea e nerăbdătoare să înceapă dansul.

Chiar la intrare aşteptau doi chelneri cu o tavă în mână pe care erau băuturi speciale pentru elevi, adică mai

mult sucuri şi ceva tot aşa special pentru profesori pentru a prinde curajul de a se amesteca cu elevii.

Aşa era tradiţia la această şcoală ca la balul de absolvire, cine dorea dintre profesori, putea să stea la masă cu elevii şi nu puţine erau cazurile când, cei mai îndrăgiţi dintre ei, se amestecau cu elevii şi totul părea a fi o mare familie.

De cum a zărit-o venind împinsă pe cărucior, prietenul fetei a şi ieşit în întâmpinarea celor două şi după ce s-au făcut prezentările, favorabile pentru ambele părţi el, a cerut voie şi a apucat de bara din spate a căruciorului şi a dus-o până în partea dreaptă a sălii unde mai era un alt cărucior.

Seria de surprize a început. Doamna elegantă care stătea pe acel cărucior a făcut ochii mari, s-a uitat la fiul ei, a înţeles că nu glumeşte şi a rămas apoi cu privirea pe chipul îngerului care, în rochia de bal, se aşezase lângă ea. Nu credea că poate fi ceva mai frumos şi când a văzut privirea din ochii lui a înţeles că totul decurge după un plan care nu mai poate fi schimbat.

— Ea este mamă! Despre ea ţi-am vorbit. A spus el curios să vadă reacţia mamei lui, dar ea s-a stăpânit perfect şi a întins mâna fetei.

— Mă bucur să te cunosc şi să aflu cine i-a răpit inima fiului meu. Sper să ne cunoaştem mai bine!

— Şi eu doresc să ne cunoaştem pentru că el vorbeşte numai despre dumneavoastră.

— Eu sper că aveţi şi alte subiecte de discuţie că eu nu sunt ceva aşa interesant. Era evident că răspunsul fetei a flatato.

— Pentru el sunteţi mai mult decât o mamă şi acum că v-am văzut îi dau dreptate.

— Dar tu nu eşti cu mama ta? Să nu-mi spui că ai venit singură că atunci trebuie să-mi cert băiatul pentru

impoliteţe?

— Nu, în niciun caz, ba chiar sunt şi cu mama şi cu tatăl meu care răspunde de asistenţa medicală.

— E medic? Atunci e foarte bine şi sper să aibă cât mai puţin de lucru în această seară!

— Şi noi sperăm la fel.

Rând pe rând pe măsură ce soseau, invitaţii se aşezau la mese conform repartizării pe care o primeau de la intrare şi care era făcută de comun acord cu ei şi cu profesorii lor. Pentru o clipă a părut că totul s-a oprit în loc şi chiar orchestra şi-a încetat acordurile. Toţi erau cu privirile aţintite spre intrare unde tot spaţiul uşii era ocupat de Uriaşul care o avea înaintea lui pe frumoasa asistentă. Nu credeai că ar putea exista o pereche mai potrivită, comparativ cu cei mai în etate sau chiar cu profesorii mai tinerei, noul cuplu eclipsa adunarea.

Au înaintat încet spre mijlocul spaţiului unde era un imens ring de dans. Parcă mergeau special mai încet pentru a da posibilitatea tuturor să-i admire. După câteva momente de tăcere lumea şi-a revenit, muzica a reluat tonurile, acum destul de calme, iar cei doi s-au îndreptat spre masa indicată. Pe drum au observat cum fata doctorului le face semn din căruciorul ei şi s-au îndreptat spre ea.

— Eşti pregătită? A întrebat-o Uriaşul în timp ce îşi atingeau palmele ca sprtivii la meciuri.

— Mai mult decât pregătită! A răspuns ea cu privirile îndreptate spre colegii ei care o priveau cam cu milă în cărucior dar şi îmbrăcată de dans!

— Nu ne grăbim, a mai spus el, victoria trebuie să fie deplină şi memorabilă!

— Şi chiar aşa va fi!

Uriaşul a salutat-o şi pe doamna din cel de al doilea cărucior care a rămas foarte impresionată de prezenţa

celor doi şi apoi s-au îndreptat spre masa lor.

Directorul şcolii a deschis petrecerea cu un foarte mic şi discret discurs iar amatorii de dans au început să umple ringul. Toată lumea era bine dispusă iar atmosfera era plină de energia tinereţii.

— Dacă vrei poţi să te duci să dansezi cu vreo fată! I-a spus ea din cărucior prietenului ei care stătea alături şi o ţinea de mână.

— Nu mă interesează altă fată şi ţi-am spus că o să te iau în braţe şi o să dansez cu tine, dar nu pot că tu ai spus că ai promis primul dans altei persoane şi sunt tare curios să aflu cine este deşi am început să cam bănuiesc, iar pe el nu pot fi gelos.

— Atunci fă-mi un o mare favoare şi du-te până la el şi întreabă-l când vom dansa şi noi!

— Chiar aşa! Să dansaţi? Acum să mă duc?

— Exact acum până nu se plictiseşte lumea că ţi-am promis o surpriză în această seară.

— Aia de la finalul dansului nostru?

— Nu fi copil, aia e ceva de suflet dintre noi doi, eu am altă surpriză pentru toată lumea şi pentru tine în mod special!

— Să nu-mi zici că o să ne cânţi ceva?

— Aş putea să fac şi asta, că am voce dar mai bine du-te până la prietenul meu şi întreabă-l ce ţi-am spus!

— Am plecat, te las cu mama!

— Tu face te-a rugat că noi nu plecăm nicăieri, a intervenit şi mama lui.

Băiatul a traversat printre cuplurile de dansatori şi s-a îndreptat spre masa Uriaşului, unde acesta privea liniştit în jurul lui şi admira dansatorii. În sinea lui aprecia că valoarea lui ca dansator este mult peste ceea ce era acum pe ring.

— Am venit în misiune! A spus băiatul în momentul în

care s-a apropiat mai mult şi şi-a dat seama că poate acoperi cu vocea zgomotul orchestrerei!

— Te ascult i-a răspuns Uriaşul privindu-l cu interes.

Arăta foarte bine şi părea un băiat cuminte şi la locul lui. Destul de înalt pentru un baschetbalist ar fi putut fi chiar băiatul Uriaşului dacă acesta bineînţeles s-ar fi căsătorit cu mama lui mai de mult.

— Mi-a spus să vă întreb când va avea loc evenimentul, dar nu mi-a spus clar despre ce este vorba!

— Spune-i că foarte curând că nu putem să mai pierdem nimic din seara de dans!

— Şi eu i-am promis un dans dar ea zice că numai după ce dansaţi voi, vorba vine dansaţi, dar asta e!

— Te duci acum la locul tău şi stai cu privirea pe mine iar în momentul în care îţi fac semn împingi căruciorul fetei în mijlocul rigului unde eu am s-o aştept.

— Nicio problemă că şi eu mă joc de multe ori cu ea de-a dansul şi o mişc şi o răsucesc şi îi place la nebunie! Odată era chiar să ne răsturnăm grămadă!

— Du-te acum şi îl atent la semnalul meu!

— OK!

Băiatul a plecat la locul lui iar Uriaşul şi-a cerut scuze de la partenera lui şi s-a îndreptat încet spre orchestră după care s-a întors la loc.

Muzica a mai durat câteva momente apoi s-a oprit şi doar câţiva au mai rămas puţin pe ring, aşteptând să înceapă din nou, dar până la urmă au plecat şi ei pe la mesele lor iar ringul a rămas complet gol.

Uriaşul s-a ridicat şi sub privirile curioase ale tuturor s-a îndreptat spre mijlocul ringului şi s-a oprit. Era imposibil să nu fie remarcat! De acolo i-a făcut semn băiatului să aducă fata cu căruciorul la el. Sosise momentul adevărului şi al minunilor!

În timp ce căruciorul se apropia şi era evident că fata

era foarte nerăbdătoare să fie acolo, uriaşul a scos de la spate un imens trandafir alb şi a aşteptat ca ea să se apropie.

Au ajuns faţă în faţă. Lumea era numai ochi şi urechi, nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Toţi îşi imaginau cum el îi va oferi floarea, în semn de preţuire şi ea se va întoarce la locul ei. Dar ceea ce s-a petrecut a întrecut orice imaginaţie.

El s-a aplecat şi i-a oferit floarea iar ea a primit-o şi a mirosit-o plină de emoţie după care a întins-o peste cap băiatului care se afla în spatele ei cu mâinile pe scaun. A fost surprins de gestul ei dar a luat-o şi chiar i-a mulţumit. Toată asistenţa a izbucnit în aplauze! Dar minunea abia urma să aibă loc!

În momentul următor Uriaşul a întins mâna dreaptă spre fată şi ea a răspuns întinzând-o şi ea pe a ei. Uriaşul s-a aplecat mai mult şi i-a sărutat cu multă delicateţe mâna la care toată asistenţa a izbucnit iar în aplauze imaginându-şi că demonstraţia s-a terminat şi muzica se va relua dar totul acum începea.

Sprijinită de mâna lui faţă s-a ridicat încet dar sigur în picioare şi atunci au observat cu toţii că ea nu mai avea acele proteze din curele pe picioare şi era încălţată cu nişte pantofiori foarte eleganţi. Iar au izbucnit aplauzele şi iar lumea a crezut că acesta este punctul final al spectacolului dar nu era aşa.

Muzica s-a reluat cu un minunat vals iar urişul şi fata au pornit mai întâi lejer dar apoi din ce în ce mai amplu să-l danseze. Era mai mult decât suportă mintea omenească. Mama băiatului a izbucnit în plâns, la fel şi mama ei, doctorul încerca să se abţină, după care toţi au dat-o în urale, fluierături de admiraţie şi consternare. Pentru colegii ei, care erau la vârsta tuturor posibilităţilor, scena li se părea de nota zece. Foarte cool! Prietenul care se

retrăsese cu scaunul spre margine era şi el cu ochii în lacrimi şi atunci a înţeles de ce i-a spus fata că el nu o va ridica niciodată în braţe ca să o danseze. Pentru că nu mai era necesar. Dansul a început să se apropie de final şi nimeni nu şi-a permis să facă concurenţă celor doi. După ce muzica s-a oprit uriaşul i-a făcut semn băiatului să lase căruciorul şi să vină să ia fata. Mama lui l-a apucat de mână şi i-a făcut semn să se aplece să-l poată săruta. A fost ca un accept şi o binecuvântare pentru frumoasa lui primă mare iubire.

— De acum este a ta! I-a spus Uriaşul şi s-a depărtat de fată iar ea a rămas în mijloc singură, în picioare şi a privit spre prietenul ei. Sărutul lor nu a mai aşteptat finalul dansului ci a fost începutul, după care cei doi au început să danseze ca o singură inimă şi o singură respiraţie. Iar au izbucnit aplauzele şi de atunci acest bal a fost cunoscut ca Balul minunilor iar căruciorul fetei a rămas pentru totdeauna expus chiar pe scenă în dreapta orchestrei! Ringul s-a umplut şi dansul s-a reluat în formaţie completă şi a durat aşa până dimineaţa.

Dar nu pentru toată lumea. Uriaşul se întorsese la locul lui în aplauzele asistenţei şi şi-a reluat discuţia cu frumoasa lui însoţitoare. La un moment dat, telefonul, care era pus pe vibraţie a început să ţopăie pe masă şi atingând marginea unei farfurii făcea să aibă şi un fel de sonor ciudat spre amuzamentul celor doi.

— Cine nu are somn? S-a întrebat el retoric pentru că nu recunoştea numărul. Da, ascult! Ce repede vă mişcaţi, bravo, dar de ce m-aţi sunat pe mine? Da ştiu ce v-am promis dar acum sunt la o petrecere de absolvire de care sunt sigur că ştiţi că aveţi oameni chiar aici afară. Nu cred! De unde să mă cunoască un mafiot pe mine? câţi aţi prins? E perfect dar tot nu văd ce legătură am eu şi cu ce vă pot ajuta A spus el asta? Am înţeles, vin imediat!

Apoi s-a întors spre partenera lui şi i-a spus:

— Se pare că eu trebuie să plec până la poliţie unde au prins nişte bandiţi şi au nevoie de ajutorul meu!

— Şi cui mă laşi? Du-te dacă vrei că eu mai stau să mă uit la aceşti tineri superbi!

— Cum doreşti, dar o să-ţi spun acum, pentru că tot o să afli!

— Ce să-mi spui, ce e aşa important ca să mă facă să-mi stric petrecerea? Abia a început!

— Cum vrei, dar unul din cei prinşi e fratele tău!

În mai puţin de un minut erau în maşină şi ea a demarat puternic. Peste alte zece minute intrau în curtea poliţiei unde au frânat brusc.

Pe drum abia au avut timp să schimbe două vorbe.

— De unde şti tu că e vorba de fratele meu?

— Eu aşa bănuiesc, că cine putea să le zică poliţiştilor:

— Spune-i că-l cheamă Blondul! Eu zi să te duci acasă şi ţinem legătura că după câte îmi dau seama o să fie de stat aici.

— Bine, dar imediat ce afli ceva şi ai terminat îmi dai telefon.

— Bineînţeles că da!

Asistenta a plecat cu maşina şi el a intrat în sediul poliţiei unde era evident aşteptat. A fost condus într-o cameră de interogatoriu în partea de după oglindă unde era şi şeful secţiei de poliţie.

— Ăsta-i omul! A spus el şi i-a arătat prin geamul oglindă pe fratele asistentei care stătea liniştit la masa din centrul camerei cu faţa spre ei. Tipul nu părea de loc agitat şi era evident că aştepta cu calm următoarele evenimente.

— Am făcut exact cum am vorbit, i-a spus şeful, am difuzat informaţia falsă, am stat la pândă şi eram vreo

treizeci prin toate părţile dar ei au venit doar patru iar omul era cu ei. Toţi ceilalţi au început să inventeze tot felul de motive şi basme şi acum sunt interogaţi fiecare în camera lui însă tipul ăsta nu a declarat nimic şi doar a spus că are nevoie să se sfătuiască cu dumneavoastră. Nu ştiu de ce nu m-am mirat dar mi-am amintit că la bătaia care a fost în stradă cu ăia şase, poliţia a declarat că aţi fost acolo, ba chiar că le-aţi administrat personal sancţiunile. E clar că omul vă cunoaşte că altfel nu vă deranjam. Totuşi tot nu înţeleg de ce a refuzat orice interogatoriu şi a spus că e cazul să veniţi personal.

— Nu am nici cea mai mică idee, de ce! Oricum eu nu pot să-l scap de puşcărie dacă e vinovat!

— Asta e mai mult ca sigur dar am zis că nu putem să mai facem niciun pas în derularea anchetei dacă nu reuşim să aflăm ce ştie şi tipul ăsta. În mod normal ar trebui să intraţi la el şi să vedeţi ce vrea, poate aflăm ceva care ne este de ajutor.

— Să încercăm, pot să intru acum?

— Da, aveţi uşa din lateral.

Uriaşul a ieşit de după oglindă şi a deschis uşa laterală intrând în camera de interogatoriu. Pentru a avea o poziţie mai bună s-a aşezat în faţa Blondului cu spatele la oglindă şi în acest fel cei din spate aproape nu-l mai vedeau pe arestat. Au dat sonorul puţin mai tare.

De cum s-a aşezat, Uriaşul a observat calmul celui din faţa lui şi a fost foarte surprins. Nu aşa se comportă un arestat într-o secţie de poliţie.

— Salut!

— Salut, îmi pare rău că te-am deranjat mai ales că ştiam că eşti cu soră-mea la bal.

— Nu a fost cine ştie ce deranj că eu mi-am făcut numărul şi acum doar urma să mai stăm puţin că nu era politicos să plecăm aşa de vreme.

— Oricum nu plecaţi de acolo la secţia de poliţie!

— Asta în niciun caz, mai degrabă la un club de dans să ne facem şi noi de cap fără să se uite toată puştimea la noi. Dar eu tot nu sunt lămurit de ce m-ai chemat pe mine că se pare că situaţia ta nu e deloc roză ba chiar bate în negru. Aţi fost prinşi exact ca din oală. Nu cred că puteţi să vă justificaţi prezenţa în acel loc dacă nu era o intenţie de jaf şi dacă informaţiile nu au fost obţinute direct de la cârtiţa din poliţie.

— Bag seamă că eşti la curent cu evenimentele şi nu eşti doar un amărât de îngrijitor la cabinet la soră-mea ceea ce eu am bănuit din prima clipă când te-am văzut. Ca să continui ideea trebuie să te duci la cei de dincolo şi să-i întrebi dacă, din acest moment, pot intra în programul de protecţie a martorilor?

— Când să-i întreb, acum?

— Chiar acum!

— Bine, mă duc, dar să nu pleci!… Am glumit!

— Mai spune-le să oprească şi înregistrarea sonoră!

Uriaşul a ieşit şi doar s-a uitat la şeful secţiei, care ascultase toată convorbirea şi deja era cu telefonul la ureche cerând indicaţii.

— Spune-ţii că îi asigurăm intrarea în program dacă ne furnizează toate datele, persoane, locuri, nume, adrese, depozite şi tot ce mai ştie

— Şi oprirea înregistrării?

Şeful secţiei a oprit toate butoanele în faţa lui!

— Acum nu se mai aude nimic!

Uriaşul s-a întors în cameră şi i-a transmis ce i s-a spus.

— E minunat! Acum am şi eu o întrebare, dacă nu te superi?

— Nu mă supăr, dar dacă e ceva legat de sora ta e mai bine să nu te bagi!

— Nu are nicio legătură, e ceva legat de tine!

— De mine, te ascult!

— Zici că nu-ţi mai aduci aminte cine eşti?

— Exact, adică cine am fost că cine sunt acum îmi este foarte clar!

— Mai ţi minte că după ce mi-ai spus asta ţi-am făcut o fotografie împreună cu sora mea?

— Sigur că ţin minte, dar ai spus că poza e mai mult pentru ea să nu uiţi cum arată când mai pleci!

— Nu a fost chiar aşa că poza era pentru tine, adică în interesul tău

— Nu prea înţeleg!

— Am trimis-o la recunoaşterea facială!

— Da ce treabă ai tu, un fel de borfaş de rând cu recunoaşterea mea facială?

— Despre asta o să mai vorbim, dar nu te interesează ce am aflat?

— Păi şi cei de la poliţie mi-au luat amprentele dar au zis că s-au blocat mai departe.

— Normal că au descoperit probabil că eşti în baza de date la care nu au acces de la nivelul lor!

— Chiar aşa, dar mi-au promis că se interesează mai departe.

— Nu vor afla nimic deoarece protecţia ta este maximă şi numai cineva din sistem ca mine poate să meargă mai departe.

— Cum adică, din sistem ca mine? Ce vorbeşti?

— Ţi-am mai spus că despre mine o să vorbim mai târziu!

— Mă, tu eşti fratele fetei sau nu eşti?

— Sunt!

— Eşti arestat aici la poliţie sau nu eşti?

— Într-un fel!

— Eşti un borfaş prins asupra faptului?

— Nu!

— Cum nu?

— Adică nu sunt nici borfaş şi nici prins asupra faptului!

— Atunci ce eşti

— Lasă-mă pe mine cu ce sunt eu, ţi-am spus că despre asta vorbim mai târziu, tu nu vrei să ştii ce e cu tine?

— Ba cum nu, ce ai aflat?

— Asta nu pot să-ţi spun eu, că le-am declarat că ţi-ai pierdut memoria şi atunci au spus că trebuie ca toate informaţiile să-ţi fie transmise numai sub control profesionist să nu-ţi pierzi minţile brusc şi s-o iei razna.

— Deci exist, sunt un locuitor al acestei ţări, am o identitate, un nume, o adresă, o meserie, poate şi o familie!

— Chestia cu familia nu o ştie chiar nimeni, că nu au voie să acceadă la problemele personale. Ei se rezumă numai la profesional.

— Şi când voi putea să aflu aceste date?

— Încă nu ştim dar nu cred că mai e mult!

— Păi dacă tu pleci sub acoperire cum mai vorbim?

— Asta a fost aşa o vorbă că nu plec nicăieri. Acum te întorci la ei şi îi spui şefului de acolo să sune la acest număr, a spus el în timp ce scria un număr de telefon pe un colţ de hârtie şi să le spună: coletul dumneavoastră a ajuns la noi la ora 1 lşil şi apoi să se prezinte.

— La ora aia v-au prins?

— Nu are nicio legătură cu ora, e doar un mesaj!

— Şi ce efect crezi că are?

— O să vezi imediat!

Din nou a ieşit Uriaşul şi s-a îndreptat spre şeful secţiei.

— Ce mai vrea şi ăsta, n-am zis că îi asigurăm

intrarea în program?

— Se pare că treaba e mai complicată, a spus Uriaşul şi i-a întins biletul cu numărul de telefon şi textul mesajului.

— Şi ce să fac cu ăsta?

— Să sunaţi şi să aşteptaţi să vedeţi ce zice, cine răspunde!

— Ăsta-i nebun, nu dă declaraţii, ce mai vrea? Uite o să sun, o fi vreo gagică de-a lui sau vreun avocat!

Şeful secţiei a luat telefonul şi a format numărul.

— Nu răspunde nimeni! O fi gacica pe la piaţă? Alo! mă auzi? Acum mă auzi? Da? în fine! Am un mesaj pentru tine: Coletul dumneavoastră a ajuns la noi la ora 1 Îşi 11. Aţi înţeles ceva din asta? Ora, da, o repet cu plăcere 1 Îşi 11. Cum cine sunt eu? Da' tu cine eşti? Să trăiţi! A

strigat el şi a luat poziţia de drepţi! Sunt şeful secţiei de poliţie nr. 48 şi mă identific cu insigna 353, să trăiţi! da, omul e la noi, coletul vreau să zic e la noi. A cerut intrarea în program, i s-a aprobat! Cum nu e cazul? Bine, dacă veniţi dumneavoastră să-l luaţi e perfect că noi se pare că suntem prea mici pentru asta. Sigur că oprim totul. Vă aşteptăm! Sigur! Să vi-l dau la telefon? Imediat!

Şeful secţiei a ieşit în fugă din cameră şi a intrat alături. Blondul a întins mâna şi a luat telefonul din mâna lui şi la dus la ureche.

— Salut, da, e foarte bine aşa, o să tot povestim! Da, l-am găsit şi pe el, e cu mine. Mai stau puţin că nu am nicio grabă! Am bănuit eu că deja m-aţi localizat!

Apoi a închis şi i-a dat telefonul şefului de secţie.

— Mulţumesc!

— Să trăiţi, a strigat şeful şi a luat poziţia regulamentară.

— Hai să ieşim de aici undeva în curte! A spus Blondul!

Au ieşit amândoi, fără probleme şi s-au aşezat pe o bancă în faţa secţiei. Se lumina de ziuă!

— Când o să am mai mult timp o să-ţi povestesc şi ţie despre misiunea mea sub acoperire, în mafia diamantelor.

— Chiar sunt curios să aflu şi eu cine eşti şi mai ales cine sunt eu şi se pare că dezlegarea vine tot de la tine.

— Am să te ajut cât pot, după ce se liniştesc apele!

După puţin timp o maşină de tip dubă, cu sirenele la maxim, a oprit stârnind praful, în faţa poliţiei şi din ea a coborât şoferul, complet mascat şi doar o pereche de ochi se vedeau prin gluga de pe figură. S-a apropiat de cei doi şi şi-a strâns mâna cu Blondul iar apoi s-a uitat fix la Uriaş şi i-a spus:

— Nu te-ai schimbat aproape de loc, Maestre!

Extern de uimit, Uriaşul l-a întrebat:

— Ne cunoaştem cumva?

— Ba bine că nu, dar să nu forţăm lucrurile că acum ştiu de unde să te luăm! Ia de la mine cartea asta de vizită care nu conţine decât un număr de telefon şi în momentul în care îţi aduci aminte cine sunt să mă suni!

— Cum adică să-mi aduc aminte cine eşti dacă nu te văd?

— Cum nu mă vezi nu sunt aici în faţa ta?

— Oi fi dar eu nu-ţi văd decât ochii!

— Mă faci să râd, pentru tine şi un ochi era suficient ca să spui totul despre mine. Nu te grăbi, mie mi se pare că ai început să-ţi revii. Salut!

— Salut! A spus şi Uriaşul şi parcă un văl a început să i se ridice de pe creier. Era sigur că mai văzuse undeva, de mult, această privire

Cei doi s-au urcat în maşină şi aceasta a demarat scrâşnind din roţi. Uriaşul a scos telefonul şi a sunat-o imediat pe prietena lui:

— Ce s-a întâmplat? A întrebat ea îngrijorată.

— Fii liniştită că totul este sub control!

— Cu vorbe din astea nu poţi să mă linişteşti, mie să-mi spui dacă fratele meu a păţit ceva, vine cu tine?

— Nu, din păcate, sau din fericire nu vine cu mine şi acum o să vin spre tine să-ţi povestesc toată treaba. De un lucru poţi să fii sigură, fratele tău e bine şi nu are şi nici nu va avea vreo problemă.

— Te aştept atunci, să vi repede!

Uriaşul a luat un taxi şi a plecat spre casa asistentei. Chiar în maşină i-a sunat telefonul mobil şi soţia doctorului i-a povestit cum s-a terminat balul şi cum fata ei a fost admirată de absolut toată lumea iar prietenul ei baschetbalistul nu a mai lăsat-o din braţe până la final, încă nu-i venea să creadă că miracolul s-a produs şi după ce a aflat cine a fost autorul lui a rugat-o pe fată să pună o vorbă bună şi pentru mama lui. Aceasta îl privea cu atâta iubire şi i-a plăcut atât de mult şi de fată, încât faţa ei radia de bucurie. De mult nu mai avusese aşa o stare de bine.

— E meritul ei scumpă doamnă, eu nu am făcut decât să o învăţ care îi sunt puterile.

— De acum faceţi parte din familie şi casa noastră vă este permanent deschisă la orice oră doriţi.

— Vă mulţumesc foarte mult sunteţi o familie deosebită şi fericită!

— Şi datorită dumneavoastră!

Maşina a ajuns la destinaţie şi el a plătit şi a coborât. La fereastră ea îl aştepta cu sufletul la gură şi cum a intrat i-a sărit în braţe de bucuria veştilor pe care le-a primit. Era aproape să se lumineze şi după ce i-a povestit pe scurt ce era mai important, a acceptat să se culce la ea, într-o cameră alăturată să apuce şi ei câteva ore de somn. Înainte de a adormi în mintea lui i-au apărut iar acei ochi care îi păreau atât de familiari dar nu reuşea să-şi aducă

aminte ce legătură avea cu ei. „Oare de ce mi-a zis Maestre?” Acesta a fost ultimul lui gând înainte de a adormi.

Cine-i şeful?

Cum s-au trezit de dimineaţă au recapitulat povestea prin care au trecut începând cu dansul fetei la bal şi terminând cu faptul că cineva îl cunoaşte şi i-a spus – Maestre!

— Ce fel de Maestru poţi să fi tu că nu eşti vreun pictor, sau un absolvent de bele-arte?

— Habar n-am de ce mi-a zis aşa şi mai ales de ce mi-a spus că înainte ştiam totul despre el doar dacă îi vedeam un ochi. Foarte ciudat! Şi la fel de ciudat mi se pare faptul că am avut senzaţia că pot să „citesc” minţile oamenilor aşa cum mi s-a întâmplat cu şeful secţiei de poliţie şi secretara lui. Eu cred că oamenii serioşi nu ar trebui să-şi ia aşa secretare care pot concura oricând pe podiumurile de miss şi care, în acelaşi timp, pot perturba activitatea unei întregi secţii de poliţie.

— Chiar aşa de bine arăta fătuca aia, hai că mă faci geloasă!

— Nu e cazul, nu că ea nu ar fi arătat bine dar noi nu suntem decât foarte buni prieteni şi nici nu-mi pot permite altfel de relaţie până nu aflu cine sunt.

— Se pare că eşti foarte aproape de asta, am înţeles că trebuie doar să-l recunoşti pe tipul ăla care a plecat cu fratele meu. Eu sper să nu se întâmple nimic rău în continuare cu el şi să fie totul în regulă.

— Tu ai ştiut că el lucrează sub acoperire?

— De unde să ştiu, aşa de bine a fost acoperit, eu credeam că are o firmă şi face afaceri, iar când îl întrebam câteodată cu ce se ocupă firma lui zicea că eu acoperişuri! A fost mereu prea subtil pentru mine! însă niciodată nu l-am putut bănui că ar face ceva rău sau în neregulă,

întotdeauna mi-a dat impresia de băiat corect şi la locul lui.

— Asta şi e! Acum o să mă duc până la eleva mea să văd cum s-a simţit la bal şi să aflu ce a mai zis mama lui!

— Du-te şi dacă vrei să mâncăm împreună la prânz eu sunt acasă.

— Mi-ar face mare plăcere dar dacă ajung acolo în mod sigur nu voi fi lăsat să plec până nu stau şi la masă, dar poate luăm cina împreună?

— Te aştept! A mai spus ea şi l-a condus până la uşă.

El ar fi făcut şi un duş dar părea total indecent să facă aşa ceva acasă la ea, unde nu avea nici schimburi şi atunci s-a repezit până la hotel şi după ce a făcut duş s-a schimbat şi de hainele de bal cu care a fost nevoit să stea până atunci. La hotel, de cum a intrat în cameră a avut o senzaţie stranie ca şi cum altcineva a fost acolo şi s-a uitat prin lucrurile lui. Nu era absolut nimic deranjat sau mişcat din loc, nicio urmă străină, nici măcar un miros mai nou dar el a fost sigur că cineva a fost acolo şi nu era vorba de menajera care făcea curat şi pe care o recunoştea şi din faptul că îi împingea mereu papucii sub pat. Avea o senzaţie foarte clară şi absolut nouă. Pur şi simplu „ştia” că cineva a fost în cameră şi că era vorba de un bărbat. Uşile de la orice hotel se pot deschide de un profesionist în câteva secunde iar cel care a fost aici doar s-a uitat peste tot, fără să atingă ceva şi a ieşit, probabil satisfăcut de ceea ce a constatat.

„Am fost verificat? De ce? De cine?” Cam multe întrebări pentru o singură zi. „Nu cred că mă căutau de acte de identitate sau alte documente”.

A ieşit, a luat un taxi şi a ajuns la casa doctorului. De cum a intrat, în hol, îl aştepta, în picioare, într-o rochiţă scurtă, care îi dezvelea picioarele superbe, chiar fata, care de cum l-a văzut a alergat spre el şi i-a sărit de gât.

— Mai lasă ceva şi pentru mine! S-a auzit glasul mamei ei care tocmai se apropia. Ne bucurăm foarte mult să vă vedem şi acum vine şi soţul meu să vă povestim împreună cum s-a terminat balul.

— Cred că a fost o reuşită totală!

— Nu cred că se putea mai bine!

Atunci a intrat şi doctorul şi au mers în sufragerie unde sau aşezat pe fotolii. Fiecare fotoliu avea alături o măsuţă cu diverse suporturi cu fructe, care mai de care mai exotice.

— Am să încep eu, a spus doamna şi în primul rând vreau să vă mulţumesc pentru tot efortul făcut cu fata noastră şi să vă rog să continuaţi să fiţi antrenorul ei şi mai departe pentru că după ce va intra la facultate va avea nevoie să fie pregătită fizic din toate punctele de vedere şi nimeni să nu poată observa că ar fi avut ceva vreodată. După cum v-am mai spus mi-ar plăcea, ca de acum înainte să vă consideraţi ca un membru al familiei. Pentru serviciile dumneavoastră vă vom deschide un cont la ce bancă doriţi unde veţi avea, din partea noastră un fel de rentă pentru rezolvarea nevoilor personale. Nu va fi ceva extraordinar dar acesta este modul prin care noi, acum cei mai fericiţi părinţi din lume, vrem să vă mulţumim permanent pentru salvarea copilului nostru.

— Vreau să vă spun că mă copleşiţi cu toate aceste atenţii şi voi căuta să nu vă dezamăgesc. Nu ştiu cât voi beneficia de bunătate adumneavoastră pentru că sunt şi eu pe cale de a-mi descoperi identitatea şi după aceea lucrurile s-ar putea schimba, sper că în bine, pentru toată lumea.

— Aşa să fie şi acum să vă povestească fata cum au decurs treburile mai departe.

— Sunt numai ochi şi urechi!

— În primul rând prietenul meu mai că nu a leşinat

de emoţie atunci când m-a văzut în picioare şi mai ales când am început amândoi să şi dansăm. A trebuit să-i explic de mai multe ori că această surpriză îi era dedicată şi nu puteam să o dezvălui mai devreme că, pentru câteva zile de grabă, îşi pierdea tot farmecul. Mama lui a fost deosebit de impresionată şi m-a înţeles perfect. Ea chiar mi-a spus că, de multe ori, în visele ei se vede dansând în faţa soţului ei exact aşa cum am dansat eu la bal cu băiatul ei.

Partea cea mai frumoasă a nopţii a fost după ce aţi plecat voi doi aşa de repede, atunci când s-au făcut strigările pentru Regina şi Regele balului. Se pare că am stricat toate calculele anterioare pentru că noi doi am fost desemnaţi cu o majoritate zdrobitoare pe care această şcoală nu a mai întâlnit-o de mult. Sinceră să fiu cred că a contat şi elemental surpriză pregătit de noi şi care s-a desfăşurat atât de elegant. Dar nu am înţeles de ce a trebuit să plecaţi aşa brusc?

— Nu e ceva aşa important sau care să poată fi povestit în câteva vorbe, esenţialul este că aşa am aflat mai multe despre mine şi chiar mi s-a deschis un fel de cale spre aflarea adevărului.

— Cum adică, a intervenit şi doctorul, ţi s-a deschis o cale, identitatea nu e ceva pe care o afli şi gata?

— Se pare că nu, se pare chiar că nu este bine să aflu brusc cine sunt ci trebuie să trec un fel de teste!

— Nu prea înţeleg cum vine treaba cu testele, ce fel de teste, că nu suntem la şcoală să dăm admiterea?

— Şi eu am senzaţia că nu e bine să aflu adevărul dintr-odată ci trebuie să-l asimilez treptat. Ultimele evenimente prin care am trecut personal mă fac să cred că cei care îl cunosc îmi vor binele şi nu doresc să mă forţeze de loc şi să mă pună în faţa unui fapt împlinit. Ceea ce am înţeles eu din toate acestea este că revenirea mea treptată

la starea iniţială este mai importantă decât simpla aflare a adevărului.

— Sper să ai dreptate şi mai ales doresc ca ceea ce facem noi împreună, cu fata şi cu cabinetul să dureze cât mai mult!

— Să fie aşa cum îşi doreşte Dumnezeu!

— Crezi că are vreun amestec?

— În mod cert!

— Eu cred că este momentul să ne aşezăm la masă, a spus soţia doctorului, vă rog să poftiţi în salon.

Toţi s-au mutat în salon şi nu e cazul să mai povestim despre eleganţa bucatelor, mirosul lor îmbietor sau modul impecabil de servire. S-au delectat şi au povestit şi timpul a trecut extrem de plăcut.

La un moment dat, în timpul mesei a sunat telefonul Uriaşului şi, după ce şi-a cerut scuze, s-a ridicat şi a ieşit din cameră cu el la ureche.

— Te ascult! Sper că ai numai veşti bune, că sora ta e foarte îngrijorată!

— Spune-i că sunt în regulă dar o vreme trebuie să-mi restrâng activităţile şi să-mi iau un fel de concediu!

— Şi de ce nu îţi iei un concediu normal?

— E clar că mai ai destul până să-ţi revii de-a binelea, unde ai mai văzut tu ca noi să avem concedii normale?

— Care noi, adică tu şi şeful tău care a venit după tine? Să nu-mi zici că e şi şeful meu?

— Asta în niciun caz nu pot să-ţi zic?

— Chiar aşa, şi de ce mă rog, ai vreo jenă?

— Nu dar răsunsul e prea simplu!

— Zi-l aşa simplu!

— Bineee Ţinte să nu cazi!

— Mă ţin!

— Tu eşti şeful lui!

Autoanaliza.

Uriaşul a rămas perplex după ce a primit răspunsul la telefon. A închis brusc. Era evident că cineva cunoştea mult mai multe despre el dar nu era încă momentul să-i spună şi lui. Mai târziu a înţeles că omul mascat cu privirea aceea pe care nu o recunoştea avea sediul în cu totul altă parte, în altă localitate şi mai mult ca sigur că el fusese pe acolo.

Avea şi acum cartea lui de vizită cu numărul de telefon dar nu putea să-l sune şi să-i spună ce a aflat şi gata. Nu credea că asta se aştepta de la el. Încerca să-şi disciplineze gândurile. Chiar dacă se culca noaptea cu ochii aceia în minte îi era imposibil să spună ai cui sunt.

Până atunci s-a hotărât să-şi vadă de treburile lui şi să lase timpul să producă şi alte efecte. A început să-i fie mai clar că darul vindecării şi alte lucruri care i s-au întâmplat au o legătură unele cu altele şi aici nu e vorba că şi-a descoperit talentul la pian sau la maraton. Vindecările, citirea creierelor, imaginea faptelor petrecute anterior, toate formau un fel de mod de viaţă care îl atrăgea foarte mult. Era evident că această viaţă este mai aproape de viaţa lui reală decât timpul petrecut la gunoaie în stare de aproape inconştienţă. Se gândea că ar putea considera că ultimii ani a fost într-un fel de comă, cel puţin socială.

Se mai întâlnea cu Bidon şi dacă era nevoie de vreun ajutor nu ezita să se ducă chiar la hală şi să facă tot ce era mai corect pentru foştii lui colegi de suferinţă. A început să-i înveţe cum să producă unele obiecte din materiale reciclabile şi să le vândă. Tăiau sticle de plastic şi le transformau în fire subţiri din care făceau tot felul de funii de la cele pentru întins rufele la cele pentru tractat maşini. Cu pozele de prin reviste făceau nişte tăvi date cu lac, pentru pahare şi care erau vândute ca unicate. Fetele au reuşit să compună un fel de flori din plastic, destul de reuşite pentru preţul pe care îl cereau pe ele. Uriaşul le-a

spus că ideea nu este de a vinde o grămadă de produse ci de a arăta lumii că ei nu sunt cerşetori ci producători. Majoritatea oamenilor le dădeau bani fără să le mai ia şi marfa pentru că se gândeau că au în faţă nişte persoane care se străduiesc să-şi câştige existenţa cât mai onorabil, în fiecare zi Uriaşul încerca să facă şi o analiză atentă a tuturor activităţilor pentru a ghici care este calea cea mai corectă de urmat în cazul lui.

La cabinet lucrurile mergeau foarte bine şi toţi erau uimiţi de precizia diagnosticelor şi eficacitatea tratamentelor prescrise. În fiecare zi se întâlnea cu prietena lui asistenta şi nici nu trebuia să mai schimbe vreo vorbă aşa de bine erau lucrurile puse la punct. Mai aveau şi pacienţi închipuiţi pe care Uriaşul avea grijă să nu-i mai trimită acasă de la prima consultaţie şi le făcea plăcerea de ai introduce la doctor unde trebuia suportat tot repertoriul omului. Majoritatea în această situaţie erau femeile, într-una din zile doctorul i-a făcut o invitaţie mai specială, la masă şi apoi la o cafea, având în vedere că nu el era invitatul principal ci mama baschetbalistului care a venit, bineînţeles, în cărucior.

Nimeni nu i-a dat speranţe că Uriaşul ar putea să-i amelioreze starea şi de aceea vizita se considera ca fiind una de apropiere mai mare între cele două familii. De data aceasta tatăl băiatului nu a mai fost atât de prins cu treburile de serviciu şi a putut participa la întâlnire. De fapt el împingea căruciorul soţiei şi nu-l lăsa pe băiatul lui să facă acest lucru, firesc de altfel.

— Mă bucur să vă revăd! A spus mama băiatului întinzând mâna către Uriaş care s-a grăbit să i-o strângă cu delicateţe dar destul de puternic. Era evident că avea în faţă o persoană cu o mare tărie de caracter şi care ştia ce doreşte şi mai ales ce poate.

S-au aşezat la masă şi au rememorat evenimentele de

la bal, iar fata, a ieşit şi s-a întors în scurt timp cu coroniţa ei de Regină a balului pe care Uriaşul nu o văzuse.

— Are şi el una aproximativ la fel dar a mea e mai frumoasăi! S-a lăudat ea mândră de trofeul primit în timp ce prietenul ei o sorbea din priviri.

Relaţia dintre ei devenise tot mai apropiată şi faptul că ambele familii erau înstărite nu dăuna nimănui.

Spre final tatăl băiatului s-a retras într-o parte, într-un fel de nişă, unde fuma o havană şi părea extrem de preocupat de arta scoaterii fumului, în cercuri. Părea un tip destul de echilibrat şi era evident de unde moştenise băiatul aliura de baschetbalist. Avea un început de chelia care îi dădea un aer intelectual la care contribuia şi o pereche de ochelari cu rame fine.

Profitând de un moment de linişte doctorul l-a întrebat cum s-a întâmplat accidentul soţiei lui şi aşa a aflat că totul s-a petrecut la o partidă de schi. În timp ce vorbeau cei doi mamele nu-şi mai slăbeau odraslele din ochi. Vorbind despre calea pe care dorea să o urmeze fiecare în continuare au aflat, cu regret că îşi doreau facultăţi diferite în oraşe diferite. Viaţa are căile ei indiferent de dorinţele noastre.

În timp ce le asculta Uriaşul a avut senzaţia vagă că poate percepe fragmente din gândurile celor de la masă ceea ce l-a uimit suficient şi l-a făcut să tacă o perioadă mai mare de timp

— Noi ne-am luat cu vorba şi bărbaţii au început să se plictisească, a spus soţia doctorului.

— Nici nu se pune problema, dar copiii ăştia sunt aşa de simpatici şi plini de viaţă că nu e cazul să mai intervenim şi noi, a spus Uriaşul fiind în continuare intrigat de toate gândurile celorlalţi care îi veneau în cap. Nu erau lucruri deosebite ci mai mult banalităţi dar faptul că le putea percepe era pentru el ceva cu totul surprinzător.

Neintenţionat şi-a îndreptat privirea spre tatăl băiatului şi a fost surprins să „afle” că el considera casa doctorului foarte frumoasă şi i-ar fi plăcut să fie a lui dar asta nu s-ar fi putut decât, presupunea el, dacă băiatul lui se căsătorea cu fata doctorului şi apoi murea şi el şi soţia lui într-un eventual accident. Uriaşul a rămas perplex şi în primul moment nu a ştiut ce să creadă, îşi pierde minţile sau chiar poate să citească gândurile oamenilor.

„Cred că se impune să fac o mică verificare” S-a gândit el şi s-a ridicat în picioare îndreptându-se spre tatăl băiatului.

— Frumoasă casă! A spus el încercând să intre în vorbă.

— Da, splendidă, chiar toată proprietatea mi se pare de mare valoare.

— Aţi observat exact, dar am să vă dau o veste bună. Nici doctorul şi nici soţia lui nu vor muri în niciun accident după căsătoria copiilor!

Uriaşul a spus aceste vorbe mai mult în glumă şi în niciun caz nu s-a aşteptat la reacţia care a urmat a celui din faţa lui. Mai întâi s-a îngălbenit la faţă, apoi s-a înroşit, a stins havana în paharul cu vin, a privit fix spre Uriaş, a încercat să scoată o silabă dar a reuşit doar să deschidă puţin gura şi apoi a căscat-o larg, ca un peşte fără aer după care a încălecat pervazul ferestrei, din imediata apropiere şi a sărit pe terasă iar de acolo a coborât în fugă pe scări şi fugind spre mijlocul peluzei s-a oprit şi a căzut cât era de lung, ca secerat.

Doctorul care a observat scena a ieşit imediat şi a alergat spre el şi cum a ajuns lângă el i-a luat pulsul la venele de la gât. Era în regulă. Cel de jos a deschis ochii şi l-a privit lung pe doctor după care i-a spus:

— În niciun caz nu m-am gândit la ceva rău!

— Înţeleg, dar dacă doriţi să ieşiţi la aer, pe peluză,

avem uşi care dau direct la scări! A spus şi doctorul punând starea de confuzie pe seama vinului de foarte bună calitate. Uriaşul a ieşit pe uşă şi s-a oprit în capul scărilor vrând să se apropie dar când a văzut ce mişcări disperate face omul de pe jos încercând să se îndepărteze târâş pe spate, s-a oprit şi s-a mulţumit să privească scena.

„E posibil ca eu să-i fi citit chiar cu prea multă fidelitate gândurile. Parcă îmi pare puţin rău de el dar într-un fel trebuia să afle că mintea lui nu e prea securizată şi e mai bine să gândească corect".

Foarte greu doctorul l-a convins pe tatăl băiatului să revină în salon unde, din fericire lumea nu-i observase lipsa. După ce s-a aşezat într-un fotoliu a tăcut tot restul serii şi doar din când în când arunca câte o privire spre Uriaş, care a continuat discuţiile cu doamnele şi doar o singură dată să mai uitat spre el şi atunci i-a făcut din cap un fel de semn aprobator care era să-l bage, cu totul, sub masă. În acel moment omul se gândea că are în faţa lui un fel de vrăjitor cu puteri nemaivăzute.

„Nici mie nu mi-e prea clar care-i treaba, dar nu-i frumos să contrazic musafirul chiar de la prima vizită" Uriaşul era, de fapt, foarte mulţumit de testul făcut şi cât a durat întâlnirea s-a concentrat pe faptul că dorea să şi oprească acest flux de informaţii care îi venea din capetele invitaţilor. Şi-a dat seama că poate bloca totul punând prin imaginaţie, între el şi ceilalţi sau oricare dintre cei prezenţi un fel de perete de energie sau ceva asemănător cu un fel de ceaţă. Din acel moment totul se bloca şi el putea să fie atent la fluxul discuţiei. Toată seara a fost un prilej de antrenament chiar amuzant pe alocuri pentru că nu toată lumea spune exact ceea ce gândeşte iar el făcea pe naivul şi încerca din toate puterile să nu se dea de gol ştiind exact care ar fi părerea persoanei.

„Devine foarte obositor dacă nu sunt mai atent. Încă

nu-mi dau seama la ce îmi poate folosi acest talent”.

Aşa a surprins-o pe mama băiatului care îl privea plină de admiraţie cum se gândea la el ca la un fel de salvator dar nu-şi permitea să-l solicite cu nimic ci doar se mulţumea să-l asculte.

Uriaşul i-a fost recunoscător că nu a deschis subiectul privind o posibilă tratare a ei şi şi-a propus ca în viitor să se ocupe şi de ea. Avea o vagă senzaţie că nu este atât de bolnavă pe cât pare şi că undeva există o mare taină care o ţine în scaunul cu rotile mai mult decât ar fi necesar. Urma să se mai gândească la asta!

Între cei doi tineri era o iubăreală pe faţă din priviri, din cuvinte, din atingeri şi parcă erau la un spectacol unde se abţineau ca ceilalţi să nu observe relaţia lor. Gândurile lor nu meritau niciun fel de atenţie fiind absolut inofensive.

Cel mai mult îl surprindea pe Uriaş evoluţia aproape zilnică pe care o parcurgea de parcă ar fi avut un anumit drum de străbătut şi de la care nu se abătea de loc. Era din ce în ce mai evident că viaţa lui se schimba de la o zi la alta dar, cu toate acestea înţelegerea viitorului era departe, întâlnirea lor se apropia de final şi toţi musafirii au început să se pregătească de plecare. La plecare tatăl băiatului a început să împingă căruciorul soţiei pentru a evita să dea mâna cu Uriaşul dar acesta i-a cerut foarte politicos voie să o conducă el la maşină şi nu a putut fi refuzat. În ultima clipă, în timp ce se despărţea de ea Uriaşul i-a „citit” gândul prin care spera că se vor întâlni în curând şi atunci s-a aplecat la urechea ei şi i-a spus în şoaptă:

— Cu siguranţă ne vom revedea!

Surpisă dar şi uşor amuzată doamna i-a strâns mâna cu puterea antrenamentului pe care îl făcea permanent pe roţile căruciorului şi i-a zâmbit direct:

— Acum am înţeles cu cine am de-a face!

— Va fi o plăcere şi pentru mine!

Se pare că ceilalţi nu au băgat în seamă cele câteva vorbe şi toată lumea s-a despărţit în termeni extrem de cordiali. Imediat, după plecarea musafirilor, Uriaşul şi-a luat şi el rămas bun şi a profitat de invitaţia doctorului să plece cu limuzina familiei până la casa prietenei lui asistenta care îl aştepta aşa cum i-a promis.

Cum s-a aşezat în fotoliu el a început să-i povestească tot ce a făcut şi prin ce stări a trecut fără voia lui. Cel mai tare a amuzat-o ieşirea pe fereastră a tatălui băiatului şi faptul că el i-a descris modul în care poate citi gândurile oamenilor.

— Şi atunci la ce mă gândesc eu acum? A întrebat ea curioasă.

— Nu vreau să fac exerciţii cu tine că deja mă simt foarte obosit.

— Bine atunci, lăsăm pe altă dată!

— Cel mai bine aşa! A răspuns el care deja văzuse că fata e cam obosită şi ar vrea să se culce, dar cu el. Pentru a evita orice situaţie nelalocul ei Uriaşul i-a spus că pleacă şi el la culcare, ceea ce nu a produs un foarte mare entuziasm.

A ieşit din casă şi a luat-o încet pe jos pentru a-şi mai limpezi gândurile. Părea că toate evenimentele se accelerează spre o ţintă necunoscută.

Se simţea din ce în ce mai bine şi îşi repeta în minte care sunt lucrurile pe care poate să conteze. În primul rând era perfect sănătos şi zilele de la spital au rămas cu mult înapoi în memoria lui. Avea un serviciu de care pe moment era mulţumit, avea o prietenă cu care nu putea merge mai departe findea nu i se părea corect până nu ştie totul despre el şi în rest totul era parcă într-o continuă evoluţie. Putea să vindece aproape orice persoană sau cel puţin stăpânea arta stabilirii diagnosticului chiar mai bine

decât un doctor.

Marea lui problemă era că toate aceste cunoştinţe păreau că îi vin de undeva din viaţa lui anterioară, dar nu-şi putea da seama cum ar fi putut fi această viaţă. Nu-şi amintea nimic de vreo misiune din partea guvernului dar nici nu putea fi sigur că nu a făcut parte din tot felul de combinaţii. A fost tot timpul surprins de modul în care rezolvă problemele, personale sau ale celorlalţi dar nicio clipă nu şi-a dat seama de unde are aceste abilităţi. De unde ştie el să mănânce peştele, să conducă o maşină, să se bată cu câte patru, cinci inşi o dată, asta chiar că nu-şi dădea seama de unde le-a învăţat.

Tot gândind aşa a ajuns la hotel şi s-a urcat în camera lui. De cum a intrat iar a avut senzaţia că a fost cineva pe acolo dar culmea era că-l simţea ca prieten şi nu-l vedea ca fiind vreun hoţ. „Probabil că am şi eu un înger păzitor” S-a gândit el şi i s-a părut suficient de corectă ideea după care s-a băgat în pat şi a adormit.

Îngerul păzitor.

— Totuşi eu nu înţeleg de ce nu-i spunem cine este cu adevărat?

— Pentru că în acest stadiu nu-i foloseşte la nimic, ba din contră este posibil să aibă un şoc şi să revină la starea iniţială, fără memorie. Mie mi se pare că evoluează foarte bine în mediul lui şi faptul că îşi redescoperă, încet, încet, calităţile nu-i poate fi decât benefic.

— Atunci să fim cu ochii pe el pentru că un astfel de om trebuie recuperat cu orice sacrificii. Nu mai vorbim de faptul că el este singurul deţinător a multor secrete şi nu vrem să se piardă nimic.

— El e mentorul meu şi de la el am învăţat tot ce ştiu aşa că voi face tot ce este posibil să-l readuc înapoi. Aşa şef că el nu am avut niciodată!

Discuţia avea loc într-un cadru extrem de restrâns

într-un spaţiu care semăna mai degrabă cu un laborator decât cu un spaţiu de birou. Cei doi care purtau acest dialog erau evident nişte persoane instruite, specializate şi care păreau a face parte dintr-o anumită elită. îmbrăcămintea lor era elegantă, fără a fi ostentativă iar din comportamentul lor se simţea o oarecare lejeritate ca şi cum s-ar afla exact acolo unde le era locul.

— I-aţi verificat locuinţa, să nu aibă droguri, băutură, arme?

— E curat ca un prunc! Am fost şi cu câinele nostru de la anti drog şi nu a semnalat nimic.

— Asta e bine pentru că vrem să se menţină perfect curat, aşa cum a fost toată viaţa lui.

— Avem noi grijă de asta!

— Ce este cu relaţia lui cu fata de la cabinet, e ceva serios?

— Mă înnoiesc că ar putea fi ceva mai serios decât o frumoasă prietenie, toate discuţiile lor de la ea de acasă, unde am plantat tot ce trebuie sunt absolut nevinovate. În plus, fiind foarte sinceri unul cu altul putem afla direct de la sursă date despre evoluţia lui.

— Şi care ar fi noutăţile în ceea ce ne priveşte?

— Considerăm că a depăşit mai multe faze şi a ajuns la nivelul doi pentru că am înţeles că a început să citească gândurile celor din jurul lui.

— Te referi la cei pe care îi poate privi?

— Exact. Momentan atât.

— Tot e bine, mai are mult până să-şi atingă capacitatea lui normală dar pentru început e foarte bine!

— Am înţeles că şi-a redescoperit darul vindecării prin puterea minţii!

— Când va afla el ce e în stare, în realitate, probabil că va fi foarte surprins.

— Eu zic să-l lăsăm să se descopere treptat că mai

are încă drum lung de străbătut!

— Aşa vom face! Cu toate că am putea şi noi să-i mai dăm o mână de ajutor şi să grăbim revenirea.

— OK gândiţi-vă la ceva constructiv şi mai stăm de vorbă!

Uriaşul s-a trezit de dimineaţă foarte bine dispus şi tot nu-i venea să creadă că i se întâmplă atâtea lucruri, care mai de care, mai minunate. Fata doctorului a dansat pentru prima dată şi are un prieten, acum el este pe cale să afle şi mai multe despre situaţia lui din trecut, a început să aibă tot felul de calităţi nebănuite până mai recent şi acum stătea şi se gândea ce om poate fi acela care face tot ce face el. Ce meserie are? Ce ar putea să lucreze pentru guvern un om cu astfel de calităţi?

S-a îmbrăcat relaxat şi a coborât la micul dejun unde s-a aşezat la locul lui obişnuit şi a început să mănânce. Nu era foarte multă lume pentru că era un hotel în care musafirii se schimbau destul de des. Doar câteva mese mai erau ocupate. Era linişte şi nimic nu prevestea ceea ce va fi peste doar câteva clipe.

Totul a început prin tuşea pe care un tip, între două vârste, de la o masă vecină a început să o aibă din ce în ce mai tare. În primul moment Uriaşul nu a intervenit deoarece avea impresia că omul îşi va reveni imediat şi nu vor mai fi probleme dar atunci când lumea a început să se agite şi chiar să ţipe speriată a văzut cum omul s-a ridicat în picioare şi apoi a căzut cât era de lung pe spate ţinându-se cu mâinile de gât. În acel moment a considerat oportun să vadă ce poate face cu toate că soţia domnului striga să fie lăsat în pace că a mai avut astfel de accese. Uriaşul s-a apropiat de el şi a încercat să „vadă” dacă gâtul omului nu era blocat de ceva ce tocmai mâncase dar nu a văzut să fie vreun bol în gât şi atunci şi-a îndreptat atenţia spre plămânii omului şi iar nu a văzut nimic. Aproape că îl ţinea

în braţe iar ochii lui scanau întreg organismul cu speranţa că va observa cauza tusei aceleia teribile. Timpul trecea şi omul tuşea din ce în ce mai rău.

Cineva a sunat la salvare şi paramedicii au sosit surprinzător de repede, imediat, odată cu maşina poliţiei. Aceştia au cerut să se facă loc şi s-au apropiat de cel căzut pe jos. Uriaşul se ridicase fără să înţeleagă nimic din tot ce s-a petrecut, practic el nu a văzut nicio cauză care să provoace acel acces de tuse şi care din acel moment s-a oprit.

Sentinţa doctorilor a fost scurtă şi unanimăomul era mort! Nimeni nu a mai încercat niciun fel de procedeu de resuscitare pentru că părea aproape vânăt la faţă.

— El l-a omorât, a strigat doamna, care îl însoţea pe decedat la masă, arătându-l pe Uriaş, el e criminalul, am martori că i-am strigat să-l lase în pace şi să nu-l atingă, toţi cei de aici m-au auzit.

Poliţistul care asista la toată scena a mai cerut o confirmare din public după care foarte rapid s-a întors spre Uriaş şi i-a pus cătuşele pe mâini profitând şi de faptul că el rămăsese complet blocat de situaţia creată.

— Am să vă rog să mă însoţiţi la secţie să lămurim toate aspectele. Se pare că sunteţi acuzat de crimă! Vă rog să ieşiţi din local şi să mergeţi cu mine! Cineva să aducă la poliţie certificatul cu cauza morţii!

Uriaşul era perfect conştient că femeia avea dreptate şi că îi spusese să nu-l atingă pe soţul ei, toată lumea a văzut cum el a încercat să-i preseze pieptul cu mâna şi toţi au fost martori la declararea decesului. Lui încă nu-i venea să creadă că omul a murit şi mai ales că el este acuzat de moartea lui. A ieşit din local şi a mers cu poliţistul până la maşina care stătea cu toate luminile aprinse şi feţele tuturor se luminau şi se stingeau în culorile de semnalizare. A intrat în maşină şi s-a aşezat acolo unde i s-

a spus. Parcă nici nu mai gândea. În ultima clipă, înainte de a ieşi din local a privit spre soţia omului şi a încercat să-i intre în minte să vadă dacă e convinsă de ceea ce a spus. Spre surprinderea lui acolo era o linişte totală şi o pace deplină. A surprins-o exact când se urca şi ea în maşina salvării.

„Nu aşa trebuie să se comporte o femeie disperată!” a conchis el şi apoi s-a uitat în faţă să vadă pe unde merg pentru că maşina poliţiei deja demarase în forţă.

Cu toate semnalele acustice şi luminoase aprinse maşina de poliţie a ieşit din zona hotelului şi a luat-o undeva spre marginea oraşului. Erau într-o margine şi a observat că în scurt timp chiar au ieşit din oraş.

„Cum or fi ajuns ăştia atât de repede la hotel dacă secţia de poliţie e în afara oraşului?”

— Uite că am ajuns, a spus unul din ei, cel care era în spate cu el şi a coborât să deschidă uşa. Era o beznă de nu se vedea la doi paşi.

Uriaşul a văzut că nimic nu aducea a secţie de poliţie. Erau într-o zonă aproape pustie, cu o singură casă în faţa lor, fără steaguri sau firme şi era evident că merg spre o intrare. Unul din poliţişti a scos şi pistolul şi părea foarte hotărât să facă uz de el dacă era cazul. Uriaşul s-a gândit că nu e momentul să forţeze o relaţie de prietenie cât timp ăla era cu degetul pe trăgaci şi a intrat împreună cu ei în casă. Imediat în dreapta lor era un fel de celulă, ca la închisorile cu şerifi, în care i-au spus să intre şi să se aşeze pe patul din scânduri ceea ce a şi făcut. Era aproape întuneric şi nu se distingeau alte lucruri sau vreo masă, ceva ca un birou de poliţie. Cei doi poliţişti au închis grilajul de la celulă zdroncănind un lacăt imens şi au ieşit din cameră. Uriaşul a rămas singur.

„Poate îmi spune şi mie cineva de ce sunt atât de calm acum când sunt arestat şi închis, cu cătuşele pe

mâini, în întuneric şi fără nicio altă informaţie”.

Dintr-odată, dintr-o cameră sau alt spaţiu, alăturat, au început să se audă tot felul de zgomote. Era evident că o persoană, o femeie, este târâtă pe jos, iar în scurt timp să auzit cum urlă să nu fie legată că v-a spune tot. Apoi linişte!

„Unde naiba m-au adus ăştia pe mine? se întreba el, probabil că sunt vinovat că am pus mâna pe omul ăla dar sunt convins că nu eu l-am omorât, nu aveam cum”.

Iar s-a umplut casa de urletele acelei femei. Erau atât de stridente că puteau să-ţi spargă şi timpanele! îi era greu să şi gândească!

„Mi-a venit în minte că trebuie să fiu calm dar, în acelaşi timp, îmi dau seama că nu pot fi mai calm decât dacă mă culc şi eventual dorm. Niciodată nu am mai trecut prin astfel de situaţii, sau am mai trecut şi nu mai ţin eu minte. Să vedem ce date avem!”

„Am coborât la masă, am apucat să iau două înghiţituri, am constatat problema cu omul care tuşea şi la final am intervenit încercând să fac ceva pentru el. Soţia lui a început să ţipe şi de aici totul a luat o altă turnură. Prima întrebare este, de ce atunci când a ţipat la mine nu se uita chiar la mine ci la cei din jurul ei ca să se convingă că au auzit ce spunea. De ce era mai important să audă ceilalţi decât mine? Pentru ea era mai util acest lucru? De ce nu am observat nimic în gâtul omului şi nici în plămânii lui? Cu ce se înecase el, cu nimic?”

Era tot mai nedumerit de locul în care se afla.

„O fi vreo anexă a poliţiei pentru anchetele cu ţipături şi probabil de aceea este atât de departe de oraş”.

Avea de gând să stea liniştit şi să aştepte curgerea evenimentelor. Era posibil ca în aceste momente poliţia să-i ancheteze pe cei care au fost prezenţi la incident şi să ia declaraţii scrise. Asta durează. Oricum nu avea nimic mai

urgent aşa că putea să stea liniştit să aştepte. Avea în program să se ducă la fata doctorului şi să mai facă antrenament în bazin dar nu era o urgenţă. Era convins că nimeni nu a observat încă lipsa lui. Dar aici se înşela.

Chiar în faţa hotelului Bidon avea un post de cerşetor şi băiatul care era postat acolo şi-a dat seama imediat despre ce arestat era vorba. Toată tevatura stârnită de maşinile salvării şi poliţiei nu putea să treacă neobservată. El nu putea să părăsească postul dar l-a rugat pe un băiat care vindea ziare să facă cumva şi să-l anunţe pe Bidon.

— Să nu-mi zici că vrei să mă bag în gunoaiele voastre!

— Nu trebuie să intri în gunoaie ci doar în hală!

— Aia care are uşile sudate?

— Exact în aia dar nu pe uşă ci prin depozitul de maşini din spatele halei.

— Acolo nu e nicio intrare!

— Exact acolo este!

— Eu ştiu că este doar perete cât vezi cu ochii!

— Dacă te uiţi mai bine, de peretele ăla sunt rezemate tot felul de maşini dar una singură seamănă cu o dubiţă rablagită de transport rapid!

— Şi ce dacă seamănă?

— Tu nu taci deloc să pot să termin ce am de spus! Dacă intri în dubiţa aia apoi treci printr-un autobuz de şcoală ai să vezi că peretele are o gaură cât o uşă şi acolo e intrarea în hală. Intri, întrebi de Bidon şi îi spui că Uriaşul a fost luat pe sus de poliţie.

— Şi gata?

— Exact şi pentru asta ai nişte mărunţiş de la mine!

— Am plecat!

— Banul îl vezi când te întorci şi-mi spui că ţi-ai făcut treaba!

— S-o văd şi p-asta! A spus băiatul şi a plecat.

Nici nu a mai fost nevoie să caute intrarea în hală că în depozitul de maşini l-a întâlnit chiar pe Bidon şi a fost sigur că este el că nu era altul mai murdar.

— Tu eşti Bidon?

— Şi?

— Mi-a zis băiatul de la hotel să-ţi spun că poliţia l-a săltat pe Uriaş.

— Cum adică?

— Adică l-a luat poliţia!

— Ce să facă poliţia cu el?

— Am fost şi eu acolo şi au scos şi pe unul pe targă dar era cu faţa acoperită, cineva zicea că el l-ar fi omorât pe ăla după targă.

— Ce vorbeşti nea! Şi unde l-a dus?

— Nu ştiu, la poliţie!

— Stai că aflu imediat, a spus Bidon şi a scos telefonul. A aşteptat să-i răspundă cineva şi a întrebat direct: de ce l-aţi luat pe prietenul meu ăla înalt? Unde l-aţi dus? Cum adică nu aţi luat pe nimeni, de la hotel, unde a dat altul ortupopii, cum nu ştiţi, că l-a luat maşina poliţiei acum o juma de oră!… Da ce eu ştiu cum se mişcă maşinile voastre, dacă pleacă sau nu din curte, atunci nu-i la voi? Bine! Hai să trăieşti! Poliţia zice că nu a plecat nicio maşină din curte toată dimineaţa şi nu au adus pe nimeni la secţie. Asta începe să semene cu răpirea doctorului dar nu cred! Bine, du-te acum că văd eu ce fac!

Băiatul de la ziare a plecat înapoi să-şi ia banul, misiunea lui fiind îndeplinită!

Bidon a intrat în hală şi a convocat pe toată lumea.

— Cine a văzut o maşină de poliţie azi?

Tăcere deplină.

— În zona hotelului unde stă Uriaşul? A mai completat Bidon.

Tot linişte.

— Şefiile, eu am crezut că am văzut maşina poliţiei dar am văzut altceva! A intervenit o fată din cei de faţă.

— Ce ai văzut?

— Eu am locul la capătul străzii cu hotelul, că în faţa hotelului e băiatul ăla, şi toată lumea ştie că strada aia e înfundată, adică se termină la o sută de metri după hotel şi e închisă.

— Şi care-i şmecheria? a întrebat Bidon.

— Chestia e că am avut impresia că văd maşina poliţiei, cu doi tipi în ea şi salvarea, cum intră pe stradă dar peste douăzeci de minute am văzut o altă maşină care ieşea şi salvarea şi m-am dus, de curioasă, să văd unde s-a dus poliţia dar nu mai era nicio maşină pe stradă, data zic, am crezut că văd poliţia, probabil de oboseală sau din frică!

— Ştiu că eşti cam speriată şi n-am înţeles nimic din ce mi-ai spus, vine poliţia, ies alţii, dispare maşina, sigur şi eu cred că eşti obosită, du-te şi ia un carton sub tine!

— Gata şefii!

— Eu cred, a spus Bidon că el nu e tipul care să poată fi dat în gât aşa uşor, se descurcă el. Oricine mai află ceva să vină să îmi spună! Acum la treabă! „Probabil că până la urmă o să trebuiască să-i spun de casca de motociclist şi de verighetă”. S-a gândit Bidon cu mintea lui.

Uriaşului nu-i venea să creadă ce se întâmplă şi în ce belea a intrat fără să vrea. De felul lui era foarte respectuos cu organele de ordine şi mai ales cu poliţia. Chiar ar fi vrut să discute cu şeful poliţiei dar aici nu era niciun telefon, nimeni nu i-a spus drepturile, nu i-au spus nimic nici de vreun avocat din oficiu şi l-au lăsat, pur şi simlu, de izbelişte. Nici dacă dorea să se certe nu avea cu cine că era pustiu.

Deodată a avut o revelaţie! A realizat, fără să ştie cum, că femeia care ţipa nu avea niciun motiv să o facă!

„Aşa ceva nu se poate!” s-a gândit el şi s-a concentrat pe strigătele pe care le făcea şi apoi pe durerea ei fizică şi nimic, nu o durea nimic, doar ţipa!

„Asta-i chiar culmea, ăla care a murit nu s-a înecat cu nimic, nevasta lui era foarte liniştită şi s-a suit cu el în maşina salvării imediat de parcă plecau împreună la o plimbare, doctorii n-au încercat niciun fel de resuscitare sau şocuri şi l-au declarat imediat mort, casa asta nu seamănă a secţie de poliţie nici să mă pici cu ceară, pe femeia asta nu o doare nimic dar ţipă de m-a zăpăcit iar eu stau ca prostul şi asist la toate astea fără să fac nimic. Parcă am un deja – vu”.

Dintr-odată a înţeles că ceva nu este în regulă. Totul părea a fi foarte real dar nimic nu era adevărat. Şi-a dat seama că a „citif patru creiere, dacă îi punem şi pe doctori fără niciun fel de efort. A înţeles că trebuia să acţioneze rapid şi a „ştiut” că poate să facă acest lucru. S-a ridicat în picioare şi şi-a cercetat cătuşele lăsate la mâini. Pentru că putea să-şi ridice mâinile le-a adus în dreptul gurii şi a dat cu limba pe ele. Imediat şi-a dat seama de ce tip sunt şi le-a lovit cu putere de marginea patului exact cu partea pe care o ştia vulnerabilă. Un fel de cliket a sărit de pe lateral iar acestea i-au căzut pe jos. S-a îndreptat bâjbâind spre perete şi a căutat un comutator dar bineînţeles că nu era aşa ceva într-o celulă de deţinut dar în schimb probabil că era în imediata apropiere aşa că a pus mâna pe mânerul uşii, cu gândul s-o forţeze, dar ea să deschis fără ca măcar să se audă ceva şi atunci a înţeles că lacătul era trecut doar printr-o toartă adică nu închidea nimic. Pe perete era într-adevăr un comutator.

A aprins lumina şi a clipit din cauza ei, că i s-a părut extrem de puternică. În încăperea fără ferestre nu era nimeni, în faţă era o uşă, în spate celula din care tocmai a ieşit. Atunci când a aprins lumina ţipetele s-au oprit dintr-

odată. S-a apropiat de uşă şi a ascultat iar pe dinafară se auzeau voci. Prima idee a fost să iasă brusc şi să-i pună la pământ pe toţi cei care îi ţineau calea dar imediat s-a gândit că în niciun caz nu va fi nevoie de aşa ceva. Acel déjà vu era din ce în ce mai pregnant în mintea lui şi îi sugera faptul că nu va fi nevoie să se bată cu nimeni aşa că a deschis uşa încet şi calm. Aşa cum s-a şi aşteptat, afară la lumina soarelui se aflau cei doi poliţişti, care au şi luat poziţia de drepţi iar printre ei s-a apropiat agale tipul care „murise” în urma acesului de tuse cu un cronometru în mână şi i-a spus:

— 24 de minute şi şase secunde! E destul de bine! Poftiţi acum la maşină!

Uriaşul nu s-a mirat deloc şi s-a urcat în maşina indicată, unde şi-a dat seama că este complet singur, neînsoţit de nimeni şi doar a tresărit atunci când şoferul la întrebat:

— Unde mergem Maestre?

Şi-a revenit imediat din tot şirul de surprize şi a răspuns glumind:

— Unde am putea merge?

— La plimbare, la hotel, la fata doctorului!

— Ai idee ce a fost asta?

— Nu sunt angajat să am idei, eu doar execut ordinele!

— Atunci mergem la fată, să-ţi zic adresa!

— Cunoaştem, cunoaştem, nu-i nevoie. S-a auzit răspunsul şi maşina a demarat. Cu o ultimă privire a văzut cum din casă iese o fată elegantă cu un buchet de flori în braţe, ca după o reprezentaţie reuşită.

„Acuma sunt convins că am mai trecut prin aşa ceva şi cred că asta se numea – antrenament de citire şi raţionament – dar de unde ştiu asta, e imposibil să-mi dau seama în acest moment”.

Au ajuns destul de repede în faţa casei doctorului şi a coborât din maşină iar aceasta a plecat dar din locul şoferului s-a auzit:

— Cursa e achitată! La întoarcere te rezolvă ei!

Nu mai înţelegea dacă ceea ce trăieşte e viaţa lui sau a altcuiva dar era din ce în ce mai clar că nu e singur, de capul lui. A fost întâmpinat de băiatul din casă şi invitat în holul principal.

Deblocări şi teste!

— Eram puţin îngrijorată că aţi întârziat dar acum mă bucur să ne vedem. Fata noastră e în bazin că acum o lăsăm şi singură, aţi avut vreo problemă?

— Nu, doamnă, am participat la un exerciţiu de înviorare cum cred că am mai făcut şi altă dată dar încă nu sunt lămurit unde, cu ce ocazie şi care e scopul.

— Nu luaţi puţin loc să spun să vă aducă o cafea, am impresia că încă nu aţi băut-o!

— Aveţi dreptate, n-am apucat s-o beau şi accept cu plăcere invitaţia!

Au luat amândoi loc pe fotolii şi cafeaua a fost adusă imediat aburindă. N-au apucat să înceapă discuţia că s-a şi auzit o voce zglobie:

— Bună dimineaţa! Am fost anunţată că ai venit şi m-am grăbit să ies din apă că şi aşa m-am bălăcit destul.

— Sunt convins că acum şti exact ce exerciţii să faci, tu ai nevoie, de acum, numai de condiţie fizică pentru a-ţi îmbunătăţi performanţele. Nu trebuie să te forţezi!

— Acum ştiu exact programul pe care îl am de făcut dar doream să discutăm puţin şi despre mama prietenului meu.

— Discutăm. Ce anume?

— Poate că ai timp să te uiţi şi la ea, am înţeles chiar că i-ai dat unele speranţe?

— Da, ţin minte că i-am promis că ne vom mai întâlni

şi probabil că şi ea doreşte aceste lucru.

— Eu nu ţi-am mai cerut voie, dar vreau să ştii că am invitat-o azi la noi că vreau şi eu să mă mai văd cu prietenul meu.

— Nu-i nicio problemă, ai făcut foarte bine, pe la ce oră vine?

— Cred că pe la 11 că i-am invitat şi la masă.

— Şi vine şi domnul, soţul?

— Nu cred că de atunci de la ultima vizită a refuzat toate invitaţiile, probabil că e foarte ocupat!

— Probabil. A spus şi Uriaşul fără să mai intre în alte detalii. Acum stai puţin, în picioare în faţa mea să te scanez cu privirea!

Fata s-a ridicat din fotoliu şi a venit în faţa lui şi se aşezat cât de dreapta a putut. Mama ei o privea foarte mândră şi era plină de recunoştinţă faţă de Uriaş pentru că i-a redat fata aşa cum era la început.

— Sunt foarte mulţumit de felul în care ai progresat şi vom continua antrenamentele pentru pregătirea fizică. Te-ai gândit să practici vreun sport la facultate că sunt tot felul de echipe.

— Nu m-a gândit că nu am avut de ce dar acum mi-ar plăcea să fiu majoretă!

— Dar am înţeles că prietenul tău va pleca la facultate în alt oraş, pentru cine te faci tu majoretă?

— În primul rând pentru mine şi apoi şi pentru el că poate ajung vreodată la un meci de baschet şi îi fac o demonstraţie.

— Au sosit doamnă musafirii! S-a auzit vocea băiatului din intrare.

Toţi s-au ridicat în picioare şi au mers să-i întâmpine. Doamna era în cărucior iar fiul ei o împingea cu multă delicateţe dar cu ochii era deja pe fata doctorului. Imediat ce au intrat Uriaşul l-a rugat pe băiat să îl lase pe el la

cărucior şi să se ducă cu fata, dar mama lui a refuzat să fie împinsă de el şi a manevrat roţile cu multă putere aşezând căruciorul dintr-o singură mişcare alături de fotoliile din salon.

— Doriţi o cafea, un pahar cu apă că sunteţi după drum?

— Doar un pahar cu apă, mulţumesc!

Gazda a dat dispoziţiile necesare şi imediat a fost adus un pahar cu apă pe o tavă pe care se mai găsea şi o carafă plină. Toată lumea era relaxată, copii erau împreună, mama băiatului era în faţa Uriaşului iar mama fetei şi-a dat seama că în acel moment era uşor în plus şi şi-a cerut scuze şi a ieşit.

— Mă duc să văd cum merg pregătirile pentru masă şi vă rog să nu vă deranjaţi şi să staţi de vorbă liniştiţi.

— Mă bucur să ne revedem, a spus Uriaşul şi să vă văd zâmbitoare.

— Şi eu am acelaşi sentiment reciproc.

— Când doriţi putem discuta puţin şi despre situaţia dumneavoastră!

— Şi acum că nu am de ce să mai aştept, mie nu-mi plac surprizele şi cred că în cazul meu nu mai este nimic de făcut.

— Să nu ne grăbim, spuneaţi că v-aţi accidentat pe pârtie la schi?

— Da, acum vreo cinci ani, la o coborâre, eu am fost întotdeauna o pasionată a schiului!

În acea clipă Uriaşul a avut un fel de şoc mintal şi a realizat că o altă persoană conduce dialogul prin gura lui, nici nu ştie cum i-a venit să întrebe:

— Cum se comporta soţul, în perioada aceea, în familie şi mai ales cu dumneavoastră?

— Nu văd legătura cu ceea ce discutăm.

— Eu vă asigur că este deosebit de important şi simt

că răspunsul nu e prea optimist.

— Nu ştiu cum să vă dau un răspuns clar.

— Nu trebuie să fie clar ci doar sincer!

— Mă simt ca la psiholog.

— Nu e nevoie, puteţi să-mi spuneţi dacă soţul dumneavoastră v-a înşelat vreodată?

— N-aş vrea să răspund nimic pe acest subiect.

— Atunci ne oprim aici, dar vom rămâne prieteni!

— Credeţi că este atât de important?

— O să fiţi surprinsă dar acest răspuns constituie cheia situaţiei.

— Bine! Chiar atunci mă înşela cu prietena mea care venise cu noi, în ultima clipă!

— Aţi avut o dovadă în acest sens?

— Da, i-am văzut împreună grămadă prin zăpadă în ziua cu accidentul, atunci când eu am spus că nu urc pe munte dar totuşi m-am dus. Erau într-o poziţie extrem de explicită!

— Ei v-au văzut?

— Nu că am pornit la vale, foarte supărată şi după o sută de metri am avut accidentul, dar au venit amândoi să vadă ce s-a întâmplat, mai întâi el şi apoi şi ea, după ce a început lumea să strige.

— Putem considera că nenorocirea s-a datorat şi faptului că nu mai aveaţi mintea limpede şi nu mai eraţi atentă?

— Atunci nu m-am gândit la asta, dar cu timpul am început şi eu să cred că dacă nu i-aş fi văzut aş fi executat altfel coborârea.

— Acum credeţi acelaşi lucru?

— Da, acum sunt convinsă că evenimentul m-a tulburat!

— Domnul a mai avut astfel de escapade?

— Din câte ştiu eu nu!

— Dar nu aţi comentat împreună momentele de dinaintea accidentului?

— O singură dată când eu i-am spus că mi s-a părut că i-am văzut în zăpadă.

— Şi el ce a zis?

— M-a întrebat imediat unde i-am văzut şi de ce nu am venit la ei?

— Şi ce i-aţi răspuns?

— Că aveam impresia că se odihneau şi eu urcasem acolo să schiez nu să stau la soare!

— Dar prietena cum s-a comportat?

— Ei i-am spus direct că i-am văzut în plină activitate şi că o rog să nu mai apară în viaţa mea niciodată şi a dispărut pentru totdeauna, cred că s-a şi mutat din oraş.

— Credeţi că el a mai luat legătura cu ea?

— Sunt sigură că nu a mai luat sau cel puţin aşa sper, dar bănuiesc că ea a apucat să-i spună ce i-am spus eu că de atunci el a devenit cel mai fidel soţ.

— Cum vă daţi seama?

— Nu se mai mişcă din casă, doar la serviciu şi acolo răspunde întotdeauna la telefon şi acasă, a renunţat la pescuit, la trasee montane de unul singur, la întâlnirile cu prietenii şi cred că toate acestea era doar măşti ale relaţiei lor.

— Şi acum sunteţi mulţumită de felul în care decurge relaţia?

— E puţin spus sunt chiar fermecată de modul lui de comportare parcă trăiesc un vis! Tot timpul mă ţine în braţe şi mă ajută să mă îmbrac sau să mă aşez în pat, aproape că mă simt jenată de atâta grijă. Probabil că vrea să uit şi să-l iert. E cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea!

Uriaşul era chiar surp ins de modul deschis şi direct în care purta acest dialog şi pentru el era extrem de ciudat

de parcă cineva îi sugera toate vorbele. Nu-i venea să creadă că totuşi el este acela care vorbeşte. A întrebat brusc:

— Atunci putem spune că acel accident, care v-a adus în scaunul cu rotile, v-a schimbat viaţa într-un mod atât de complet şi de fericit pe care nici măcar nu l-aţi visat, încât dacă v-aţi ridica din scaun aţi avea senzaţia că totul a luat sfârşit şi visul s-a terminat?

— Mă uluiţi! De fapt, acum realizez, că nici măcar nu am încercat să fac vreun efort şi să mai merg, aşa de fericită sunt! M-am autoblocat de ani de zile!

— Şi dacă v-aş spune că puteţi să mergeţi, ce aţi spune?

— N-aş crede!

— Acum vă simţiţi picioarele? Dacă puneţi mâna pe ele simţiţi atingerea?

— Desigur că simt, la fel simt şi cald şi rece.

— Dar dacă vă loviţi din greşeală la un picior simţiţi lovitura?

— Bineînţeles că mă şi doare!

— Dar dacă vă gâdilă cineva pe tălpi atunci când sunteţi în pat aveţi vreo senzaţie?

— Mă apucă râsul şi aproape că nu suport!

— Dar nu vă trageţi picioarele?

— Nu că sunt paralizată!

— Cine v-a spus prima dată că aţi paralizat?

— Nimeni, am înţeles singură, că era evident pentru toată lumea!

— Şi după ce v-aţi revenit din accident aţi încercat să mergeţi, să vă ridicaţi, să mişcaţi cumva din picioare?

— Nu că de atunci am fost copleşită de atenţiile soţului meu şi n-am mai simţit nevoia să îmi schimb starea.

— Aţi avut ceva rupt la accident?

— Rupt nu ci doar un fel de entorsă pe care mi-au

pus-o într-o fâşie gipsată, la stângul.

— Şi cât aţi stat cu ea?

— O lună.

— Şi în acest timp nu aţi încercat să mişcaţi celălalt picior?

— Sinceră să fiu nu am încercat. Am considerat de la început că ambele sunt paralizate şi unul are şi o luxaţie şi nu am făcut nimic. Chiar din momentul accidentării am observat că nu pot să-mi mişc niciun picior şi m-am împăcat cu ideea că sunt paralizată. Nici nu am simţit injecţia pe care mi-au făcut-o în piciorul luxat!

— Totul a fost normal în prima parte, dar ce a fost de-a dreptul inimaginabil este faptul că aţi reuşit să vă blocaţi picioarele, prin puterea minţii, chiar de-adevăratelea! Acum ele se găsesc sub această vraje mintală-blocate. Problema începe să fie simplă şi ea începe cu o întrebare directă: doriţi să vă ridicaţi din scaunul cu rotile sau credeţi că în acel moment soţul dumneavoastră îşi găseşte imediat o altă amantă?

— Doresc să mă ridic şi să pot merge alături de fiul meu la meciurile lui.

— Sunteţi pregătită să vă ridicaţi?

— Încep să fiu!

— Sunteţi conştientă că nu e vorba de niciun fel de paralizie ci de un autoblocaj mintal?

— Încep să cred că aşa este!

— Dacă am să chem pe toată lumea aici, veţi avea curajul să vă ridicaţi în picioare şi să vă eliberaţi de gândul blocajului?

— Sunt sigură că pot să fac acest lucru!

Uriaşul a ieşit din cameră şi a rugat-o pe soţia doctorului să-i cheme şi pe tineri de la etaj.

— O să fie şi masa gata în curând, a spus doamna, cu gândul că poate musafirilor ei li s-a făcut foame.

— Încă nu este momentul să mâncăm a spus Uriaşul, mai avem puţină treabă.

— Nu-i nicio problemă, dar credeam că vreţi să staţi la masă. Mă duc să-i chem pe copii.

Soţia doctorului a plecat la etaj şi de jos s-a auzit cum îi strigă, probabil nedorind să dea buzna peste ei în cameră. Aceştia au ieşit imediat şi au şi început să coboare pe scară.

— Rămâneţi pe loc, le-a spus uriaşul cu voce puternică şi ei s-au oprit la mijlocul scării. Mama ta vrea să-ţi arate ceva!

— Probabil că vrea să-mi spună că e mai dificil să-mi arate ceva! A spus băiatul ei extrem de curios. Spune-mamă!

— Imediat, să mă pregătesc!

Uriaşul era cu privirea aţintită fix spre capul ei. Nimeni nu mai mişca. Toţi şi-au dat seama că se petrece ceva deosebit! Aveai senzaţia că se şi aud tobele care marchează o demonstraţie periculoasă!

Departe, în încăperea care seamănă cu un laborator, cele două persoane, pe care le-am mai întâlnit, cu ochii într-un ecran pe care se vedea perfect salonul doctorului şi toţi cei prezenţi, făceau un schimb de păreri:

— O să-i reuşească figura?

— Trebuie să-i iasă iar noi o putem considera testul 2, chiar dacă a fost neprogramat.

— Ar fi chiar al doilea pe ziua de azi! Să sperăm că îi reuşeşte. Foarte bună ideea cu camerele de microfilmare şi acasă la doctor!

— Da, băieţii noştri au făcut o treabă excelentă! Ideea este că dacă a reuşit să citească cu precizie diagnosticul doamnei este foarte aproape de revenirea lui totală.

— Eu cred că nici nu s-ar putea altfel la câte diplome

în medicină şi câte doctorate şi specializări are să nu-i reuşească o amărâtă de deblocare mintală!

— Ai dreptate numai că el nu mai ştie acest lucru. Nu vezi că se tot minunează! Nu-i este de loc clar de unde ştie el să facă aceste lucruri.

— Oricum este pe drumul cel bun, dar văd că doamna nu prea mişcă din scaun?

Într-adevăr, doamna stătea în scaun cu mâinile proptite de cotiere dar încă nu dădea semne că vrea să se ridice.

— Cred că avem o problemă, i-a spus ea Uriaşului şi l-a rugat să se apropie.

— Nu avem nicio problemă, totul e clar şi pregătit, a răspuns el cu gândul că poate ea mai simţea o urmă din blocajul avut.

— Tehnică. A spus ea încet.

— Ce problemă tehnică? a întrebat el, tot aşa în şoaptă.

— Scaunul meu nu are frânele puse şi dacă mă sprijin în el o să-mi fugă de sub mine şi cad grămadă, iar în plus am picioarele pe praguri!

— Hai că eşti simpatică, dar ai dreptate! A spus uriaşul şi cu vârful piciorului a apăsat frânele iar apoi s-a aplecat şi a tras treptele ţinând-o de picioare şi lăsându-le încet pe covor unul lângă altul.

— De ce o fixezi acolo că trebuie să o împing la masă?

— Aşa m-a rugat!

— Ce faci mamă de fapt? A întrebat băiatul din ce în ce mai contrariat.

— Uite ce fac! A răspuns ea aproape strigat şi în următorul moment s-a sprijinit în braţe cu toată forţa şi s-a ridicat drept în picioare, spre uluiala ei şi a celor prezenţi. Cu o mână se ţinea puţin de braţul scaunului.

Băiatul a coborât în frigă pe scări şi a îmbrăţişat-o.

— Mamă scumpă, cum ai făcut?

— Întreabă-l pe el!

— Eşti mare tipule!

— Mi s-a mai spus şi încep să cred că aşa este! Acum vă rog să vă aşezaţi la loc că încă nu mergem şi să ne pregătim de masă!

— OK! Mulţumesc mult, ne-ai făcut pe toţi fericiţi!

— Se pare că asta e noua mea specialitate! Să mergem la masă!

Doamna a refuzat să-şi mai pună picioarele pe treptele de la cărucior şi a mers cu ele direct pe covor, stând pe scaun şi încercând să se tragă aşa. Figura i-a reuşit foarte bine spre amuzamentul tuturor. La masă era un loc liber fără scaun special pentru ea dar imediat a cerut unul şi s-a ridicat dintre rotilele ei şi s-a aşezat pe cel care i s-a adus.

— Acum vorbim şi noi de la egal la egal, a spus ea satisfăcută privind la cei din jurul mesei.

— Cred că am câştigat pariul, a spus unul dintre cei doi care urmăreau pe ecranul imens tot ce se petrecea în salonul doctorului.

— Nici nu mai ştiu pe ce am făcut pariu?

— Cum pe ce? Am stabilit că după ce revine la muncă să-l invităm la o petreere împreună cu familia!

— Mai întâi trebuie să o găsească că noi nu ştim nimic despre ea de unde să ştim că există?

— Avem şi noi sursele noastre, din gunoaie!

Masa a început şi a continuat în aceeaşi atmosferă veselă şi optimistă. În tot acest timp Uriaşul se gândea că ceea ce s-a întâmplat de dimineaţă nu putea să fie rodul întâmplării. Avea din ce în ce mai mult senzaţia că parcurge nişte etape pe care le-a mai încercat o dată, de două ori sau chiar de mai multe ori, de parcă ar fi vorba de

un fel de antrenament. Bine că astăzi era închis la cabinet şi nu avea unde să se grăbească.

Şi-a dat seama că putea să „citească” cu uşurinţă tot ce gândeau comesenii din jurul lui. Cel mai mult îl amuzau imaginile pe care şi le dedicau cei doi tineri, frumoase, pline de inocenţa vârstei dar şi cu multe speranţe. Mama fetei era încântată că a reuşit cu fata ei ceea ce nu a fost posibil până acum. Iar mama băiatului, ridicată acum pe scaun, nu se mai sătura de noua ei stare şi dădea din picioare pe sub masă cu mare atenţie să nu fie văzută de ceilalţi şi să le stârnească cine ştie ce zâmbete.

„Sunt tare curioasă să văd ce va zice soţul meu şi dacă va fi la fel de iubitor?”

„Văzând” aceste gânduri Uriaşul se bucura nespus că a reuşit aşa o performanţă şi era şi el curios să ştie cum va fi primită doamna acasă în noua ei stare.

„Probabil că acum e la serviciu dar mai spre seară se va întoarce acasă şi o să aibă o surpriză mare!”

„Serviciul era serviciu şi încă ce serviciu! Oare de ce stă el şi la ore suplimentare?”

În mod cert Uriaşul şi-a dat seama că acela nu era gândul lui. Era ceva venit din afara lui. El a rămăsese cu un sentiment ciudat, de nemulţumire, încă de atunci de când a văzut cum gândea soţul ei despre casa doctorului şi ce planuri îşi făcea, dar s-a gândit că probabil a fost şocat de un nivel de bunăstare atât de ridicat de a început să-i umble mintea razna şi nu a mai insistat pe idee. Dar acum era altceva, mintea lui funcţiona independent de el şi îi sugera să se concentreze mai bine pe soţul aflat la serviciu. Pentru o clipă a închis ochii şi ceea ce a văzut l-a uimit peste măsură!

Soţul doamnei era chiar acolo în camera de bibliotecă ce avea intrarea din biroul lui şi părea că stă întins pe canapeaua pe care de obicei lua loc, în unele

pauze, atunci când citea câte o carte sau răsfoia vreun dosar. Acum era pauză de masă şi toată lumea era plecată să ia masa în oraş şi părea că numai el a rămas să studieze ceva important. Uriaşul a rămas perplex atunci când a văzut cu al treilea ochi că „dosarul”, sub forma unei ţipe destul de sexy, era chiar deasupra omului, deschis la pagina cea mai sugestivă şi el tocmai începuse să-i dea filele dorind să ajungă la subiectul principal.

— Soţul dumneavoastră lucrează pe aproape? S-a trezit el întrebând dintr-odată.

— La cinci minute de aici, dar de ce mă întrebaţi?

— Aş dori să-i facem o vizită!

— O să vorbesc cu el şi poate mergem într-o zi! Deşi el zice că nu e nimic interesant pe acolo!

— Nu într-o zi ci în clipa asta aş dori să mergem!

— Vorbiţi serios, chiar acum în timpul mesei?

— Ne întoarcem până la felul doi!

— Mergem atunci! A răspuns doamna care a înţeles că este vorba de ceva deosebit şi în interesul ei, trage maşina!

Fără să mai ţină seama de avertismentele băiatului doamna a ieşit pe picioarele ei din casă şi tot aşa s-a suit şi în maşină. Uriaşul s-a urcat lângă băiat şi au demarat.

La intrarea în clădirea de birouri nu era decât portarul care i-a recunoscut şi i-a salutat cu ochii cât cepele când a văzut-o pe picioare cum se îndreaptă spre lift la braţul băiatului ei. Au ajuns la etaj şi aşa cum se şi aşteptau uşa biroului era închisă dar nu şi pentru Uriaş care avea întotdeauna la el un fel de dispozitiv de oţel dur, ca o sârmuliţă, cu care a deschis imediat. După ce au intrat, doamna a rămas încremenită când şi-a dat seama că de după cealaltă uşă se auzeau nişte gemete specifice unor activităţi foarte practice.

Fără să mai stea pe gânduri a înaintat, a apucat

cleanţa uşii şi a intrat. În faţa ei se desfăşura în plină deliberare şi plină de sudoare imaginea vie a dezmăţului. După ea în cameră a intrat şi băiatul care a şi aprins lumina. Abia atunci cei doi protagonişti din ringul iubirii dezlănţuite au realizat ce se petrece. Prima a sărit ea din poziţia călare, iar el foarte intrigat a privit peste cap şi probabil că şi-a văzut soţia, în picioare cu capul în jos şi o fracţiune de secundă a fost tentat să creadă că are halucinaţii dar văzând modul rapid în care „a descălcat" partenera tocmai când el se pregătea să tragă salvele şi să fluture steagurile victoriei a sărit imediat din poziţia de luptă, în picioare, şi ca prim reflex a încercat să se acopere, în părţile esenţiale cu un dosar din care, datorită mişcării bruşte au început să cadă filele.

Tânăra domnişoară nu a mai aşteptat alte îndemnuri, şi-a luat toate lucrurile în fugă şi a ieşit bulucindu-se pe singura uşă existentă iar Uriaşul i-a făcut loc. Băiatul i-a cules pantofii de pe jos şi i-a aruncat după ea dar nu cu intenţia de a o lovi. Soţul doamnei a dispărut după un raft cu cărţi şi de acolo se auzea doar zgomotul pe care îl făcea încercând să se îmbrace într-un spaţiu extrem de strâmt. Nişte cărţi chiar au căzut pe partea dinspre ei lovite de dincolo din greşeală sau din grabă.

În momentul în care a apărut, avea şi cravata pusă dar era complet descheiat la pantaloni şi pe acolo îi ieşea colţul cămăşii. Se uita ca tâmpitul la ei şi aşa, fără ochelari, arăta ca un om ieşit din minţi. Era încă transpirat leoarcă şi cămaşa lui se udase de parcă ar fi ieşit de sub duş. Soţia lui stătea dreaptă în picioare şi îl privea ca pe o insectă tocmai fixată recent la locul ei în insectar.

— Uită-te la mine! I-a strigat ea pe un ton ce nu admitea nicio replică iar el şi-a ridicat ochii spre ea aşa cum nu mai făcuse de ani de zile.

— Să ştii că…

— Tu să ştii golanule! Peste două ore mă întorc acasă şi să nu mai găsesc niciun lucru sau ceva care să-mi mai amintească de tine, să dispari din viaţa mea, avocatul meu te va contacta aici la birou.

El ar fi vrut să zică ceva dar gura îi era ca şi încleştată.

— Tu mergi…?

— Da, dar fără tine!

Doamna s-a întors şi a ieşit sprijinită de braţul băiatului care îl bănuia de mai multă vreme pe tatăl lui. Cu toţii s-au întors la masă, acasă la doctor. Într-adevăr, pauza lor nu durase mai mult de o jumătate de oră.

— Aţi avut vreo problemă? A întrebat mama fetei.

— Nu draga mea, alţii au acum mai multe probleme ca noi!

— Atunci să luăm loc şi să continuăm masa. Sunt foarte bucuroasă că am avut ocazia să asist şi la miracolul tău chiar aici sub ochii noştri. Acum amândouă îi suntem datoare vindecătorului nostru.

În laborator discuţia continua paşnic:

— Eu cred că a mai trecut un test, este chiar specialitatea lui, vederea la distanţă!

— Şi aş adăuga şi acţionarea rapidă şi eficientă!

— E foarte corect ce spui şi chiar mă întrebam ce ar mai trebui să urmeze?

— Nu-mi dau seama de ordinea lucrurilor dar trebuie să-şi aducă aminte cine este, să-l recunoască după ochi pe cel mai bun elev al lui, să demonstreze că poate manipula orice persoană de la distanţă şi să-şi regăsească familia.

— Da, şi eu cred că întâlnirea cu familia este proba de foc, după care se poate întoarce la munca lui în care este inegalabil.

— Şi am putea să facem ceva şi să grăbim puţin lucrurile?

— Cred că da, o să mă gândesc la ceva cât mai eficient!

— Chiar te rog că ne-a lipsit destul!

După ce a plecat de la familia doctorului Uriaşul s-a dus la prietena lui asistenta să-i mai povestească ultimele noutăţi. Îi dăduse un telefon înainte aşa că ea îl aştepta nerăbdătoare.

— Să nu-mi spui că nu te-ai simţit bine în vizită, am înţeles din tonul tău, la telefon, că au fost unele probleme pentru anumite persoane.

— Au cam fost dar, în mare parte, s-au rezolvat. A spus Uriaşul şi a început să-i povestească în detaliu cum s-au petrecut faptele.

— Ce a fost cel mai surprinzător pentru mine a fost viziunea pe care am avut-o la distanţă cu soţul doamnei iar ceea ce a fost şi mai deosebit a fost faptul că „am ştiuf dinainte că voi putea vedea la distanţă în timp real. Se petrece ceva cu mine care mă transformă pe zi ce trece dar am şi senzaţia certă că drumul pe care merg este cel corect pentru aflarea adevărului.

— Sinceră să fiu, a spus ea, şi eu am constat că eşti într-o continuă schimbare şi nu mai ai nicio legătură cu cel pe care îl îngrijeam la spital. Este din ce în ce mai evident că locul tău nu este aici şi în niciun caz nu cred că mai poţi fi îngrijitor la cabinet, tu eşti făcut pentru altceva, la cu totul alt nivel!

— Am presimţirea că în scurtă vreme lumea se va schimba pentru mine şi cred că voi începe o nouă viaţă!

— Singura mea speranţă este să fiu şi eu o mică părticică din noua ta viaţă şi să nu mă uiţi total, că eu te-am învăţat să dansezi! A glumit ea dar ochii ei îi deveniseră strălucitori de parcă ar fi urmat să plângă.

— Eu te asigur că vom fi întotdeauna prieteni şi niciodată nu voi uita ce ai făcut pentru mine!

— Aşa să fie! A mai spus ea şi s-a întors brusc să nu se vadă că deja ochii îi eru plini de lacrimi.

— Am să plec acum şi o să te sun să-ţi spun că am ajuns cu bine la hotel.

— Nu vrei să te duc cu maşina?

— Nu, mulţumesc, este târziu pentru tine şi o să iau un taxi!

— Cum vrei, aştept telefonul tău.

Secretul lui Bidon!

A doua zi de dimineaţă era o frumoasă duminică şi nimic nu prevestea mersul lucrurilor. Uriaşul s-a sculat devreme, s-a spălat, băbierit şi a coborât la masă. Acum era foarte atent la toţi cei din încăpere în ideea că dacă unul începe să tuşească el să iasă cât mai repede la aer curat. După ce s-a urcat în cameră înapoi că nu avea niciun program stabilit a sunat telefonul de la recepţie.

— Vă caută un… cineva, care zice că vă cunoaşte şi că vrea să urce dar la noi dacă nu e voie cu animale cu din ăştia în niciun caz! Momentan l-am rugat cu tot respectul să aştepte undeva în parc, cât mai departe de lumea civilizată şi v-am anunţat, e un tip mare cu o cicatrice pe faţă!

— Am înţeles şi o să cobor imediat! A spus Uriaşul cu gândul că Bidon, că nu avea niciun dubiu asupra personajului are probleme la hală cu careva! Niciodată nu a putut să-i refbze pe vechii lui colegi şi a coborât.

Aşa cum a spus şi şeful de la recepţia hotelului Bidon nu era în apropiere şi mirosul lui nu se simţea pentru un om normal dar Uriaşul a constat cu surprindere că „i-a luat urma” fără să-şi de seama cum a făcut acest lucru. S-a dus direct la el pe banca pe care stătea, evident singur.

— Salut!

— Salut, care-i treaba? A întrebat Bidon.

— Cum adică, ce treabă, eu te întreb de ce mă cauţi,

că doar nu ai venit degeaba până aici?

— Băi namilă, tu nu ţi-ai revenit, ce mă freci, a venit unul dimineaţă la mine şi mi-a zis că vrei să vin încoace imediat şi acum tu mă întrebi de ce am venit pentru că mai chematcă aveam destulă treabă, aveam şi un pont la una văduvă!

— În primul rând să-mi spui cine a venit la tine cu mesajul şi de unde venea?

— De unde să ştiu eu cine a venit?

— Tu nu l-ai văzut?

— Habar n-am cine a fost că le-am spus ăstora să nu mai caşte ochii la oricine intră în zonă, la mine a venit ăla de l-ai vindecat şi mi-a zis că i-a spus unu că mă chemi la tine!

— Şi cine era ăla care i-a spus?

— Tălâmbul nu şi-a dat seama că ăla i-a strigat dintr-o rablă de maşină, pe geam şi a şi plecat iar el doar a auzit şi a venit într-o fugă la mine, că acum şi fuge amărâtul!

Dintr-odată Uriaşul a avut un fel de sclipire şi a zis:

— Bun! Să zicem că este aşa cum zici tu, dar acuma de ce crezi că ai fost trimis la mine că nimic nu se întâmplă degeaba în ultima vreme.

— Să moară mama dacă ştiu ceva!

— Las-o p-asta, că mama ta a murit de mult, aşa mi-ai spus, mai bine gândeşte-te la ceva ce tu şti iar eu nu! Ce şti tu şi eu nu ştiu?

— Mă frecangeşti cu chestii din astea, de unde să ştiu eu ce ştiu?

— Mai mult gândeşte-te la ce nu ştiu eu!

— E complicat bre ce zici matale!

Privirea Uriaşului s-a aţintit pe fruntea lui Bidon exact în al treilea ochi dintre sprâncene şi a rămas fixă acolo. Bidon a încercat să o dea la o parte de parcă se ferea de muşte dar nu a reuşit şi la un moment dat a zis:

— Ar fi o chestie de mai de mult dar nu cred că este aşa importantă!

— Tu zi că văd eu cum este!

— E ceva legat de atunci, când ai venit la gunoaie!

— Te ascult!

— Dar să ştii că eu nu ştiu de unde ai venit nici să mă pici cu ceară!

— Nici nu mă aşteptatam să aflu asta de la tine, zi altceva!

— Bre, ai venit şi te-ai băgat în cartoane şi gata, ce altceva?

— Dar cum arătam că nu cred că ce mi-ai spus până acum e important, asta mi-ai mai spus, cum arătam, eram vesel, curat, murdar, aveam acte, vreun lănţişor la gât, altceva, un ceas?

— Păi erai ca vai de mama ta cu echipamentul ăla de motociclist!

— Hei, ia stai aşa puţin, ce echipament?

— De motociclist! Nu mai auzi bine?

— Tu vrei să spui că am venit în gunoaie îmbrăcat în motociclist?

— Exact, dar era vai de mama lui, rupt în coate, în genunchi, cu o mânecă gata să cadă, au cusut fetele la el o mulţime ca să putem să scoatem un ban cât de cât pe el şi la fel şi cu casca.

— Ce cască?

— De la motocicletă, am lustruit la ea două zile, era plină de noroi şi puţin buşită, chiar eu am îndreptat-o pe calapod.

— Măi Bidon, ceea ce-mi zici tu acum mi se pare extrem de important şi deja am senzaţia că ştiu că eram pe motocicletă! Dar unde era motocicleta că presupun după cum îmi povesteşti tu că am avut un accident, aşa cum am crezut şi de acolo mi se trag toate. Ai văzut motocicleta?

— Nu, n-ai venit cu ea, probabil că ai făcut-o praf, ai ajuns la noi pe jos cu privirea aia de damblagiu pe care nu cred că am s-o uit vreodată şi te-ai băgat în cartoane!

— Mai lasă-mă cu cartoanele alea zi altceva!

— Eu ţi-aş mai zice da să nu dai, că ştiu ce mână ai!

— Te ascult şi indiferent ce-mi spui nu voi mişca un deget!

— Asta apropo de deget că mai aveai şi o verighetă dar i-am dat-o eu ca prostul fetei ălei a cu care mă ţineam şi amărâta a plecat cu ea şi cu maşina mortuară.

— Păi ce, a murit? E îngropată pe undeva?

— Nu frate, amantul ei avea un dric şi au fugit cu el şi cu verigheta mea, adică a ta.

— Şi şti de ea, unde este, dacă mai are verigheta?

— Pot să aflu doar unde este dar nu ştiu dacă mai are verigheta!

— Află tot ce poţi şi vino să-mi spui imediat!

— Gata băiatule, am plecat!

— Te aştept cu veşti noi!

Restul zilei a trecut fără să fie băgat prea mult în seamă şi a doua zi de dimineaţă Bidon şi-a anunţat prezenţa, dar acum prin telefonul mobil să nu mai fie nevoit să vadă privirile pline de expertiză ale celui de la recepţia hotelului, întâlnirea a avut loc tot în parcul din apropiere.

— Salut, ai aflat ceva?

— Păi cine suntem noi, nu ţi-am spus că avem o reţea internaţională pe care o foloseşte şi poliţia.

— Hai lasă laudele şi zi-mi ce ai aflat!

— Auzi muierea naibii s-a despărţit de ăla cu dricul şi stă şi plânge de dorul meu dar îi e frică să se întoarcă să n-o snopesc!

— Da chiar că ai reţea de spionaj, de unde ştiu ai tăi că moare de dorul tău? Tu spune-mi mie ce mă interesează

nu toate vrăjelile astea!

— Exact vrăjelile astea te interesează!

— Ce vorbeşti!

— Da, vorbesc ce trebuie că gagica se laudă peste tot că e măritată cu mine şi le arată la toţi verigheta ta!

— Abia acum vii de acasă, şi tu o mai vrei?

— Ba cum nu că era o bucăţică foarte fainã! Uite că mai am şi acum o poză cu ea. A spus Bidon şi a scos din buzunar un portofel călcat de maşină, dar înăuntru într-un buzunar secret avea o poză cu o fată de vreo şaisprezece ani, cu o rochiţă mini, cu bustul puternic, brunetă şi cu un zâmbet care îi lumina toată faţa. Era chiar frumuşică!

— Şi tu crezi că acum mai arată aşa, cine ştie ce hoaşcă o fi?

— Pe mine nu mă interesează dacă a mai îmbătrânit că acum are vreo treizeci de ani, deci e tot bună!

— Da’ tu crezi că ea s-ar întoarce la tine, în gunoaiele tale şi în putoarea ta?

— Dacă vrei să ştii atunci când eram cu ea cu un stăteam în gunoaie şi conduceam toată treaba de acasă, dar dacă m-a părăsit m-a lovit şi pe mine damblaua ca şi pe tine şi am intrat la grămadă, da dacă se întoarce mă fac şi eu domn ca tine şi mă dau cu parfumuri şi ape de colonie şi să vezi tu ce bărbat bine sunt.

— Atunci trimite-i vorbă să vină înapoi!

— Nu cred că mai vrea, că e tare mândră, ea doar se laudă că e măritată probabil să fie lăsată în pace dar nu cred că mai vrea să se întoarcă.

— Nu se ştie niciodată, crezi că poţi să-mi laşi mie fotografia aia o zi?

— Ţi-o las dar să ai grijă, că ţin foarte mult la ea!

— Stai liniştit că nu-i fac nimic doar o privesc!

— Eu ştiu că tu nu eşti chiar prost şi că ai început să vorbeşti ca din carte aşa că ţi-o las o zi, doar o zi!

— Bine, mergi acum şi eu zic să te pregăteşti, că nu se ştie niciodată ce surprize îţi oferă viaţa!

— Bine atunci, uite poza şi salut, vezi unde o pui!

Bidon a plecat şi Uriaşul s-a întors la hotel cu poza în buzunar. El nu ştia încă de ce i-a cerut-o dar era sigur că asta trebuia să facă. A ajuns în cameră, a rezemat poza de nişte cărţi şi apoi a coborât la masă. Aici, în timp ce mânca, a observat că în orice parte s-ar fi uitat el nu vedea decât fata din fotografie. Parcă era lipită peste tot, în farfurie, pe masă, pe pahare, pe pieptul oamenilor, pe perete, era în toate direcţiile şi culmea era că parcă era vie.

Asta era prea de tot, a terminat masa şi a urcat la etaj la cameră. Bineînţeles că fata era pe trepte şi urca odată cu el. A ajuns în faţa uşii şi a deschis-o iar ea era lipită pe uşă, a intrat şi s-a aşezat pe fotoliu în faţa fotografiei. Atunci a înţeles că aceasta era, de fapt, poziţia corectă. Uitându-se la poză trăgea cu coada ochiului în stânga şi dreapta să observe dacă mai apare fata dar ea nu era decât în faţa lui. Asta l-a mai liniştit puţin.

„Deci e mai bine dacă stau cu privirea pe fotografie” a concluzionat el privind în continuare.

„Să stau degeaba sau trebuie să fac ceva?”

„Cred că în primul rând trebuie să o privesc cu putere, adică să nu mă mai gândesc la nimic altceva”.

„Asta pare simplu dar am din ce în ce mai mult senzaţia că între mine şi ea este o legătură de gândire aproape intimă, parcă am sta de vorbă”.

„Ar fi posibil să se întâmple aşa ceva, adică minţile noastre să poată sta la taclale”.

„Cred că putem încerca”.

După aceste gânduri Uriaşul s-a concentrat şi mai mult pe fotografie şi s-a gândit: „Doresc ca această fată să intre în contact cu mine şi să asculte comenzile mele”.

Cuvântul „comenzile” l-a făcut să tresară şi parcă undeva în subconştientul lui ceva îi spunea că l-a mai folosit de nenumărate ori.

3 posibil ca eu să pot face aşa ceva? Adică să pot transmite ordine la distanţă altor persoane. I-a să vedem!” „Bidon este iubitul tău şi te aşteaptă să te întorci la el” Nicio reacţie!

După câteva momente el a repetat fraza şi în acelaşi timp şi-a dat seama că la prima încercare în mintea lui se strecurase un fir aproape invizibil de îndoială. De data asta a fost ferm convins de reuşită şi nicio umbră nu i-a mai alterat gândul. Culmea a fost că imediat a avut senzaţia că gândul lui a ajuns la ea şi ea l-a perceput cu mare plăcere. Pentru a fi mai sigur a repetat tot procedeul încă o dată şi mai ferm şi rezultatul a fost acelaşi. Doar că fata nu i-a răspuns cu vorbe, atât de clară a fost percepţia şi atunci s-a uitat la ceas şi a observat cu stupoare că, în realitate, totul a durat peste o oră dar din cauza concentrării nu a remarcat de loc acest fapt.

Aproape obosit s-a întins pe pat şi a adormit. În timp ce adormea, a avut impresia că o visează pe prietena lui Bidon şi vede cum ea îşi strânge câteva lucruri într-o geantă de voiaj şi, chiar înainte de a adormi profund, ea iese din camera unde stătea cu chirie.

La laborator discuţia a continuat:

— Cum ţi s-a părut mişcarea asta?

— Sincer să fiu, de când am văzut că i-a cerut poza tipului am bănuit că vrea să treacă fără să vrea încă o probă!

— Şi eu am bănuit la fel mai ales că, de regulă, el manipula câte zece persoane simultan sau, dacă era vorba de manifestaţii de masă, putea să o facă şi cu sute de persoane!

— Crezi că fata mai are inelul de care vorbeau cei

doi?

— Nu numai că sunt sigur că îl mai are, dar chiar cred că el este dezlegarea soluţiei şi găsirea familiei.

— Niciodată nu am înţeles de ce noi nu înregistrăm şi toate datele despre familie încă de la recrutarea specialişilor?

— Mie mi se pare că este mai corect aşa deoarece ei au o viaţă foarte expusă riscurilor sau răzbunărilor şi orice date despre familie ar include-o în zona de pericol. Din punctul meu de vedere şi nu numai al meu, profesioniştii noştri lucrează mult mai bine dacă ştiu că familia lor este la adăpost de orice.

— Atunci să aşteptăm să vină fata şi să vedem continuarea!

— Cred că întâlnirea cu Bidon va fi de tot hazul, ai văzut ce bine arată ea şi în ce hal e acuma el!

„Ce face Bidon?” Acesta a fost primul gând cu care s-a trezit Uriaşul şi a pus imediat mâna pe telefon. El era absolut sigur că fata v-a sosi până seara.

— Vino imediat la mine!

— De ce şefii?

— Trebuie să te fac băiat frumos că îţi vine mireasa!

— Nu mă distruge! Cum vine? De ce vine? Iar ai făcut vreo chestie ciudată?

— Tu vi odată sau vrei să te găsească în halul în care eşti!

— Acum vin!

N-a trecut jumătate de oră şi Bidon a urcat direct la apartament în hotel spre marea uimire şi dezgust al celor de la recepţie. Totuşi cel la care mergea era o persoană extrem de respectată şi nu şi-au putut permite să-l oprească. Imediat ce a intrat Uriaşul i-a spus să se dezbrace şi să intre în cada de baie. Toate hainele au fost puse într-un sac etanş din plastic ce a fost imediat preluat

de personalul hotelului. Într-una din camere, pe un pat, se vedeau înşirate costume, cămăşi, cravate, pe jos pantofi, toate absolut noi.

Bidon a intrat în cadă, gol puşcă, şi apa s-a înnegrit. A fost nevoit să o lase să curgă şi să o alimenteze continuu că altfel mizeria lui rămânea în cadă. A făcut ochii mari când a văzut că în camera de baie intră o matahală de om, specialistul în masaje şi frecături, care începe să se ocupe foarte conştiincios de pielea lui. Cu acest minunat prilej a constatat despre el că este un tip alb cu părul şaten. După circa două ore de înmuiat şi frecat a ieşit din cadă, a pus pe el un halat imaculat şi s-a aşezat într-un fotoliu indicat de o domnişoară simpatică care i-a pus imediat un şervet pe gât şi a început să-l tundă şi să-l bărbierească.

În nici patru ore de la intrarea în hotel Bidon arăta ca un om de afaceri prosper. Înalt, curat, mirosind a parfum de cea mai bună calitate, pieptănat după ultima modă, dar în niciun caz cu părul scurt, dar cu unghiile tăiate, stătea şi se uita la toate lucrurile de pe pat apreciind calitatea şi croiala.

— Să ştii că am verificat şi eu dacă a plecat şi ai avut dreptate că a ieşit din hotel cu bagaje cu tot şi s-a dus la gară, altfel nici nu veneam aşa repede. Tu crezi că o să mă mai placă?

— Ar face o mare greşeală, aşa cum arăţi acum, să nu se îndrăgostească din nou de tine!

— Da, dar nu i-am spus nimic!

— Ai grijă că ea vine ferm convinsă că tu ai chemat-o!

— Şi când o văd să nu-i trag una peste ochi că m-a părăsit! Cam aşa sunt împăcările pe aici.

— În niciun caz, nu poţi să-i tragi niciuna că o să ai mâinile ocupate cu buchetul de flori! E dincolo în vază!

— Tu vorbeşti serios, nici măcar o scatoalcă?

— Nici măcar! Poate doar o îmbrăţişare drăgăstoasă!

— Şi apoi unde mergem că doar n-o s-o duc la hală?

— După ce o rogi să-ţi de inelul şi mi-l dai mie voi doi puteţi rămâne aici, la hotel, că totul este plătit până la sfârşitul anului iar eu am să plec la prietena mea asistenta să mă sfătuiesc cu ea ce mai este de făcut. Puteţi comanda masa la cameră în contul meu.

— Dar ea de unde ştie să vină încoace?

— Asta nu mai e treaba mea, cauţi şi tu unul mai curăţel să o aştepte la gară şi să-i spună unde să vină. Să-i spună doar: Bidon te aşteaptă la hotel! Şi aici vom fi noi! Până vine ea hai să coborâm la masă că mi s-a făcut foame, e destul de târziu.

Uluirea celor de la recepţie a meritat tot efortul. Unuia i-a căzut pixul din mână iar o cameristă care trecea pe lângă ei era gata să cadă grămadă cu toate cearşafurile din braţe. Au trecut minute bune pentru ca asistenţa să revină la realitate. După ce s-au aşezat la masă chelnerul a venit şi după ploconelile necesare chiar a făcut o observaţie pertinentă:

— Înţeleg că domnul e actor şi era machiat atunci când a intrat în hotel!

— Te-ai prins, exact aşa a fost, a venit direct de la filmări! I-a răspuns Uriaşul în timp ce citea meniul. Domnul e un mare talent şi o să-l mai vedeţi prin hotel.

— Va fi o mare onoare pentru noi să fim la dispoziţia unei personalităţi aşa mari!

— Sunt sigur că nu vă veţi face de râs! Este musafirul meu!

— Desigur, ce doresc domnii să le servesc?

Masa a început într-o atmosferă perfect relaxată şi era evident că Bidon nu era foarte familiarizat cu serviciul, cu tacâmurile, cu tot felul de şervete şi şerveţele, o mulţime de pahare dar a încercat din răsputeri să se ia după comeseanul lui şi să nu facă chiar toate gafele

posibile. Au băut şi un vin de calitate ales special pentru această ocazie şi Uriaşul şi-a dovedit din nou calităţile de somelier.

— Cred că mă laşi să-ţi zic la fel ca acuma, chiar dacă ai ajuns aşa un mare domn?

— Stai liniştit că domnia mea nu stă în modul tău de adresare şi, pe lângă asta, eu îţi sunt extrem de îndatorat că m-ai lăsat să stau în hală şi nu m-ai gonit atâţia ani!

— N-am avut niciun interes că ne-ai fost de mare ajutor iar în ultima vreme cu vindecările alea chiar că ai fost de milioane!

— Mă bucur să aud asta şi sunt tare curios să văd ce scrie pe inelul ălci că dacă există sigur sunt căsătorit şi am, sau am avut o soţie pe undeva, care probabil că m-a declarat dispărut şi s-o fi căsătorit cu altul. Ar fi culmea să am şi copii!

— O să te duci pe la ea să-i faci o vizită şi să vezi cum stă treaba şi apoi te mai gândeşti ce vei face. Dacă ea te aşteaptă încă?

— Mă îndoiesc ca după aproape doisprezece ani să mă mai aştepte că nu cred că am luat o urâtă pe care nu o mai vrea nimeni!

În acel moment telefonul lui Bidon a sunat şi el l-a pus la ureche:

— Cum adică a ajuns, a mers toată noaptea? Şi unde acum? Lasă tu aprecierile tale, bineînţeles că e fată frumoasă că doar nu am gusturi proaste. Luaţi un taxi şi veniţi aici la hotel! A venit, e la gară, e mişto, ia taxiul, ce mă fac? Unde sunt florile?

— Băiete, a chemat Uriaşul un băiat de la bagaje.

— Da, domnule!

— Te duci la mine în apartament şi ai să vezi pe prima masă, într-o vază, un buchet de flori gata ambalat şi te rog să-l aduci aici. Ai cu ce să intri?

— Da domnule, noi avem cartele universale!

— Hai repede!

— Imediat am coborât!

Şi aşa s-a şi întâmplat, în două minte, s-a întors cu buchetul de flori care parcă se înviorase în vederea viitoarei întâlniri.

— Să mă duc în uşa hotelului să o aştept? A întrebat Bidon.

— În niciun caz că dorim ca surpriza să fie totală şi poate îi este foame şi vrea să mănânce iar tu băiat isteţ deja i-ai citit gândurile şi ai rezervat masa.

— Adică să mai mănânc o dată?

— Ce nu poţi?

— Ba cum să nu la câtă foame am în mine, am vrut să fiu finuţ şi nu am mâncat tot ce mi-au adus la masă, aşa că mai este loc de un rând.

— Dar ai grijă la băutură să nu te faci mangă şi să plece să te lase cu buzele umflate!

— În niciun caz, chiar nu am chef de băut că vreau s-o văd bine! Cred că vine!

Într-adevăr pe uşa hotelului a intrat o domnişoară, care arăta foarte bine, aproape leită cu cea din fotografie, mai matură, cu zâmbetul pe buze şi s-a îndreptat direct spre recepţia hotelului. Era evident că dorea să se întâlnească cu cineva. În urma ei cu o geantă de voiaj în mână venea şoferul de la taxi cu şapca specifică. Domnişoara a ajuns la recepţie şi era gata să întrebe de Bidon care era la un singur pas de ea cu buchetul de flori în mână. Bineînţeles că nu i-a dat nicio atenţie că ea îl căuta pe Bidon şi nu un bărbat atât de bine. El i-a făcut semn celui de la recepţie să nu-i răspundă ci doar să îi indice persoana din spatele ei. Ceea ce acesta a şi făcut şi părea foarte serios prin gestul pe care l-a făcut. Fata s-a întors şi a văzut acelaşi bărbat bine cu flori în mână şi a

fost tentată, în prima clipă, să privească pe lângă el undeva în spate dar vocea lui, care a surprins-o, a Scut-o să se uite totuşi şi la el. A rămas cu ochii ficşi şi privirea perplexă, gata să muţească de uimire.

— Bine ai venit!

— Tu eşti, dacă n-ai avea cicatricea aia aş zice că eşti vreun actor de Hoollywood?

— Cam aşa e, mi s-a mai spus!

— Nu pot să cred, Bidonel al meu, dar dacă ai ajuns să arăţi aşa de bine ce nevoie mai ai de mine?

— Te-a invitat deoarece doreşte să-ţi ofere un adevărat inel de logodnă în locul celui pe care îl porţi acum.

A spus Uriaşul şi spre marea uimire a lui Bidon, a scos din buzunar o cutie mică şi care în mod evident conţinea un inel şi i-a întins-o lui Bidon. Acesta mai uluit chiar decât fata a luat cutia, a deschis-o şi când a văzut piatra care sclipea în toată încăperea, s-a gândit că poate e mai bine să o păstreze pentru el dar privirea Uriaşului l-a făcut să i-o întindă cu un gest galant fetei. Din reflex aceasta, care nu era prima dată cu o bijuterie de valoare în mână, a scos inelul şi chiar l-a studiat puţin după care, cu un gest de mare doamnă şi-a scos verigheta şi i-a pus-o în palmă lui Bidon iar acesta i-a întins-o Uriaşului care a şi preluat-o şi şi-a pus inelul superb.

— Mă bucur că v-aţi reîntâlnit dar acum trebuie să plec, a spus el şi a şi ieşit pe uşă!

— Unde vă las doamnă bagajul, a întrebat şoferul de taxi care aştepta şi plata cursei.

Bidon care era expert în cursele cu taxiul şi în ciubucuri a scos din buzunar nişte bani pe care i-a pus în mâna taximetristului iar acesta numai că nu l-a pupat de mulţumire, aşa de încântat a fost.

Ea se uita tot mai uimită la inel şi la bărbatul din faţa

ei şi nu-i venea să creadă că acesta este fostul ei iubit. Se gândea cum a fost aşa de oarbă să nu vadă ce mândreţe de băiat este el şi să plece cu amărâtul ăla de dricar, care a şi furat-o cât a putut.

— Te rog să iei loc la masă, că eşti după drum şi să comanzi tot ce doreşti!

După circa o jumătate de oră ea şi-a dat seama că el nu mâncase aproape nimic, în timp ce la gura ei era o mare bătălie cu friptură, salată, ciorbă, papanaşi, apetitive şi vinuri din cele mai bune. Bidon nu se abţinea de la nimic deoarece ştia cine plăteşte iar la final a spus doar: Camera 216.

Şi chiar acolo au şi urcat după ce au terminat masa. Bagajul fusese deja dus la cameră iar ce a urmat este numai pentru persoane adulte. Cei de la hotel povesteau că două zile nimeni nu a părăsit camera.

Tot mai aproape!

Imediat ce a ieşit din hotel Uriaşul a luat un taxi, i-a spus şoferului adresa şi după ce s-a instalat pe bancheta din spate a scos verigheta şi a privit-o pe partea interioară. Era evident că cineva încercase să anuleze ceea ce era scris acolo dar totuşi se mai citea încă un nume de femeie şi un an. Un calcul simplu i-a dat de înţeles că de la acea dată şi până acum au trecut douăzeci şi unul de ani. Deci el era căsătorit de douăzeci şi unul de ani. După ce a ajuns la concluzia asta şi-a pus verigheta pe deget şi a constatat că s-a mai îngrăşat puţin de la data căsătoriei, dar îi venea perfect.

Taxiul a oprit la adresa indicată, el a plătit şi a sunat la uşă. Prietena lui asistenta, a ieşit şi primul lucru pe care l-a observat a fost verigheta.

— Am înţeles acum de ce ai fost atât de reţinut.

— Nici eu nu am ştiut, am aflat zilele astea, sunt căsătorit de douăzeci şi unul de ani!

— Mă bucur pentru tine şi drept să-ţi spun şi pentru mine!

— Înţeleg că ai o taină!

— De acum nu mai este, la noi la spital este un doctor tinerel care mă place foarte mult şi care îmi face curte de ceva vreme dar eu, cu toate că-l plac, din cauza ta, nu l-am încurajat de loc şi doar în ultima perioadă am început să-i mai acord atenţie, atunci când mi-am dat seama că mă separă din ce în ce mai multe lucruri de tine, iar acum cred că nu supăr pe nimeni dacă o să-l bag în seamă chiar mai mult!

— Mă bucur mult pentru tine dar şi pentru mine cu toate că nu am ajuns încă la capătul drumului, dar cel puţin am nişte date certe, am avut accident de motocicletă acum doisprezece ani. Şi chiar în clipa asta îmi aduc aminte că am avut o motocicletă absolut nouă şi am plecat cu ea, de unul singur, la plimbare, într-un fel de rodaj. Ştiu că nu mi-am luat bagaje dar nu înţeleg cum a fost că dacă am avut un accident ar fi trebuit să vină salvarea să mă ducă la spital, motocicleta era înmatriculată deci era clar a cui era. Mai am încă multe de aflat!

— O să le afli tu pe toate dar acum trebuie să te odihneşti şi mâine te apuci de cercetări. Nu cred că e cazul să mai vi la cabinet şi am să vorbesc eu cu domnul doctor şi să-i povestesc care este situaţia. Poate te ajuta prietenul tău, şeful poliţiei că şi tu l-ai ajutat pe el.

— Ai dreptate, că el are un tip specialist în calculatoare şi poate să afle cine a avut accident de motocicletă acum doisprezece ani că nu se poate să fie prea mulţi fraieri ca mine. Dacă aş fi ştiut chestia cu casca de motociclist de mai multă vreme aş fi putut rezolva cazul meu mai repede.

— Niciodată nu e prea târziu!

— Problema este că trebuie să dorm la tine că am

cedat apartamentul lui Bidon pentru o noapte.

— Tu şti că eu te-am invitat întotdeauna să dormi la mine, a spus ea cu un zâmbet amar, de data asta. îţi fac patul imediat!

Cum s-a sculat de dimineaţă, uriaşul s-a dus direct la poliţie după ce şi-a băut cafeaua făcută de prietena lui. Şeful poliţiei era prin curtea secţiei şi cum l-a văzut l-a şi chemat la el în birou.

— Chiar mă bucur să te văd că nu mai ştiam nimic de tine! Ei erau acum prieteni buni şi se tutuiau fără probleme.

— Am venit cu treabă şi simt că eşti singurul care mă poate ajuta!

— Să nu mă bagi iar în baza de date a guvernului că tot nu am acces.

— Nu acolo, în altă bază de date!

— Să auzim!

— Doresc să aflu, ceva simplu, cine a avut accident de motocicletă acum doisprezece ani?

— Dar de ce de motocicletă?

— Pentru că am aflat că mi-am pierdut memoria în urma unui accident de motocicletă şi în plus sunt căsătorit de douăzeci şi unu de ani.

— Nu te întreb cum ai aflat datele astea că sunt sigur că sunt din surse de încredere, deci noi trebuie să aflăm ce accidente de motocicletă au avut loc acum doisprezece ani şi cine au fost victimele?

— Sau decedaţii sau răniţii, trebuie să vedem fiecare caz în parte!

— De acord, să dăm drumul la treabă! A spus şeful poliţiei şi a apăsat pe un buton de pe masă.

A intrat ofiţerul de serviciu şi şeful i-a spus: trimite o maşină să-l aducă pe hakerul nostru, are adresa şi telefonul pe secret. E primul pe listă.

— Am înţeles! A spus acesta şi a ieşit.

— Hai până vine să-ţi mai zic ce mai e pe la noi. Să vorbim de băiatul de la documente secrete.

— Ăla cu mapa aia cu microfon!

— Exact, să ştii că până la urmă am înţeles şi eu că e bine să fie recuperat şi a acceptat funcţia din teren pentru că aşa cum ai spus nu mai avea cui să plătească vreo datorie că toţi cămătarii lui au fost arestaţi. Tipul ăla care lucra sub acoperire a mai venit pe la noi dar numai în inspecţie că habar n-am avut ce funcţie mare avea. E un băiat grozav, am auzit că o cunoşti pe sora lui!

— Da, suntem buni prieteni!

— Atunci să-i transmiţi felicitările mele pentru aşa un frate!

— Cu prima ocazie îi transmit!

— L-am adus şefii! A intrat şi a raportat ofiţerul de serviciu făcând loc unui tip şi nespălat şi nedormit cocoşat de atâta stat la calculator.

— Bună ziua!

— Ia loc şi ascultă ce doreşte domnul!

— Pentru zilele astea?

— Nu vreau să te sperii, dar ideea este că nu pleci din biroul IT până nu rezolvi cererea!

— Pare simplu, exact ca la poliţie, să auzim!

În câteva vorbe Uriaşul i-a spus tot ce dorea şi acesta a ieşit să se apuce de treabă.

— Uite cine ne vizitează! A spus şeful secţiei plăcut surprins şi invitând în birou pe băiatul de la Documente secrete care tocmai a băgat capul pe uşă să vadă cu cine e şeful. De data asta arăta mult mai bine.

— Nu vreau să deranjez, a spus el intrând totuşi.

— Nu-i nicio problemă că vă cunoaşteţi, i-a spune-i domnului cu ce cazuri te mai ocupi.

— Păi domnul e de meserie?

— Încearcă să vezi!

— Nu prea am cine ştie ce cazuri că acum la început nu-mi dă mie nimeni cazuri grele, forturi din maşini, spargeri de imobile, hărţuiri sexuale, nu sunt cine ştie ce, doar unul e mai ciudat şi ăsta e chiar cu o decedată, dar sunt abia la început şi nu am prea multe date.

— Spune-mi totuşi ca să înţeleg care e treaba, a spus Uriaşul cu un calm pe care nu şi l-a bănuit până acum, de parcă ar fi fost îndelung exersat.

— Cazul începe cu o femeie moartă, victima e soţia unuia care face afaceri cu lucrări de investiţii.

— Ai fost la locul crimei? Ce ai văzut?

— Am fost şi totul era nemişcat, doar femeia era întinsă pe jos şi se pare că a fost lovită în cap cu ceva tare şi de acolo i s-a şi tras moartea. Mă ascultaţi sau vă obosesc? A spus el văzând că uriaşul a închis ochii.

— Nici vorbă, povesteşte mai departe eu doar verificam ce ai spus.

— Cum adică, că nu înţeleg?

— Altceva ce ai mai văzut?

— Altceva, nimic deosebit!

— Ai aflat de ce victima era în costum de tenis?

— Nu, n-am aflat, dar de unde ştiţi că era în costum de tenis?

— Aşa am văzut-o atunci când am închis ochii şi am privit în creierul tău! Nu-i aşa?

— De ce ai zis şefu’ că nu-i d-al nostru? Nu vezi ce-mi face!

— Lasă vorba şi povesteşte mai departe!

— Nu mai e nevoie!

— Cum adică, păi n-am spus aproape nimic de amprente, autopsie.

— Nu mai e nevoie, m-am lămurit!

— Şi putem să aflăm şi noi care ar fi concluzia că noi

lucrăm la asta de peste o lună!

— Dacă analizaţi lista celor care vor să facă investiţii o să daţi de un nume mai ciudat al unuia care doreşte să construiască ceva chiar pe un loc pe care îl deţine acum soţul victimei. Această persoană a fost amantul victimei până anul trecut. Aflând de intenţiile lui victima i-a spus soţului ei că se opune vehment deoarece despărţirea dintre cei doi a fost foarte urâtă. Aflând de această treabă care îi dădea peste cap toată cariera, el s-a gândit cum s-o elimine şi a angajat un profesionist, care s-a prezentat ca antrenor de tenis şi care şi-a făcut treaba. Caz rezolvat.

— Nu ţine!

— De ce?

— Pentru că nu am răspuns la mai multe întrebări!

— Care sunt alea?

— În primul rând că nu avem de unde să ştim cine e autorul moral al crimei!

— Chiar pe şemineu este o fotografie cu doi bărbaţi şi o femeie, unul este soţul şi celălalt este amantul, se vede după cum o ţine pe şest de talie, acesta este şi autorul moral.

— De unde ştim?

— Ştim şi gata, e suficient, n-am cum să-ţi explic asta.

— Bine dar atunci cum a putut să o omoare antrenorul de tenis dacă nici nu a călcat prin baza sportivă în ziua aia şi ea s-a dus degeaba acolo.

— S-a dus să moară, nu degeaba, i-ai văzut degetele?

— Da păreau cam ciudate dar am zis că sunt de la bătături de la rachetă!

— Ar fi bine să fie doar atât, dar imaginează-ţi că se duce la teren, apropo ai aflat dacă a plecat la teren cu racheta sau nu?

— Nu cred că asta contează!

— Aşa e la început, nu crezi nimic! Atunci îţi spun eu că aici e cheia. Ca să nu care racheta cu ea mereu, că poate vine direct din oraş ea a lăsat-o la vestiarul din baza sportivă. S-a dus la vestiar, a luat racheta şi s-a dus pe teren să-l aştepte pe antrenor.

— Şi el nu a venit, asta am aflat!

— Şi nu-i aşa că el are un alibi foarte puternic?

— Aşa este că a participat la un concurs de tenis în alt oraş şi l-a şi câştigat!

— Pe el nu l-a interesat câştigul ci doar participarea pentru alibi.

— Nu înţeleg!

— E simplu, doamna vine ia racheta din vestiar şi se duce la teren. Pentru că el întârzie ea bate câteva mingii le perete şi apoi pleacă.

— Aşa este că nu a stat mai mult de jumătate de oră!

— Şi vine acasă şi ce face?

— Nu ştim prea multe decât că a intrat, a pus alarma, a încuiat totul şi când a vrut să urce la dormitor a căzut şi aşa a fost găsită, iar datorită loviturii de la cap toată lumea a crezut că este vorba de o crimă.

— S-a lovit de capătul balustradei de la scară este foarte evident lucrul acesta dar nu de asta a murit!

— Dar de ce?

— Otrăvită!

— Însemnă că a fost sinucidere, că era singură în casă cu uşile încuiate!

— A omorât-o racheta de tenis!

— Racheta a rămas la vestiar şi nu avea cum să se lovească cu ea!

— Şi aţi găsit-o?

— N-am mai găsit-o că a venit antrenorul ei şi a făcut curat ca să predea vestiarul altei persoane şi pare şi normal!

— Şi ce a făcut cu racheta doamnei?

— El a spus că a aruncat-o imediat că, zicea el, poartă ghinion să joci cu racheta unui mort!

— Aşa o fi dar analize la otravă i s-a făcut doamnei înainte de incinerare?

— Ce otravă? Era clar că a murit lovită la cap şi noi doar ne chinuim să aflăm cine a lovit-o.

— Nu mai vă chinuiţi atâta. Victima a murit otrăvită cu otravă impregnată pe mânerul rachetei şi de aceea a şi fost aruncată când, în mod normal lucrurile victimelor se predau familiei.

— Au predat celelalte obiecte, seturile de mingii, echipamentul de rezervă, bentiţe de mână şi ce mai era pe acolo dar fără racheta ghinionistă!

— Puteţi să-l arestaţi pe antrenorul de tenis dar sunt convins că deja nu mai este în ţară.

— De ce să nu mai fie, că elucubrăm noi aici! Pot să dau un telefon la bază şi să verific!

— Te rog!

— Alo, baza de tenis, nu vă supăraţi, dacă vrem să ne programăm la nişte lecţii cu domnul antenor cum procedăm, trebuie să vorbim mai înainte cu dânsul sau se poate şi prin telefon… Dar de când începe noul antrenor?

Mulţumesc! A plecat şi un nou antrenor vine de săptămâna viitoare!

— Nu cred că mai am cu ce să te ajut, acum trebuie să-l arestezi pe amant şi prin el să ajungi la asasinul plătit, succes!

— Vă mulţumesc foarte mult dar îmi puteţi spune şi mie cum aţi ajuns la concluziile astea?

— Nu, că mi-ar trebui vreo douăzeci de ani!

— Poţi să pleci, i-a spus şeful şi execută ce ţi s-a spus cât mai repede.

— Să trăiţi! Şi băiatul a ieşit.

— Să ştii că băiatul e isteţ şi o să iasă un foarte bun criminalist din el!

— Serios, nu te-a dezamăgit?

— Nu, în niciun caz că nu avea cum să mă satisfacă, e abia la început! Poate cândva o să-l iau pe lângă mine!

— Cred că ar fi încântat! M-ai uluit şi pe mine cu chestia asta!

— Se pare că încep să-mi intru iar în mână!

Ce spune IT-stul!

— Uite că vine şi omul cu listoiul! Ce mă aşa mulţi au fost de a trebuit să consumi toată imprimanta?

— Au cam fost şefii, că ăştia sunt donatorii de organe principali!

— Ia zi!

— Patruzeci şi opt de accidente, în tot anul!

— Grupează-le!

— Treizeci morţi şi îngropaţi!

— Deci au fost găsiţi!

— Exact! 15 răniţi şi internaţi!

— Deci se cunosc şi ăştia.

— Din ăştia, doi au murit la spital şi au fost îngropaţi.

— Deci se cunosc! Hai nu ne mai fierbe! mai ai trei!

— Unul a ars în accident dar a fost îngropat de municipalitate chiar dacă nu se ştie cine este, că motocicleta era de furat.

— Oricum l-au găsit şi îngropat şi ceilalţi doi?

— Nu s-au găsit corpurile!

— Şi ce ştim de ei?

— Din două surse, mai nimic, a avut loc accidentul, motocicletele s-au făcut praf, dar ei nu au fost găsiţi, la ăştia lucrez acum.

— Şi mai ai mult?

— Am lăsat calculatorul să caute şi cred că mai are ceva de lucru. Trebuie să parcurgă toate ziarele şi ştirile.

— Du-te stai lângă el şi să vi cu ambele cazuri rezolvate!

— Am plecat!

— Bem şi noi o cafea sau un suc, pot să comand şi de mâncare?

— O cafea merge, a zis Uriaşul dar în rest nimic până nu mă lămuresc ce e cu mine, probabil că eu sunt unul din cei doi dispăruţi!

— Să dea Domnul să fie aşa că atunci suntem rezolvaţi! Cafelele au venit şi cei doi le-au savurat în tăcere!

— Şefii, am greşit! A spus IT-istul intrând.

— Cu ce mă, nu erau dispăruţi, că asta ne doare cel mai tare!

— Ba da şefu' dar e unul singur, că am luat numerele de la motociclete şi amândouă sunt identice, înregistrate la aceiaşi secţie, ceea ce este imposibil, cum ar fi doi tipi să moară în accident de motocicletă în aceeaşi zi, fiecare pe scula lui şi să fie şi aceiaşi, deci e unul singur dispărut.

— Şi ai adresa?

— Am localitatea unde s-au înregistrat şi e la mama naibii, în partea cealaltă a ţării!

— Mereu m-am întrebat, a spus şeful poliţiei, cum este posibil să te plimbi printr-un oraş şi să nu te recunoască nimeni şi abia acum am înţeles că nu te plimbai pe unde trebuia.

— Şefii, eu mai am o propunere, că data sunt meseriaş!

— Ia zi!

— Acum caut în calculator, prin arhiva primăriei din oraşul ăla, ce decese au fost înregistrate pe secţia respectivă în ultimii cinci ani şi poate aflăm şi numele domnului.

— Caută mai bine dispariţiile înregistrate, că

decesele sunt prea multe!

— Corect, aşa o să fac!

— Şi asta cât îţi mai ia?

— Cred că încă vreo oră!

— Hai să mergem la masă atunci, spune-i ofiţerului de serviciu să-ţi ia ceva de mâncare şi ţie că noi ieşim la masă.

— Acum îi spun!

Au ieşit şi s-au dus la primul restaurant din zonă. După ce au luat loc poliţistul l-a întrebat:

— Şi ce ai de gând să faci după ce îţi rezolvi toate problemele? Ai început să afli ce-i cu tine pe lumea asta?

— Cred că am început să mă lămuresc, sunt un fel de paranormal, angajat al guvernului, cel puţin aşa mi s-a spus, şi care mă ocup de chestii similare de genul discuţiei din birou, „văd” ceea ce puţini oameni pot să vadă, şi sunt fapte pe care eu deja le ştiu, înainte de a se întâmpla, probabil că toate astea folosesc la ceva! mai trebuie să aflu care este locul meu de muncă şi ce atribuţii de serviciu am acolo!

— Să sperăm că te vei descurca foarte bine aşa cum ne-ai şi demonstrat!

— Şi eu sper la fel, acum trebuie să aflu unde este soţia mea şi să îi fac şi o vizită. În ultimele ore am început să am un fel de senzaţie de „tată” care este din ce în ce mai pregnantă. Uite, chiar în această clipă sunt convins că am şi un copil şi, mai mult ca sigur, că este o fată, sigur e fată!

— Atunci să terminăm de mâncat şi să ne întoarcem la birou.

Dar şeful poliţiei nu a mai apucat să termine fraza când în restaurant a intrat, val vârtej, IT-istul cu o faţă radioasă şi i-a pus Uriaşului înainte o foaie de hârtie trasă la imprimantă dar cu faţa în jos.

— Aţi fost declarat mort!

— Cum aşa nu eram dispărut?

— Ba da, dar după cinci ani, orice dispărut e declarat mort şi rudele îi pot face o înmormântare simbolică!

— Şi la ce le foloseşte?

— Pentru actele de divorţ, pentru reglementarea moştenirii, pentru pensie de urmaş, foloseşte la multe…

— Da’ de ce zici, pensie de urmaş, am aşa ceva? Şi Uriaşul a vrut să întoarcă foaia.

— Sigur că ai dar nu mişcaţi vă rog foaia! Să nu aveţi un şoc!

— Mă faci de mă abitionezi!

— Şi?

Atunci Uriaşul a privit foaia de pe masă, care era cu faţa în jos şi a început să spună de parcă citea de pe ea:

— Deci într-o marţi, luna mai, a avut loc, ceremonia de recunoaştere a decesului şi înhumare, în mod simbolic, a unor lucruri, a celui care este presupus mort, în accidentul de motocicletă din urmă cu cinci ani. La ceremonie au participat rudele apropiate, soţia şi fata decedatului. Ţi-am zis eu! Din partea primăriei au fost înmânate documentele care recunosc decesul ca urmare a trecerii perioadei de cinci ani de la dispariţia în urma accidentului. Mai e şi o fotografie dar nu e foarte clară! Acum pot să întorc foaia?

— Cred că da a răspuns IT-istul deja perplex!

Uriaşul a întors foaia şi s-a uitat cu atenţie!

Toată lumea din restaurant a înţeles că este un moment deosebit şi privea la el să-l observe cum reacţionează un om care vede imagini de la propria înmormântare.

— Să vă mai pun un pahar de vin? A întrebat chelnerul de frică să nu se întâmple ceva neprevăzut.

Nu i-a răspuns nimeni şi atunci el s-a dat deoparte şi

a privit!

— Ele sunt iubirile mele, a început să vorbească Uriaşul, aproape în şoaptă, chiar ele sunt!

— Le-ai recunoscut?

— Nu numai că le-am recunoscut dar de acum, din clipa asta, ştiu tot!

— Adică?

— Cine sunt, unde lucrez, ce misiune am, unde locuiesc, cum a avut loc accidentul, acum ştiu!

— Şi cum a avut loc?

— Asta e cel mai simplu, am fost lovit de o camionetă, în apropierea gării, iar nenorociţii ăia m-au aruncat într-un tren de marfă unde mi-am revenit peste două zile dar fără memorie, acum s-au înnodat toate! E un exerciţiu clasic de reconstrucţie a evenimentelor. Se pare că din momentul ăsta am foarte multă treabă!

— Ce vrei să faci?

— Să dau un telefon!

— Şti cui?

— Acum ştiu, destul am crezut că nu cunosc privirea aia! A spus Uriaşul şi a scos din buzunar, cartea de vizită pe care nu era decât un număr de telefon.

— Alo! Bineînţeles că mă recunoşti după, voce!... Poţi să-mi spui Maestre, ca de obicei! Cum adică să răspund la o întrebare, ce întrebare?... Aha! Răspunsul meu este că acum sunt la un restaurant, deci în public şi nu pot să-ţi satisfac această curiozitate. Ceea ce pot să-ţi spun este că ai fost cel mai bun elev al meu! Nu te laud, ăsta-i adevărul! Eşti mulţumit?... Atunci, în calitate de şef, te rog să trimiţi o maşină la mine care să stea o zi la dispoziţia mea şi apoi să mă ducă la o adresă pe care o voi indica... Aşa este că am cam stat în concediu, dar de la începutul lunii mă prezint la treabă. Ţinem legătura! Desigur că dacă ai o maşină în zonă poate să vină, chiar mă bucur! Să nu uit!

Am şi eu o întrebare?... Ştiu că mă asculţi şi de aceea te şi întreb: de ce nu am avut capsulă de localizare în casca de motociclist?... Am înţeles! Probabil că m-am grăbit şi nu am mai luat OK-ul conform procedurii. Aştept maşina!

— Înţeleg că am plecat la masă cu un prieten şi acum stau cu un mare şef! A zis şi şeful secţiei de poliţie.

— Acum am înţeles şi eu asta, dar oricum noi vom rămâne întotdeauna într-o relaţie foarte bună şi te rog dacă ai nevoie de mine să mă cauţi, fără probleme!

— Să ştii că aşa voi face, mai ales că mi-ai promis ceva cu băiatul ăla al meu.

— Eu nu-mi uit niciodată promisiunile şi stabilim chiar acum, exact peste un an, la ora asta, ne uităm la ceas, să fie la mine în birou, ce vrei mai simplu! Ai telefonul meu! O să păstrez numărul ăsta pentru prieteni.

— Mulţumesc! Să mergem la birou!

Au ieşit din restaurant şi în faţa lui aştepta o maşină neagră cu şofer, care stătea smirnă cu mâna pe mânerul uşii. Evident că era aşteptat.

— Văd că nu vă jucaţi!

— Aşa i-am învăţat! La revedere şi să nu uiţi că îl aştept pe băiat!

— Cum să uit, o să-i pun un tablou cu data pe peretele biroului!

Uriaşul s-a urcat în maşină şi pentru început a dat adresa de la cabinet unde dorea să o întâlnească pe prietena lui şi pe doctor.

Au ajuns şi el a intrat la recepţia pacienţilor iar ea şi-a dat seama imediat că acesta este momentul despărţirii. În hol era un singur pacient, care a şi intrat în cabinet şi au rămas singuri.

— Deci pleci!

— Da, viaţa ne-a dat drumuri diferite. Ce ai făcut cu doctoraşul tău?

— M-a cerut!

— Şi?

— M-am gândit că e cea mai bună soluţie cu toate că o să dureze până o să-mi scot ditamai namila din inimă şi să-l pun pe el.

— Eşti o fată minunată şi meriţi tot ce e mai bun şi dacă tu crezi că el este alesul atunci să fiţi fericiţi!

— Mulţumesc, aşa o să facem!

Pacientul a şi ieşit cu o reţetă în mână şi Uriaşul a bătut la uşa cabinetului şi a intrat.

Cum a păşit în cabinet doctorul l-a întrebat:

— Ce avea omul?

— Răceală la plămâni, a răspuns din reflex Uriaşul.

— E clar că o să-mi lipseşti foarte mult! A spus doctorul.

— Poate e mai bine ca lucrurile să se desfăşoare normal!

— Cred că ai dreptate, ai aflat cine eşti?

— Da, dar nu e ceva ce se poate spune! Am venit să-mi iau rămas bun şi vă rog să transmiteţi familiei şi prietenilor ei sincerele mele gânduri de bine. Sper să fim invitaţi la nunta fetei!

— Cum adică să fim?

— Eu, soţia şi fata mea care are aproape douăzeci de ani!

— Mă bucur nespus să aud asta, sigur că vă invităm! Nici nu cred că mai este mult!

— E minunat, la revedere!

Doctorul a ieşit să-l conducă împreună cu asistenta şi amândoi au rămas uimiţi de limuzina care îl aştepta şi de ţinuta şoferului. Şi-au făcut semne şi după ce maşina a plecat doctorul a spus:

— Am ştiut întotdeauna că băiatul ăsta, adică, domnul acesta nu e un cerşetor!

Din maşină Uriaşul l-a sunat pe Bidon şi i-a spus vestea bună, că este proprietarul tuturor lucrurilor aflate în apartament şi că minunat ar fi să poarte ce i se potriveşte şi să nu le vândă chiar a doua zi.

— Poate ciorapii să mi se potrivească, a răspuns Bidon, de rest am să îmbrac un manechin cu ele să-mi aducă aminte ce bun prieten am!

— Ai grijă de fată şi nu mai vorbi prostii!

— Am înţeles şi drum bun, să mă cauţi dacă ai nevoie de ceva că ai văzut ce reţea avem!

— Chiar m-am liniştit dacă ştiu că pot apela oricând la tine!

— Da’ nu oricând că acum sunt om care vrea o familie şi asta ia timp!

— Am înţeles, la revedere!

— Salut!

Uriaşul a mai format un număr de telefon şi i-a răspuns chiar şeful poliţiei.

— Mai am o singură rugăminte, dacă vrei să mă ajuţi!

— Bineînţeles!

— Roagă-l pe isteţul ăla cu tastatura să-mi afle şi adresa de domiciliu unde stă soţia mea şi fata. Dacă este cea veche, o cunosc, dar mă gândesc că este posibil să se fi mutat de acolo.

— Dau imediat ordinul, mergi liniştit că ai destul de parcurs, te anunţ la timp!

Uriaşul a încercat să aţipească să arate şi el cât mai corespunzător la întâlnirea cu familia. Era destul de emoţionat şi cu puţin timp înainte de a aţipii i-a transmis IT-stului gândul că trebuie să verifice şi dacă soţia lui s-a căsătorit, între timp.

Au mers aproape o zi întreagă şi şoferul nu a făcut niciun rabat la viteză iar în anumite situaţii a folosit şi sirena de pe maşină. De la marginea oraşului maşina a fost

încadrată şi escortată de un grup organizat de poliţişti pe motociclete. Sosirea lui nu mai era un secret. Când mai aveau doar o jumătate de oră a sunat şeful poliţiei care i-a spus:

— Familia ta stă tot acolo şi doamna, nu ştiu de ce mi-a spus chestia asta că eu nu l-am întrebat, nu s-a căsătorit!

— Mulţumesc, a răspuns Uriaşul şi parcă ochii i s-au umezit de emoţie după care i-a indicat şoferului adresa exactă.

Locuinţa lui nu era într-un cartier, nici măcar select, ci într-un fel de proprietate mare, cu parc în faţă, cu un gard destul de trainic şi decorativ, dar cu porţile închise. Era evident că toate camerele de luat vederi se uitau la el. În primul moment maşina a oprit în faţa porţilor din fier forjat. Mai multe lumini s-au aprin simultan inundând maşina. Porţile s-a deschis automat şi maşina a intrat pe alee. Echipajul de motociclişti s-a dat la o parte şi a rămas în urma ei.

Maşina a tras chiar în faţa treptelor de la intrarea principlă şi a oprit iar Uriaşul a ieşit din ea, şi-a îndreptat hainele şi a aşteptat drept ca un brad în faţa treptelor, în acel moment toate luminile din casă s-au aprins şi uşa sa deschis iar în cadrul ei a apărut ca o prinţesă fata lui, o adevărată domnişoară, frumoasă cu un zâmbet larg cu ochii plini de lacrimi care s-a oprit o clipă pe trepte şi a spus:

— Tu eşti TATI al meu, nu-i aşa? După care a sărit în braţele lui uriaşe iar el a strâns-o la piept şi la fel plângea şi el.

În urma fetei, în uşă, a apărut soţia lui, care i-a privit şi apoi s-a lăsat în genunchi chiar pe prag:

— Te-ai întors iubirea mea?

Tatăl şi fata au urcat pe trepte îmbrăţişaţi şi au

ajutat-o să se ridice şi s-au îmbrăţişat cu toţii. Unii ar putea declara că şi căştile poliţiştilor se aburiseră de emoţia momentului, întorcându-se spre maşină şi spre echipajul de poliţie Uriaşul le-a făcu semn că pot pleca şi în staţii s-au auzit mesajele de misiune încheiată.

Epilog.

După o noapte întreagă în care nimeni nu a adormit şi chiar au stabilit să refacă împreună traseul anilor pierduţi, Uriaşul a ieşit afară şi parcă o curiozitate l-a împins să intre şi în garaj. A aprins lumina şi primul lucru pe care l-a văzut şi l-a surprins a fost motocicleta lui, într-adevăr făcută praf, dar ştearsă şi lustruită de parcă cineva a avut mare grijă de ea.

S-a apropiat mai mult că i s-a părut ceva curios şi a avut dreptate, pe toată faţa motocicletei, erau lipite pătrăţele de hârtie, ca cele de şcoală şi pe fiecare din ele era scris câte un an, care corespundea cu cei pe care el i-a lipsit de acasă, iar sub fiecare an, cu un scris diferit de la an la an apărea „Te iubesc TATI!”

DANDU BRIEL

Cuprins

— E IMPOSIBIL! NUMAI DOCTORII VINDECĂ! S
CU OPT LUNI ÎN URMĂ. 7
EVADAREA! 36
MINUNILE CONTINUĂ! 48
RAPORTUL ŞI REZOLVAREA LUI. 83
TOATĂ LUMEA GRĂMADĂ! 102
LIPSA DE COMUNICARE. 119
PREGĂTIRILE DE BAL. 124
REPLAY LA RĂPIRE! 135
FRUMOASA PRIETENIE! 150
POLIŢIA A AFLAT PRIMA! 160
SEARA BALULUI! 166
CINE-I ŞEFUL? 184

AUTOANALIZA. 190
ÎNGERUL PĂZITOR. 198
DEBLOCĂRI ŞI TESTE! 209
SECRETUL LUI BIDON! 22S
TOT MAI APROAPE! 239
CE SPUNE IT-STUL! 247
EPILOG. 257
CUPRINS 258

httov/lenusa. ning.com/group/bibliotecacronopedia

Tatiana Dabija – Dincolo de lumina timpului Dandu Briei – Roman de antrenament Nicu Doftoreanu – Un tangou numit dorinţă

Poezie şi suflet – Ciclul antologic „Metamorfozele naturii – simfonii albastre”.

Dandu Briei – Mă duc să duc gunoiul Gabriela Mimi Boroianu – Jurnalul unei muze * * * – Pe o cruce de lumină – antologie pascală

Dandu Briei – Povestea lui FĂT-FRUMOS, care era DEFECT şi zbura în ZIGZAG!

Nicolae Vasile – Românul ciclic

Nicolae Vasile – Universul ciclic

Emanuel D. Florescu – Destin tragic de artist genial

Femeie omniprezentă – mulier ubique (carte de gânduri dedicate eternului feminin)

Colecţia „Vieţile sfinţilor” – Soborul Sfântului Ioan, înantemergătorul şi Botezătorul Domnului Revista „Cronos” nr. 30, octombrie 2016 Revista „Taifas literar” nr. 12, octombrie 2016

În curs de apariţie /a Biblioteca Cronooedia:

Ciclul antologic „Metamorfozele naturii” – 2. Şoaptele verii

Colecţiile Bibliotecii Cronooedia:

Vieţile sfinţilor Tradiţii Gastro & Literatura Mirific Povestiri cu tâlc Folclor internistic

Călătorii virtuale Originea numelor Gânduri altfel

Revista „Cronos – peniţa de aur”.

Revista „Taifas literar”.

Această carte, inspirată de terapiile complementare, vrea să ne demonstreze că omul este o ființă atât de puternică, încât, chiar și atunci când în corpul lui mai pâlpâie o singură fărâmă minusculă de viață, el poate, folosindu-și spiritul, credința care îl reprezintă, respirația, imaginația și puterea inimaginabilă a inimii, să întoarcă totul în favoarea sa.

Nimic din noi nu este în afara noastră, iar limitele dezvoltării umane sunt numai cele autoimpuse.

DANDU BRIEL
22.11.2016

ISBN 978-606-596-155-5
EDITURA EGO NOUĂ
ISBN 978-606-596-155-5